

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	IV K 178/18	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
2.			
2.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	K. S. (1), P. P. (1), D. K. (1), M. N. (1)	1.I - art. 258 § 1 i 3 kk 7.XXIII, 11. XXXI (XLV a/o), 15. XLVIII (LXIII a/o) - art. 258 § 1 kk	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Od nieustalonego dnia, nie później niż od dnia 7 marca 2011r na terenie Ł. i innych pobliskich miejscowości działała zorganizowana grupa przestępcza kierowana przez K. S. (1). W skład grupy K. S. (1) wchodził m.in. P. P. (1) i M. N. (1), a także nie później niż od dnia 11 kwietnia 2011r. D. K. (1).</p> <p>Głównym źródłem pozyskiwania dochodów w grupie K. S. (1), a tym samym przedmiotem prowadzonej działalności przestępczej, były kradzieże samochodów osobowych. K. S. (1) osobiście dokonywał kradzieży, jak też wydawał polecenia członkom grupy, kierował wszystkimi działaniami przestępczymi mającymi na celu wytypowanie obiektu kradzieży, wskazywał miejsce parkowania skradzionego pojazdu, poszukiwał lub zlecał poszukiwanie nabywców skradzionego mienia, jeśli samochód nie był skradziony na wcześniejsze zlecenie, do niego trafiały zyski (które sam ustalał) pochodzące z kradzieży przed ich podziałem. Członkami grupy, którzy kradli samochody, a także przeprowadzali po</p>	analiza kryminalna	(...) - 5310	

<p>kradzieży do miejsca ukrycia, czy do paserów i pomagali do zbywania skradzionych pojazdów byli P. P. (1) i D. K. (1). Wozakiem, czyli osobą zajmującą się przeprowadzaniem samochodów po kradzieży i pomocą do ich zbycia był w grupie także m.in. M. N. (1).</p> <p>Pomiędzy członkami grupy istniały powiazania towarzyskie. Natomiast, jeśli którykolwiek z nich wykazał się nielojalnością, były wobec niego stosowane kary i zastraszanie.</p>			
<p>utrwalone rozmowy telefoniczne</p>	<p>(...)- (...)</p>		
<p>Notatka urzędowa R. M. zeznania świadka R. M.</p>	<p>(...) (...)- (...)</p>		
<p>zeznania świadka M. Ł. i notatnik</p>	<p>(...), (...)</p>		
<p>ksip</p>	<p>329</p>		
<p>Powyższa grupa korzystała z dwóch parkingów w Ł., gdzie przechowywała na krótki czas skradzione samochody, zaraz po kradzieżach, przed przeprowadzeniem ich do nabywców lub paserów: na ul. (...) oraz na ul. (...) przed ich sprzedażą paserom z Ł., okolic Ł. oraz z województwa (...)</p>	<p>dokumentacja z parkingu przy ul. (...) w Ł.</p>	<p>k.229-236,</p>	

dokumentacja z parkingu przy ul. (...)	(...)- (...)		
zeznania świadka W. N.	235-236 ((...)), (...) ((...))		
zeznania świadka S. S. (1)	2540- (...)		
<p>Grupa K. S. przestała funkcjonować w dniu 17 maja 2011r. kiedy zostali zatrzymani K. S. (1) i D. K. (1), w związku z uzyskanymi informacjami o planowanym pilnym wyjeździe K. S. (1), ps. (...) za granicę celem uniknięcia odpowiedzialności karnej. Poruszali się wówczas samochodem m-ki A. (...) o nr rej. (...), jak ustalono - skradzionym przez nich w dniu 06./07.05.2011 r. w B. (utracony na nr rej. (...)) na szkodę M. S. (1).</p> <p>Dwa dni później dokonano zatrzymania P. P. (1).</p> <p>M. N. (1) był członkiem grupy do dnia 28 kwietnia 2011r., kiedy to został zatrzymany w związku z podejrzeniami o udział w przestępstwach samochodowych.</p>	<p>Notatka urzędowa R. M.</p> <p>zeznania świadka R. M.</p>	264-265, 453	(...)- (...)
P.. zatrzymania	266 , 278, 454, 605		
Przy zatrzymanym K. S. ujawniono cztery telefony komórkowe. W wyniku przeszukania ww. samochodu ujawniono m.in.: 3 łamaki samochodowe, służące do kradzieży pojazdów,	P.. przeszukania	267-269, 270-272	

<p>3 sztuki sprzętów specjalistycznych, tzw. „kości”, służących do kradzieży pojazdów poprzez wejście w system zabezpieczeniowy pojazdu – gniazdo (...), klucz nasadowy, które to rzeczy – jak oświadczył K. S., stanowiły jego własność.</p>			
<p>Nadto w wyniku przeszukania mieszkania wynajmowanego przez K. S. (przy ul. (...) w Ł.) ujawniono m.in.: wycięte elementy karoserii oraz dokumenty w jęz. niem. dotyczące samochodu m-ki S. (...) o nr VIN: (...), wklejki identyfikujące samochód, stacyjkę z kluczykami od samochodu m-ki S., łamak samochodowy, komputer pokładowy oraz kartę pojazdu od samochodu m-ki N. (...) o nr rej. (...).</p>	<p>P.. przeszukania</p>	<p>273-277a, (...),293</p>	
<p>Opinia kryminalistyczna z zakresu badań mechanoskopijnych wykazała, iż zabezpieczone u K. S. w samochodzie-ki A. o nr rej. (...) 36 urządzenia elektroniczne, tzw. „kości (...) od gniazd serwisowych służą do wyłączenia zabezpieczenia elektronicznego pojazdów (immobilizera), co umożliwia ich kradzież. W czasie przeprowadzanych testów stwierdzono w samochodach z grupy V., tj. V., S., A., S. skuteczne wyłączenie za pomocą dwóch dowodowych urządzeń</p>	<p>Opinia kryminalistyczna z zakresu badań mechanoskopijnych</p>	<p>(...)- (...)</p>	

zabezpieczenia elektronicznego pojazdów.			
Przy zatrzymanym D. K. ujawniono dwa telefony komórkowe. W wyniku dokonanego po zatrzymaniu przeszukania mieszkania D. K. (1) ujawniono: kluczyk samochodowy bez logo, tzw. „syczoryk” do samochodów grupy V. (służący do otwierania zamków i uruchamiania stacyjki w tych samochodach) oraz niemiecką kartę pojazdu.	P.. Przeszukania	279-281,283-285a	
W wyniku przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych P. P. (1) ujawniono m.in. radioodtwarzacze samochodowe, telefony komórkowe i karty SIM różnych sieci.	P.. Przeszukania	608-611	
1.1.2.	K. S. (1), M. N. (1), P. P. (1)	2a. (II)- art. 279 § 1 kk, art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 12a XXXII (XLVI a/o) - art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 18. XLIX (LXIV a/o) - art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W nocy z 7 na 8 marca 2011 r. P. P. (1), wykonując polecenie K. S. (1), używając nieustalonego narzędzia, po pokonaniu zabezpieczeń, dokonał kradzieży samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) i nr VIN: (...), o wartości 15.000 zł, zaparkowanego na ul. (...) w Ł. na szkodę D. K. (3).	wyjaśnienia oskarżonego P. P.	616-617 ((...)), 746-749 ((...)), (...)-2820 ((...)), (...)((...)), (...)- (...). (...). 630, 914-915 k. 8263odw – (...)	
zeznania świadka M. K.	367 – 370		
notatka ze zgłoszenia	365		
szkiec	374		
protokół oględzin	376-377		
dowód rej.	380		
ubezpieczenie	381		
ksip	387		
analiza kryminalna	(...), (...)- (...), 5020- (...)		
treść nagranych rozmów	(...), (...), (...), (...), (...)		
W dniu 10.03.2011 r. K. S. telefonicznie informował nieznanego mężczyznę, iż ma samochód marki V. (...). Kolejnego dnia tj. 11 03.2011 r. w godzinach rannych K. S. rozmawiał telefonicznie z M. N. i P.	treść nagranych rozmów	(...), (...), (...), (...), (...)	

<p>P. i umówił się z nimi, że o godz. 15-ej będą przeprowadzać skradziony samochód. Podczas jazdy skradzionym autem oskarżony M. N. (1), który nim kierował, informował K. S., że ma problemy z automatyczną skrzynią biegów. K. S. (1), który pilotował M. N. innym samochodem instruował go, jak ma przerzucać biegi.</p>			
<p>(...) S.A. w S. wypłaciło pokrzywdzonej 13 500 zł tytułem odszkodowania.</p>	<p>dokumenty dotyczące wypłaty odszkodowania</p>	<p>(...)-8180, (...)</p>	
<p>1.1.3.</p>	<p>K. S. (1), P. P. (1), M. N. (1)</p>	<p>2b. (III)- art. 279 § 1 kk, art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk</p> <p>12b XXXIII (XLVII a/o) - art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk</p> <p>16a. L (LXV a/o) - art. 279 § 1 kk, art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>W nocy z 11/12.03.2011 r. sprzed bloku na ul. (...) w Ł. K. S. (1), P. P. (1) i M. N. (1) dokonali kradzieży z włamaniem samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...)</p>	<p>zeznania świadka B. Ł.</p>	<p>392-394 ((...)), (...)</p>	

i nr VIN: (...) koloru czarnego, o wartości 15.000 zł na szkodę A. i B. Ł. (1). Na miejscu kradzieży znajdowali się K. S. i P. P.. Sprawcy pokonali zabezpieczenia nieustalonym narzędziem. Po kradzieży K. S. pilotował jadącego skradzionym samochodem P. P.. Następnie P. P. przekazał pojazd M. N..			
ksip	403		
notatka ze zgłoszenia	391		
szkic	395		
ubezpieczenie	401		
analiza kryminalna	. (...), (...)- (...), k.5020-5088,4996-5019,5126-5131		
treść nagranych rozmów	(...)- (...)		
M. N. (1) parkował ten pojazd na parkingu przy ul. (...) w Ł.. N. w dniu 13.03.2011 r. zaprowadził samochód do pasera tj. na teren posesji K. K. w C. koło W., po sprzedaniu go S. S.. S. S. zapłacił za niego 2500 zł. Pieniądze z tej transakcji przywiózł K. S. w umówione miejsce P. P..	Zeznania świadka S. S. (3)	(...)- (...)	
Zeznania świadka K. K. (2)	(...)- (...)		
analiza kryminalna	(...)		

treść nagranych rozmów	5950, (...) , 5960, (...)		
dokumentacja z parkingu	(...)- (...)		
Zabezpieczone w toku postępowania u paserów S. S. (3) i K. K. (2) części karoserii tego samochodu pokrzywdzony B. Ł. (1) rozpoznał jako pochodzące od skradzionego mu samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...).	protokół okazania	(...)	
1.1.4.	K. S. (1), P. P. (1), M. N. (1)	2c. (IV)- art. 279 § 1 kk, art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 12c XXXIV (XLVIII a/o) - art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 16b. LI (LXVI a/o) - art. 279 § 1 kk, art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W nocy z 14/15.03.2011 r. z parkingu przyblokowego przy ul. (...) w Ł. P. P. (1) i M. N. (1), wykonując polecenie K. S. (1), dokonali kradzieży z włamaniem samochodu m-ki A. (...) o nr rej. (...) i nr VIN: (...), o wartości 25.000	zeznania świadka J. S.	3-5, 196 – 197, 206 – 208, (...)	

<p>zł wraz ze znajdującym się w jego wnętrzu rzeczami: odtwarzaczem DVD, gaśnicą samochodową, trójkątem odblaskowym, lewarkiem, linką holowniczą, kompresorem, ładowarką do telefonu i rozgałęźnikiem do ładowarek, przewodami rozruchowymi, 2 parami okularów, kurtką i pieniędzmi w kwocie 370 zł, tj. mieniem o łącznej wartości 1500 zł, na szkodę J. S. (1). Oskarżony M. N. (1) wskazał K. S., w którym miejscu stoi samochód, który miał zostać ukradziony. P. P. (1) udał się w to miejsce i używał nieustalonego narzędzia pokonując zabezpieczenia. Po kradzieży M. N. zaprowadzał skradziony samochód na parkingi przy ul. (...). Następnie udał się nim, bez wiedzy i zgody pozostałych członków grupy, do pasera na ul. (...) w Ł..</p>			
notatka ze zgłoszenia	1		
szkiec	374		
protokół oględzin	376-377		
dowód rej.	8		
ubezpieczenie	9		
ksip	10		

analiza kryminalna	(...), (...), (...)- (...), (...)- (...)		
treść nagranych rozmów	(...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)- (...)		
Skradziony samochód ten został w dniu 28.03.2011 r. ujawniony w „dziupli samochodowej” – na posesji przy ul. (...) w Ł.. Pokrzywdzony J. S. rozpoznał w nim swą utraconą własność.	zeznania świadka J. S.	3-5, 196 – 197, 206 – 208, (...)	
1.1.5.	K. S. (1), P. P. (1)	2d. (V)- art. 279 § 1 kk, art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 12d XXXV (XLIX a/o) - art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 16c.LII (LXVII a/o)- art. 279 § 1 kk, art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu z 15/16.03.2011 r. P. P. (1), wykonując polecenie K. S. (1), używając nieustalonego narzędzia, po pokonaniu zabezpieczeń, dokonał kradzieży samochodu marki V. (...) o nr	zeznania świadka M. F.	k. 415-418, 444, k. 7242 – 7243odw., (...)	

rej. (...), o nr VIN: (...) koloru granatowego, o wartości 18.000 zł, wraz ze znajdującym się w jego wnętrzu radioodtwarzaczem m-ki V. o wartości 100 zł, na szkodę M. F. (1) zaparkowanego w Ł. przy ul. (...).			
notatka ze zgłoszenia	414		
dowód rej.	423		
ubezpieczenie	424		
ksip	422		
analiza kryminalna	(...), (...)- (...)		
treść nagranych rozmów	(...)- (...), (...)		
W dniu 17.03.2011 r. M. N. miał na polecenie K. S. przeprowadzić ww. samochód do Z. do nabywcy- pasera. M. N. (1) w Z. miał jednak kolizję – uderzył w sygnalizator świetlny na skrzyżowaniu ulic: K. i (...). Zaczął uciekać w kierunku dworca PKP, porzucając uszkodzony pojazd. Policja ruszyła za nim w pościg. Świadek kolizji - kierowca innego samochodu, stojącego wówczas na tym skrzyżowaniu – Z. G. podszedł w tym czasie do porzuconego samochodu m-ki V. (...) zauważył w nim brak kluczyka w stacyjce,	zeznania świadka M. F.	444-445, k. 7242 – 7243 odw, (...)	

<p>choć samochód był uruchomiony; podejrzewał zatem, że samochód pochodzi z kradzieży.</p> <p>Ogłędziny porzuconego ww. pojazdu wykazały poza uszkodzonymi: zderzakiem, lewym reflektorem, lewym błotnikiem, pokrywą silnika i dachem, także widoczne ślady działania narzędzia na wkładce zamka drzwi od strony kierowcy – brak osłony wkładki zamka. W schowku samochodu ujawniono dokumenty na nazwisko M. F. (1).</p> <p>Pokrzywdzony M. F. rozpoznał okazany mu zabezpieczony samochód jako swoją własność: po numerach na tablicach rejestracyjnych, zgodnych z numerami w dowodzie rejestracyjnym, po charakterystycznym fotelu kierowcy przystosowanym dla inwalidy, po wgnieceniu na tylnych prawych drzwiach oraz dokumentacji: swojej wizytówce, imiennej karcie parkingowej dla osoby niepełnosprawnej.</p>			
zeznania świadka W. Ł.	(…)- (…)		
zeznania świadka Z. G.	(…)- (…), (…)		
P.. oględzin	438 – 442, 447-451		

Notatka z użycia psa	437		
treść nagranych rozmów	(...),6000		
wyjaśnienia M. N.	k.464,465,648-650,654,2814,2815,4746,4747		
1.1.6.	K. S. (1), P. P. (1)	2e. (VI)- art. 279 § 1 kk, art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 12e XXXVI (L a/o) - art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 21/22.03.2011 r. z parkingu osiedlowego przy ul. (...) w Ł. K. S. (1) i P. P. (1) dokonali kradzieży z włamaniem samochodu m-ki S. (...) o nr rej. (...), nr VIN: (...), koloru czerwonego, o wartości 16.000 zł, wraz ze znajdującym się w jego wnętrzu radioodtwarzaczem o wartości 300 zł, na szkodę P. i E. D. (1).	zeznania świadka P. D.	492-494, 504, 519 – 520, 523 – 524, (...)	
notatka ze zgłoszenia	491		
szkic	498		
dowód rej.	500		

ubezpieczenie	501-503		
ksip	499		
analiza kryminalna	(...), (...), (...)- (...)		
treść nagranych rozmów	(...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)		
W dniu 24.03.2011 r. samochód ten był pilotowany do kupca - pasera przez P. L. (1). P. L. był pilotowany przez drugi pojazd, którym poruszali się: K. S. i P. P..	analiza kryminalna	(...)-5160,5020- (...)	
treść nagranych rozmów	(...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)		
Ekspertyzy kryminalistyczne z zakresu badań biologicznych	(...)-4640, (...)- (...)		
wyrok i uzasadnienie SR Łódź – Widzew odnośnie L. i K.	(...)- (...), (...)- (...)		
wyrok i uzasadnienie SO	(...)- (...)		
Ww. samochód m-ki S. (...) w dniu 24.03.2011 r. około godz. 16.00 funkcjonariusze (...) w Ł. zlokalizowali w P.. Poruszał się w kierunku Ł., podjęto za nim pościg. W wyniku podjętych działań w miejscowości K. (w okolicach P.) na skraju lasu ujawniono porzucony przedmiotowy samochód m-ki S. (...) o nr	zeznania świadka P. D.	492-494, 504, 519 – 520, 523 – 524, (...)	

<p>rej. (...) o nr VIN jw., koloru czerwonego. Samochód ten poddano oględzinom. Posiadał opuszczone maksymalnie do dołu szyby w przednich drzwiach od strony kierowcy i pasażera i uszkodzone wkładki zamków: drzwi lewych (kierowcy) oraz stacyjki. Pokrzywdzony P. D., któremu okazano przedmiotowy pojazd, rozpoznał w nim swoją własność (po ogólnym wyglądzie, kolorze , numerze rejestracyjnym, zawartości – m.in. w bagażniku znajdował się zostawiony przez pokrzywdzonego katalog z armaturą łazienkową).</p> <p>Ekspertyza kryminalistyczna z zakresu badań osmologicznych wykazała, iż zabezpieczone podczas oględzin samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) ślady zapachowe pochodzą: ślad pobrany z siedziska kierowcy – od K. S., ślad pobrany z fotela pasażera z przodu – od P. P., Z kolei na zabezpieczonym na dźwigni zmiany biegów śladzie biologicznym ujawniono DNA P. L. (1).</p>			
P.. oględzin	515 -518,		
P. okazania	519		
dokumentacja	528 – 530		

eksperyment osmologiczny	(...)		
Ekspertyzy kryminalistyczne z zakresu badań biologicznych	(...)-4640, (...)- (...), (...)-522		
opinie uzupełniające genetyczne	(...)- (...)		
1.1.7.	K. S. (1)	6.(VIIa/o) art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk 10.(XXVa/o) art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 25/26.03.2011 r. z parkingu przyblokowego przy ul. (...) w Ł. nieznanymi sprawcami dokonali kradzieży z włamaniem samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...), nr VIN: (...), o wartości 11.000 zł wraz ze znajdującym się w jego wnętrzu fotelikiem dziecięcym o wartości 360 zł na szkodę D. F. (1).	zeznania świadka D. F.	(...)- (...), (...)	
notatka ze zgłoszenia	(...)		
szkiec	3530		
dowód rej.	(...)- (...)		
ksip	(...)		

W dniu 26.03.2011 r. o godz. 23.54 przy ul. (...) w Ł. , czyli pobliżu miejsca kradzieży logował się (...) K. S..	analiza kryminalistyczna	4950, (...) - (...)	
Pokrzywdzony widział jeszcze swój samochód, kiedy wyglądał tej nocy przez okno o godz. 1.50.	zeznania świadka D. F.	(...), (...)	
1.1.8.	K. S. (1), P. P. (1)	2f. (VIII)- art. 279 § 1 kk, art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 12f . XXXVII (LII a/o) - art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 28.03.2011 r. K. S. (1) i P. P. (1) dokonali kradzieży z włamaniem zaparkowanego przy ul. (...) w Ł. samochodu marki S. (...) o nr rej. (...), o nr VIN: (...), o wartości 17.000 zł wraz ze znajdującym się w jego wnętrzu fotelekiem dziecięcym o wartości 350 zł, na szkodę A. W. (1). Pokrzywdzona w dniu 29.03.2011 r. około godz. 19.00 odzyskała skradziony jej samochód, który sprawcy pozostawili na parkingu przy ul. (...)/	zeznania świadka A. W. (1)	(...), (...), (...) – 7430, (...)	

(...) w Ł.. W samochodzie brak było wkładki zamka w drzwiach kierowcy oraz była wyrwana stacyjka.			
notatka ze zgłoszenia	2840		
dowód rej.	(...)		
ksip	(...), (...)		
P. oględzin	(...)		
analiza kryminalna	(...), (...), (...), .5020- (...)		
treść nagranych rozmów	6070- (...), (...)		
1.1.9.	K. S. (1), P. P. (1)	2g. (IX)- art. 279 § 1 kk, art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 12ee XXXVIII (LIH a/o) - art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 29.03.2011 r. w Ł. z parkingu przyblokowego przy al. (...) K. S. (1) używając nieustalonego narzędzia po pokonaniu zabezpieczeń dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 20.000 zł na szkodę J. G. (1).	zeznania świadka P. G.	(...), (...), (...)-	

notatka ze zgłoszenia	(...)		
dowód rej.	(...)		
ubezpieczenie	(...), (...)- (...)		
analiza kryminalna	(...), (...)-5220 , (...)-5160,5020- (...)		
treść nagranych rozmów	(...)- (...)		
Skradziony samochód był początkowo przechowywany na parkingu przy ul. (...) w Ł., a następnie w dniu 29.03.2011 r. P. L. pośredniczył w przekazywaniu ww. samochodu do „dziupli samochodowej” w K., do P. M. (1). Był wówczas pilotowany przez P. P. (1) i K. S..	notatka R. M. zeznania świadka R. M.	k, (...), (...)- (...)	
protokół przeszukania	972-974		
analiza kryminalna	(...), (...)-5220 , (...)-5160,5020- (...)		
treść nagranych rozmów	(...)- (...)		
wyrok i uzasadnienie SR Łódź – Widzew odnośnie L. i K.	(...)- (...), (...)- (...)		
wyrok i uzasadnienie SO	(...)- (...)		
dokumentacja z parkingu	(...)- (...)		
wyrok SR Łódź – Widzew odnośnie L. i K.	(...)- (...)		

1.1.10.	K. S. (1), P. P. (1)	2h. (X)- art. 279 § 1 kk, art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 12ff XXXIX (LIV a/o) - art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu z 30/31.03.2011 r. K. S. (1) i P. P. (1) używając nieustalonego narzędzia po pokonaniu zabezpieczeń dokonali kradzieży z włamaniem, z przyblokowego parkingu przed blokiem przy ul. (...) w Ł., samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 24.000 zł na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł..	zeznania świadka T. K. (1)	951-953, (...), (...)	
notatka ze zgłoszenia	950		
zdjęcie z miejsca kradzieży	960		
dowód rej.	956-957		
ubezpieczenie	958		
ksip	962		
analiza kryminalna	(...), (...) - (...), (...)-5160,5020- (...)		

treść nagranych rozmów	6110, (...)- (...), (...), (...)- (...), (...), (...), (...), (...), (...)		
Samochód ten został następnie w dniu 1.04.2011 r. przeprowadzony przez P. L. i P. P. (1) do „dziupli” w K., do P. M. (1). Tam został odnaleziony przez Policję.	notatka R. M. zeznania świadka R. a M.	k 968-969, 1303 (...)- (...)	
protokół przeszukania	972-974		
Ekspertyzy kryminalistyczne z zakresu badań biologicznych	k.4629-4640,5612-5625		
treść nagranych rozmów ,	6110, (...)- (...), (...)		
(...) wypłaciło pokrzywdzonej firmie 756,96 zł tytułem naprawienia szkody w związku z kradzieżą pojazdu.	pismo pełnomocnika (...)	(...)	
1.1.11.	K. S. (1), P. P. (1)	2i. (XI)- art. 279 § 1 kk, art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 12g XL (LV a/o) - art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>W dniu 03/04.04.2011 r., K. S. (1) i P. P. (1) używając nieustalonego narzędzia po pokonaniu zabezpieczeń dokonał kradzieży z włamaniem z ul. (...) w Ł. samochod m-ki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 15.000 zł wraz ze znajdującym się w jego wnętrzu CB radiem wraz z anteną o łącznej wartości 300 zł na szkodę Ł. D. (1).</p> <p>W dniu 05.05.2011 r. na parkingu strzeżonym przy ul. (...) w Ł. funkcjonariusze (...) w Ł. ujawnili poszukiwany samochód. Posiadał on tablice rejestracyjne angielskie – (...). Oględziny jego wykazały m.in.: uszkodzoną, wyłamaną wkładkę zamka w drzwiach prawych oraz uszkodzoną wkładkę zamka w tylnej pokrywie bagażnika. Samochód posiadał kierownicę umieszczoną po lewej stronie, miał uszkodzoną stacyjkę poprzez wyłamanie. Poprzez szparę między pokrywą bagażnika a podszybiem odczytano nr VIN: (...) (taki, jaki posiadał samochód skradziony Ł. D.).W pojeździe znajdowały się dokumenty w jęz. ang., m.in. ubezpieczenie graniczne na nazwisko J. M.. Pokrzywdzony Ł. D. rozpoznał okazany mu samochód jako swoją własność po ogólnym wyglądzie, przedmiotach</p>	zeznania świadka Ł. D.	k. 810 – 811 k. 10284 odw.– (...),	
---	------------------------	---------------------------------------	--

znajdujących się wewnątrz auta oraz po zgodnym z dowodem rejestracyjnym numerem VIN.			
zeznania świadka M. D. (1)	(...),k.822-823, 8445 – 8445 odw		
P.. oględzin	820 – 821, k. 824 – 827		
Dokumenty	828		
notatka ze zgłoszenia	807		
szkie	815		
ubezpieczenie	817		
ksip	818		
notatka R. M. świadka R. M.	819 (...)- (...)		
analiza kryminalna	(...), 5020- (...)		
treść nagranych rozmów	(...), (...), (...) , . (...)- (...), (...)- (...)		
STU E. Hestia wypłaciła pokrzywdzonemu 5381,92 zł odszkodowania oraz odsetki, z powodu zwłoki z wypłatą.	dokumenty dotyczące wypłaty odszkodowania	(...)- (...), (...)	
1.1.12.	K. S. (1), P. P. (1)	2j. (XII)- art. 279 § 1 kk, art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 12h. XLI (LVI a/o) - art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw.	

		z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 16d. LIII (LXVIII a/o)- art. 279 § 1 kk, art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 06/07.04.2011 r. w Ł. K. S. (1) i P. P. (1) używając nieustalonego narzędzia po pokonaniu zabezpieczeń dokonali kradzieży z włamaniem, z parkingu przyblokowego przy ul. (...), samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 12.000 zł wraz ze znajdującymi się w jego wnętrzu nawigacją (...) oraz CB radiem wraz z anteną o łącznej wartości 1337 zł na szkodę A. W. (2) i M. W. (1). Po kradzieży M. N. parkował samochód na parkingu przy ul. (...). Następnie M. N. (1) przeprowadzał samochód do pasera do Z..	zeznania świadka M. W.	256 odw, (...).	
zeznania świadka A. W. (2)	(...)- (...), k.7224, k.8447 odw – (...)		
wyjaśnienia oskarżonego P. P.	616-617 ((...)), 746-749 ((...)), (...)-2820 ((...)), (...)((...)), (...)- (...). (...). 630, 914-915 k. 8263odw – (...)		
ksip	(...)		

notatka ze zgłoszenia	(...)		
szkic	(...)		
protokół oględzin	(...)		
dowód rej.	(...)		
ubezpieczenie	(...)		
analiza kryminalna	(...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...),5020- (...)		
treść nagranych rozmów	(...)- (...) . (...), (...)		
dokumenty dotyczące zakupu	(...)- (...), (...)		
W dniu 14.04. (...). w „dziupli samochodowej” w Z. przy ul. (...) ujawniono m.in. skradziony samochód marki V. (...) koloru szarego z nr VIN jw. oraz nalepką kontrolną o nr (...), a także ujawniono 2 tablice rejestracyjne o nr rej. (...). Pokrzywdzona M. W. (1) rozpoznała okazany jej odnaleziony samochód jako swoją własność.	zeznania świadka M. W.	256 odw, (...).	
notatka R. M.	(...)		
zeznania świadka R. M.	(...)- (...)		
protokół przeszukania	(...)- (...)		
protokół oględzin	1110- (...)		

analiza kryminalna	(...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...),5020- (...)		
treść nagranych rozmów	(...)- (...), (...), (...)		
1.1.13.	K. S. (1), P. P. (1), D. K. (1)	2k. (XIII)- art. 279 § 1 kk, art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 12i. XLII (LVII a/o) - art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 8b.(XXVI) art. 279 § 1 kk, art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W nocy z 11 na 12.04.2011 r. w P. przy ul. (...) P. P. (1) i D. K. (1) wykonując polecenie K. S. (1), używając nieustalonego narzędzia, po pokonaniu zabezpieczeń, dokonali kradzieży samochodu m-ki A. (...) o nr rej. (...), nr VIN: (...), o wartości 20.000 zł na szkodę W. U. (1).	zeznania świadka W. U.	(...), k. 9254odw – (...)	
szkic	(...), (...)		
protokół oględzin	(...)- (...)		
śląd	(...)		

dowód rej.	(...)- (...)		
ubezpieczenie	(...)- (...)		
ksip	499		
analiza kryminalna	4950, (...)- (...),5020- (...), (...)- (...)		
treść nagranych rozmów	(...), (...), (...), (...), (...)		
(...) wypłaciło W. U. (1) odszkodowanie w kwocie 19800 zł	zeznania świadka W. U. k.	(...)	
pismo pełnomocnika (...)	(...)		
Skradziony samochód marki A. (...) o nr rej. (...) został w dniu 24.05.2011 r. odnaleziony na terenie „dziupli samochodowej” przy ul. (...) w Ł., z przerobionym nr VIN.	zeznania świadka W. U.	(...), k. 9254odw – (...)	
ekspertyzy kryminalistyczne	(...)- (...), (...)- (...),		
prot. oględzin	(...)- (...),		
wydruki z (...)	(...)- (...), 1850		
1.1.14.	K. S. (1), D. K. (1)	6. (XIV) - art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk 10.(XXVIII) - art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>W dniu 26.04.2011 r. w Z. z parkingu osiedlowego przy ul. (...) nieznani sprawcy dokonali kradzieży samochodu marki S. (...) o nr rej. (...), nr VIN: (...), koloru szarego, o wartości 26.000 zł na szkodę S. C. (1)</p>	<p>zeznania świadka S. C.</p>	<p>(...), (...)</p>	
<p>ubezpieczenie</p>	<p>(...)</p>		
<p>dowód rejestracyjny</p>	<p>2960- (...)</p>		
<p>Kiedy funkcjonariusze K. w Ł. w dniu 24.05.2011 r. dokonali przeszukania posesji przy ul. (...) w Ł. należącej do R. K. (1) odnaleźli samochód S. C. (już na zmienionych numerach rej. - (...)). Posiadał przerobiony nr VIN. W jego wnętrzu znaleziono wówczas dokumenty wystawione na D. K. (1), m. in. umowę kupna - sprzedaży auta z dnia 02.04.2011 r., na której jako kupujący widnieje właśnie D. K. a jako sprzedający - obywatel N. (...), kartę pojazdu i dowód rejestracyjny w jęz. niem. , a także napisaną odręcznie przez D. K. kartkę z „instrukcjami” przeróbek ww. samochodu tj. polecił zdjąć i przełożyć: szyby, radio, wkładkę z drzwi, stacyjkę - z „czarnej do szarej” - tj. Ibizy -, nr VIN wkleić w szyby, przemałowac listwy na drzwiach. Na posesji przy ul. (...) w garażu</p>	<p>protokół przeszukania</p>	<p>(...)- (...)</p>	

<p>nr (...) ujawniono także części od samochodu marki S. koloru czarnego, na których nie było wklejki. Garaż na terenie tej posesji wynajmował od R. K. N. W..</p> <p>Pokrzywdzony S. C. rozpoznał okazany mu samochód marki S. (...) na zagranicznych nr rej. jako swoją utraconą własność (m.in. po prawym, tylnym kole zapasowym, otarciach pod zderzakiem w prawym przednim rogu – od holowania tego pojazdu, pękniętej obudowie akumulatora, tapicerce samochodowej i wielofunkcyjnej kierownicy).</p>			
<p>zeznania świadka S. C.</p>	<p>(...), (...)</p>		
<p>Protokół okazania</p>	<p>(...)</p>		
<p>ekspertyza kryminalistyczna</p>	<p>(...)- (...)</p>		
<p>1.1.15.</p>	<p>K. S. (1), P. P. (1)</p>	<p>2l. (XV)- art. 279 § 1 kk, art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk</p> <p>12j. XLIII (LVIII a/o) - art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

<p>W nocy 27/28.04.2011r. w B. K. S. (1) i P. P. (1) używając nieustalonego narzędzia po pokonaniu zabezpieczeń dokonali kradzieży z włamaniem z parkingu niestrzeżonego na Os. (...) samochodu marki S. (...) o nr rej. (...), o nr VIN: (...), koloru szary metalik, o wartości 20.000 zł na szkodę M. W. (3).</p>	<p>zeznania świadka M. W. (3)</p>	<p>(...) i k. 5903 – 5904,</p>	
<p>zeznania świadka M. W. (4)</p>	<p>(...), (...)</p>		
<p>analiza kryminalna</p>	<p>(...), (...), (...), 5020- (...)</p>		
<p>treść nagranych rozmów</p>	<p>(...)- (...), (...), (...), (...), (...), (...)- (...), (...),6410- (...)</p>		
<p>K. S. samochód ten przeznaczył dla swego „teścia”, tj. A. M. (1). Na polecenie oskarżonego dokonano stosownych przeróbek w samochodzie. W dniu 11.05.2011 r. A. M. ubezpieczył skradziony na szkodę M. W. samochód marki S. (...) w Agencji (...). Następnie skradziony samochód został zbyty R. W. (1), który następnie zarejestrował go w (...) na nr rej. (...). Przedstawił przy tym umowę kupna przez siebie tego samochodu rzekomo od obywatela N. D. z dnia 09.07.2011 r., na której widnieje nr VIN pojazdu: (...). Ustalono, iż samochód o takim nr VIN istniał rzeczywiście i był własnością obywatela</p>	<p>treść nagranych rozmów</p>	<p>(...)- (...), (...), (...), (...), (...), (...)- (...), (...),6410- (...)</p>	

niemieckiego - H. D., w dniu 08.03.2011 r. został wyrejestrowany i nie figuruje jako poszukiwany na terenie N. (...).			
zeznania świadka R. W. (1)	(...)- (...)		
dokumentacja rejestracji	k.1428-1454		
prot. zatrzymania rzeczy	(...)- (...)		
notatka z ustaleń	(...)		
<p>W dniu 18.08.2011 r. samochód odzyskano i poddano oględzinom, w wyniku których ujawniono m.in.: na lewej osłonie amortyzatora wklejkę z nr VIN: (...), w otworze na koło zapasowe w lewej części – naklejkę identyfikacyjną z nr VIN: (...).</p> <p>Opinia kryminalistyczna z zakresu badań mechanoskopijnych wykazała, iż badany pojazd złożony jest (zespawany) z najmniej 2 pojazdów. Przednia część, na której znajduje się nr VIN oraz drzwi pojazdu pochodzą z samochodu w kolorze szarym, natomiast tylna część pochodzi z samochodu w kolorze srebrnym. Numer VIN: (...) nie został fabrycznie nadany dla dowodowego pojazdu, znaki numeru zostały przerobione. W wyniku badań odczytano pierwotny numer identyfikacyjny przedniej</p>	zeznania świadka M. W. (3)	k. 1522 – 1523 i k. 5903 – 5904,	

<p>części pojazdu, najprawdopodobniej o treści: (...)? (...) (a zatem odpowiadający numerowi VIN nadanemu samochodowi skradzionemu M. W., z wyj. nieczytelnego 11 znaku).</p> <p>Gdy pokrzywdzonemu okazano odzyskany samochód (na nr rej. (...)), rozpoznał w nim swą utraconą własność: po uszkodzonym zderzaku, oponach, alufelgach, zarysowaniu tylnej kłapy bagażnika na wysokości zamka.</p>			
<p>P.. oględzin</p>	<p>1800 – (...)</p>		
<p>opinia mechanoskopijna</p>	<p>(...)</p>		
<p>1.1.16.</p>	<p>K. S. (1), P. P. (1)</p>	<p>2m. (XVI)- art. 279 § 1 kk, art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk</p> <p>12l. XLV (LX a/o) - art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>W dniu 3.05.2011 r. w Ł. K. S. (1) i P. P. (1) używając nieustalonego narzędzia po pokonaniu zabezpieczeń dokonali kradzieży z włamaniem,</p>	<p>zeznania świadka E. L.</p>	<p>(...)- (...), (...)</p>	

z parkingu przyblokowego przy ul. (...)/Armii Krajowej (spod bloku nr 186), samochodu m-ki S. (...) o nr rej. (...), nr VIN: (...), o wartości 18.000 zł, wraz ze znajdującymi się w jego wnętrzu rzeczami: radioodtwarzaczem CD, okularami przeciwsłonecznymi, tylnym prawym reflektorem, parasolką męską – o łącznej wartości 535 zł, na szkodę E. L..			
notatka ze zgłoszenia kradzieży	(...), (...)		
szkic	(...).		
ubezpieczenie	(...), (...)- (...)		
ksip	(...)		
analiza kryminalna	(...), (...), 5020- (...)		
treść nagranych rozmów	6340		
1.1.17.	K. S. (1), P. P. (1)	2n. (XVII)- art. 279 § 1 kk, art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 12k. XLIV (LIX a/o) - art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	

W nocy 04/05.05. (...) w B. K. S. (1) i P. P. (1) używając nieustalonego narzędzia po pokonaniu zabezpieczeń dokonali kradzieży z włamaniem, z parkingu osiedlowego przy ul. (...), samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...), o nr VIN: (...), koloru czarny metalik, o wartości 24.000 zł na szkodę Z. N..	zeznania świadka Z. N.	(...)- (...), (...)	
protokół oględzin	(...)- (...)		
dowód rej. i karta poj.	(...)- (...)		
ubezpieczenie	(...)- (...)		
analiza kryminalna	(...), (...)- (...), 5020- (...)		
treść nagranych rozmów	(...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)		
1.1.18.	K. S. (1), P. P. (1), D. K. (1)	20. (XVIII)- art. 279 § 1 kk, art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 12m. XLVI (LXI a/o) - art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 8c. (XXIX a/o) - art. 279 § 1 kk, art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W nocy 6/7.05.2011 r. w B. przy ul. (...) K. S. (1), D. K. (1) i P. P. (1) używając nieustalonego narzędzia po pokonaniu zabezpieczeń dokonali kradzieży z włamaniem samochodu m-ki A. (...) o nr rej. (...), nr VIN: (...), o wartości 20.000 zł, wraz z zawartością rzeczy: radioodtwarzaczem CD m-ki P., CB radiem z anteną m-ki P., słuchawkami m-ki M.-B., 2 śpiworami - o łącznej wartości 1500 zł, na szkodę M. S. (1).	zeznania świadka M. S.	313 odw – 314, 316- 319, 755, (...), k.8987 odw- (...)	
protokół oględzin	(...) - (...)		
analiza kryminalna	(...), (...), (...) - (...) , (...), 5020- (...)		
treść nagranych rozmów	6370, (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...),		
Powyzszy samochód zatrzymano od K. S., który użytkował go razem z D. K.. Posiadał nr rej. (...). Ekspertyzy kryminalistyczne z zakresu mechanoskopii wykazały, iż miał on podrobiony nr VIN: (...) (m.in. za pomocą znakowników ujawnionych na posesji w (...)), na polu numerowym ujawniono ślady szlifowania. W wyniku badań odczytano	Protokół zatrzymania rzeczy	286-289	

niepełny pierwotny nr VIN najprawdopodobniej o treści: (...)?? (...).

U K. S. zabezpieczono dokumenty dotyczące tego samochodu, m.in.: umowę kupna tego samochodu o ww. nr VIN przez J. S. (3) (ojca K. S.) rzekomo od obywatela niemieckiego z dnia 11.05.2011 r., potwierdzenie zawarcia umowy ubezpieczenia go na dane J. S. (3) w TU (...). Został on ubezpieczony w dniu 17.05.2011 r. na okres do 17.06.2011 r. Do wniosku załączono kopię umowy kupna - sprzedaży ww. samochodu w jęz. niem. z dnia 11.05.2011 r., zawartą rzekomo w Niemczech, gdzie jako sprzedający wpisany został obywatel niemiecki- B., a jako kupujący J. S. (3). Nadto w dokumentach rzekomo sprawdzonego samochodu z N. (...) widnieje, iż samochód miał silnik benzynowy, w czasie badania okresowego stwierdzono, iż nastąpiła zmiana silnika na diesel i jako samochód z takim silnikiem został już ubezpieczony. Samochód, którego w ten sposób zalegalizowano, a w rzeczywistości pochodzący z kradzieży, ma silnik diesel.

Protokół oględzin

290-293

Ekspertyzy kryminalistyczne z zakresu mechanoskopii	(...)- (...), (...)- (...)		
dokumentacja Agencji (...)	(...)- (...)		
zeznania świadka K. C.	(...)- (...)		
dokumenty z badania technicznego	(...)- (...)		
Pokrzywdzony M. S. w okazanym mu zabezpieczonym samochodzie m-ki A. o niemieckich numerach rejestracyjnych rozpoznał swoją utraconą własność. Pozytywny wynik dał przeprowadzony eksperyment procesowy polegający na włożeniu posiadanego przez pokrzywdzonego kluczyka od skradzionego mu samochodu m-ki A. do zamków w drzwiach kierowcy, pasażera i tylnej pokrywy bagażnika – bez żadnych problemów otwierał się i zamykał zamek centralny za pośrednictwem tych zamków, natomiast po włożeniu kluczyka do stacyjki nie można było włączyć zapłonu i uruchomić silnika, co świadczyło o manipulacjach przy stacyjce przez sprawcę kradzieży pojazdu.	zeznania świadka M. S.	313 odw – 314, 316 319, 755 – 756, (...), k.8987 odw- (...)	
1.1.19.	K. S. (1), D. K. (1)	2p. (XIX)- art. 279 § 1 kk, art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 §	

		1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk 8d. (XXX a/o) - art. 279 § 1 kk, art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 16/17.05.2011 r. z parkingu przyblokowego przy ul. (...) w Ł. K. S. (1) używając nieustalonego narzędzia po pokonaniu zabezpieczeń dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 19.000 złotych na szkodę Ł. Z. (1).	zeznania świadka Ł. Z.	534 – 535, (...), (...), 844 odw.	
ksip	538, 542		
analiza kryminalna	(...), (...)- (...), 5020- (...)		
treść nagranych rozmów	(...), (...), (...), (...), (...)		
dowód rej.	537		
W dniu 17.05.2011 r. samochód ten został przyprowadzony przez D. K. i K. S. na teren warsztatu samochodowego w A., przy ul. (...), do S. K. (1), ps. (...). K. S. zlecił S. K. rozebranie samochodu na części. Tam też w dniu 18.05.2011 r. samochód został odnaleziony przez Policję.	Notatka urzędowa R. M. zeznania świadka R. M.	543-544, (...)- (...)	

70.000 zł. Samochód ten wstawił do autokomisu (...) w miejscowości C. 239 D, gm. Z., którego właścicielką była M. K. (2).			
zeznania świadka M. K. (2)	(...)- (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), 4220, (...), (...), (...), 6550, (...), (...), (...), i k. 9835 i k. 9858		
dowód rej.	(...)- (...)		
dokumentacja pojazdu	(...)- (...)		
umowa komisowa	(...)		
W dniu 29 marca 2011 roku, około godziny 12.50 na teren autokomisu wszedł młody mężczyzna w czapce bejsbolówce i dużych ciemnych okularach. Chodził on między samochodami i oglądał je. Po chwili, po pokonaniu zabezpieczeń nieustalonym narzędziem, wsiadł do samochodu B. P. T. (1) i odjechał z terenu autokomisu w kierunku Z.. Fakt ten zaobserwowali pracownicy autokomisu na monitoringu. Po chwili na teren autokomisu przybyła M. K. (2), którą osoby zatrudnione poinformowały o fakcie kradzieży. Kobieta udała się na poszukiwanie auta, jeżdżąc po okolicznych trasach, gdyż wiedziała, że w samochodzie było mało paliwa. Poszukiwania auta nie powiodły się.	zeznania świadka M. K. (2)	(...)- (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), 4220, (...), (...), (...), 6550, (...), (...), (...), - 9790	

zeznania świadka R. N. (1)	4175v – (...), k. 10283 – 10284		
ogłędziny monitoringu z płytą	(...)-(...), (...)		
zdjęcia z monitoringu	(...)-4130		
protokół ogłędzin	(...)-4110		
Sprawcami powyższej kradzieży z włamaniem samochodu m-ki B. (...) o nr rej. (...) były cztery osoby, w tym K. S. (1) i R. W. (2). Rola oskarżonego R. W. polegała na przeprowadzeniu samochodu do Ł.. W czasie tego przejazdu R. W. był pilotowany przez K. S..	analiza kryminalna	(...), (...), (...)-5310	
nagrania rozmów	6070- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...),6080, (...)- (...),6120		
M. K. (2) informowała policjantów, że były podejrzenia, że samochód tankował na stacji benzynowej w W.. Dzielila się także z nimi swoimi sugestiami dotyczącymi możliwych wersji i sprawców kradzieży. Postępowanie karne w tym zakresie było kilkakrotnie umarzone. M. K. (2) składała zażalenia na te decyzje i skargi na policjantów prowadzących to postępowanie.	zeznania świadka M. K. (2)	(...)- (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), 4220, (...), (...), (...), 6550, (...), (...), (...)- 9790;	
zeznania świadka R. N. (1)	4175v – (...), w zw z k. 10283 – 10284		

W dniu 21 lutego 2012 roku, w KWP w Ł., okazano jej dwie tablice poglądowe na których rozpoznała ona K. S. (1) jako sprawcę kradzieży samochodu B., a oskarżonego W. jako zamieszanego w kradzież kierowcę S. (...).	zeznania świadka M. K.	(...)- (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), 4220, (...), (...), (...), 6550, (...), (...); (...), (...) i (...)	
zeznania świadka M. K. (4)	(...),		
protokoły okazania	(...)		
zdjęcie K. S.	573		
W wyniku przeprowadzonego procesu cywilnego M. K. (2) wypłaciła odszkodowanie w kwocie 66 000 zł właścicielowi auta P. T. (1).	zeznania świadka P. T.	.(...) i k. 4219, 9568 – 9569 odw.	
1.1.21.	K. S. (1)	3. XXI art. 291 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 28/29.03.2011 r. po uprzednim wybiciu szyby w sklepie W (...) w Ł. przy ul. (...) miała miejsce kradzież na szkodę salonu W (...) w Ł.. Skradziono stamtąd 6 telewizorów: m-ki P., S. oraz zestaw (...), DVD - o łącznej wartości 26.741 zł. Jednym z nich był telewizor m-ki P. (...), o nr seryjnym: (...), o wartości 5.299 zł.	zeznania świadka S. R. (1)	(...)- (...), (...)	

protokół oględzin	3350- (...)		
oświadczenie serwisu	(...)		
wykaz towarów skradzionych	(...), (...)		
K. S. (1) nabył telewizor m-ki P. (...) o wartości 5.299 zł, pochodzący z powyższej kradzieży z włamaniem mając świadomość, iż pochodzi on z czynu zabronionego, z przeznaczeniem dla swojego „teścia”.	nagrania rozmów	(...)- (...)	
Przedmiotowy telewizor m-ki P. model TX- (...) został w dniu 30.08.2011 r. ujawniony w wyniku przeszukania mieszkania A. M. (1) – ojca dziewczyny K. S. (przy ul. (...) w Ł.). Miał usunięte cechy identyfikacyjne - z zewnętrznej obudowy z tyłu była usunięta wklejka identyfikacyjna, z numerem seryjnym. Telewizor posiadał zarysowany ekran i obudowę.	protokoły i dokumentacja z przeszukania	(...)	
oświadczenie serwisu	(...)		
wykaz towarów skradzionych	(...)		
1.1.22.	K. S. (1), P. P. (1), N. R., F. K. (1)	4. XXII, 13. XLVII (LXII a/o), 20. LV (CXIII a/o), 22. LVI (CXIV a/o) - art. 286 § 1 kk i art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
P. P. (1) był właścicielem samochodu m-ki N. (...), który nabył w dniu 28.03.2011 r. od J. K..	zeznana świadka J. K.	(...), (...).	
umowa sprzedaży samochodu (...), (...), (...)			
Korzystał z przedmiotowego samochodu także K. S.. Był bowiem legitymowany przez Policję kiedy poruszał się tym pojazdem N. (...) o nr rej. (...) razem z D. K. jako kierujący w dniu 12.04.2011 około godz. 00.40 w Ł.. W mieszkaniu wynajmowanym przez K. S. ujawniono w dniu jego zatrzymania tj. 17.05.2011 r. kartę pojazdu od ww. samochodu. W związku z tym, iż w dniu 10.05.2011 r. kończył się okres ubezpieczenia samochodu m-ki N. (...) o nr rej. (...) P. P. umówił się z K. S., iż zaaranżują rzekomą stłuczkę przez podstawione osoby, aby wyłudzić od ubezpieczyciela odszkodowanie . Ustalili, że podzielą się uzyskaną kwotą odszkodowania.	nagrania rozmów	(...), (...), (...), (...)	
P.. Przeszukania legitymowania	273-277a, 321		

<p>W dniu 6 maja 2011 roku, około godz.17.00, N. R. poruszał się ulicą (...), jadąc samochodem marki N. (...) o nr rej. (...). Skreślił w prawo, w ulicę (...), którą poruszał się pojazd M. (...) o nr rej. (...), którym kierował F. K. (1). Samochód ten stanowił własność F. K. (1) i jego matki – T.. W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległ prawy bok pojazdu M.. Kierujący nie wezwali policji. Nie ustalono też świadków zdarzenia. N. R. napisał stosowne oświadczenie i przyznał, że do kolizji doszło z jego winy.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego: N. R.</p>	<p>k.3095 – 3098, 8274</p>	
<p>wyjaśnienia oskarżonego F. K.</p>	<p>(...), (...) – (...)</p>		
<p>oświadczenie i dokumenty szkodowe</p>	<p>(...), (...), (...), (...), 3100</p>		
<p>W dniu 09.05.2011 r. F. K. (1) dokonał telefonicznego zgłoszenia ww. szkody w (...) S.A.. Szkoda została zgłoszona z ryzyka OC pojazdu m-ki N. (...) z polisy nr (...), zawartej przez P. P. (1). Wskazał, iż do kolizji doszło na skrzyżowaniu ulic: (...) z Z. w Ł. w dniu 06.05.2011 r. o godz. 17.00 z winy N. R., kierującego samochodem m-ki N. (...) o nr rej. (...). W dniu 11.05.2011 r. odbyły się oględziny uszkodzonego samochodu. Decyzją z dnia 25.05.2011 r. przyznano</p>	<p>zeznania świadka M. G.</p>	<p>(...)</p>	

odszkodowanie w kwocie 8.100 zł na rzecz właścicieli pojazdu m-ki M. (...) o nr rej. (...), tj. F. K. (1) oraz T. K. (2), po 4.050 zł na rzecz każdego z nich.			
dokumenty szkodowe	(...)		
(...)- (...)			
dokumenty dotyczące wypłaty odszkodowania	(...)- (...), (...)- (...)		
1.1.23.	D. K. (1)	8a. (XXIV a/o) - art. 279 § 1 kk, art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 19.03.2011 r. z parkingu przyblokowego przy ul. (...) w Ł. D. K. (1) po pokonaniu zabezpieczeń nieustalonym narzędziem dokonał kradzieży z włamaniem samochodu m-ki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 15.000 złotych na szkodę A. i A. P. (1).	zeznania świadka A. P.	474-476, (...), (...)	
dowód rej.	479		
ubezpieczenie	480		
ksip	477		
analiza kryminalna	(...), (...)		

treść nagranych rozmów	(...)		
1.1.24.	D. K. (1)	10. XXVII - art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 16/17.04.2011 r. nieznani sprawcy dokonali kradzieży z włamaniem samochodu m-ki S. (...) o nr rej. (...), nr VIN: (...), koloru czarny metalik, o wartości 20.000 zł na szkodę B. W. (1).	zeznania świadka W. S.	(...), (...), (...)	
wyjaśnienia oskarżonego D. K.	351, 352, 601, (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), 7360, (...), (...), (...) i k. 8263 odw.		
2.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
3. Ocena DOWODÓW			

<p>3.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.1</p>	<p>nagrania rozmów</p>	<p>Sąd uznał, że nagrania te w pełni odzwierciedlają treść rozmów telefonicznych i że są to rozmowy przeprowadzane, tak jak ustalili operacyjnie funkcjonariusze policji przez oskarżonych w niniejszej sprawie. Sąd dał tym nagraniom i poczynionym w oparciu o nie i czynności operacyjne ustaleniom policji wiarę w całej rozciągłości, mimo, iż nie dysponował opinią biegłego do spraw badania głosu. Nie ma w materiale dowodowym takiej opinii albowiem oskarżeni odmówili oddania próbek głosu, koniecznych do porównania przez biegłego. Okoliczność, iż mimo, że oskarżeni nie przyznawali się do zarzucanych im czynów, a jednak nie zdecydowali się na poddanie się takiej weryfikacji, także została uwzględniona przy ocenie prawidłowości ustaleń policji. Oczywiście odmowa oddania próbek głosu jest prawem oskarżonych, jednak podlega to jak wszystkie elementy postępowania ocenie sądu.</p>	

Ustalenia funkcjonariuszy policji co do osób, których rozmowy telefoniczne zostały nagrane są tym bardziej przekonujące, że w rozmowach tych padają informacje pozwalające na ich zidentyfikowanie. W szczególności w jednej z rozmów z dnia 19 kwietnia 2011r. z numeru 661-913-626 oskarżony K. S. (1) podaje swoje imię i nazwisko. W rozmowach tych opisywane są także okoliczności, które uprawdopodobniają dane rozmawiających osób.

Ponieważ osoby te korzystały z telefonów o różnych numerach (podkreślić należy, iż podczas przeszukań ujawniono u oskarżonych K. S., D. K. i P. P. kilka numerów telefonów, m.in. z których prowadzone były przedmiotowe rozmowy, a ponadto niektórzy sprawcy zaangażowani w ten przestępczy proceder, jak np. P. L. (1), twierdzili, że gubili telefony, które potem odnajdywali, sąd dopuścił dowód z opinii biegłej ds. fonoskopii A. M. (3) celem ustalenia, czy podsłuchane rozmowy telefoniczne dotyczące postawionych oskarżonym zarzutów prowadziła (z różnych telefonów) ta sama osoba. Z opinii tej wynika, iż we wszystkich wskazanych w tezie dowodowej rozmowach, które dotyczą zarzutów, wypowiada się, w każdym

wyszczególnionym przypadku rozmów, które policjancie przypisali konkretnemu sprawcy, wypowiada się ten sam mężczyzna lub najprawdopodobniej ten sam mężczyzna, mimo, iż używa różnych numerów telefonów. Co tym bardziej potwierdza prawidłowość ustaleń funkcjonariuszy policji.

Takich rozmów, w których padają imiona, czy informacje pozwalające na identyfikację oskarżonych jest znacznie więcej. W rozmowach tych ponadto pojawiają się informacje nie związane z tym postępowaniem, które również pozwalają na zidentyfikowanie rozmówców.

Tym bardziej sąd uznał je za przekonujące, że ustalenia policji potwierdzone zostały także innymi dowodami, w szczególności w postaci logowaniami ich telefonów w czasie zdarzeń, czy depozycjami świadków, np. paserów, którzy tj. np. S. K. podawali obciążające oskarżonych fakty i rozpoznawali ich na okazywanych tablicach poglądowych.

Treść tych nagranych rozmów najdobitniej potwierdza, że mamy do czynienia ze zorganizowaną grupą przestępczą. Jest w nich bowiem mowa o

planowanych bądź już dokonanych

przestępstwach. Nagrane rozmowy telefoniczne potwierdzają wersję o kierowniczej roli K. S.. Są to rozmowy między nim, a innymi członkami grupy, kiedy wydaje im polecenia oraz innymi osobami, którym relacjonuje swą „działalność”. Poniżej wiele z takich rozmów zostanie omówionych. Jednymi z najbardziej jednak jaskrawych przykładów takich rozmów są te dotyczące kradzieży A. (...) o nr rej. (...). K. S. w dniu 30.03.2011 r. kazał M. N. przyszykować ten samochód, założyć nowe tablice rejestracyjne, zetrzeć naklejkę z przedniej szyby, K. S. miał mu do niego dać benzynę. M. N. miał przeprowadzić dalej ten samochód do pasera i miał za to dostać 200 zł. Z kolei w dniu 31.03.2011 r. K. S. w rozmowie z nieustalonym mężczyzną opowiedział, że jego „drajwer” (tj. „ wozak”, czyli M. N.), sprzedał mu jego samochód, który K. S. miał na parkingu strzeżonym. Przytaczał wersję M. N., że Policja zabrała samochód na lawetę, ale nie potwierdził jej pracownik parkingu. K. S. opowiedział, że „dojechał” M. N., przetrzymywał go w swoim samochodzie, aż ten przyznał mu się, że sprzedał mu jego samochód. Na przykładzie

tego konkretnego skradzionego samochodu, jak w soczewce widać, po pierwsze, że to K. S. podejmuje decyzje i wydaje polecenia, a po drugie, że ma swoich ludzi od konkretnych zadań. W omawianym przykładzie mowa jest akurat o jego „drajwerze”.

Na podstawie takich właśnie licznych rozmów sąd nie ma żadnych wątpliwości, że zorganizowana grupa parająca się kradzieżami samochodów istniała, a także, że szefem tej grupy był oskarżony K. S. (1), a członkami m.in. P. P. (1), D. K. (1) i M. N. (1).

Podkreślić należy, iż z niektórych tych nagranych rozmów (szeroko opisywanych przy okazji oceny dowodów przy poszczególnych zdarzeniach) i logowań użytkowanych przez niego telefonów wynika, że K. S. niejednokrotnie osobiście brał udział w dokonanych kradzieżach samochodów. W przypadku braku logowań oraz w przypadku rozmów, które dotyczą wydawanych przez oskarżonego K. S. poleceń dla innych członków grupy, Sąd przyjął w takich przypadkach kradzieży w stosunku do K. S. sprawstwo kierownicze.

Sąd dał wiarę tym nagraniom i poczynionym

		<p>w oparciu o nie i czynności operacyjne ustaleniom policji w całej rozciągłości dlatego nie uznał za przekonujące twierdzeń nieprzyznających się do winy oskarżonych.</p>
<p>analiza kryminalna</p>	<p>Sąd uznał za w pełni przekonujące, nie budzące wątpliwości ustalenia wynikające z analizy połączeń telefonicznych wykonanych na podstawie logowania, wzajemnych kontaktów, powtarzalności połączeń. Całokształt okoliczności tej sprawy i zgromadzonych dowodów potwierdził, że ustalenia te są jak najbardziej prawidłowe.</p> <p>Ponieważ była kwestionowana możliwość ustalenia miejsca położenia dysponentów kart abonenckich na podstawie miejsca logowania danego numeru telefonu do konkretnej stacji (...), z uwagi na zbyt duży zasięg takiej stacji, sąd dopuścił dowód z uzupełniających opinii biegłego R. K. (3) i R. H. (k12148- (...)). Biegli wcześniej różnili się w swych wnioskach, co do zasięgu stacji, na rozprawie zbliżyli swe stanowiska i zgodzili się, że w terenie zabudowanym takim, jak Ł. zasięg stacji (...) nie jest bardzo rozległy i wynosi od kilkaset metrów do ok. 2 km. Podkreślić</p>	

należy, iż to która ze stacji złapie telefon zależy od jej obciążenia ilością telefonów, a mając na uwadze, iż oskarżeni działali w porach nocnych, to obciążenie to nie mogło być bardzo duże. Tym bardziej zatem jest możliwe wysnucie wniosku, co do dokładnego miejsca położenia telefonu z analizy logowania.

Oczywistym jest, że nie może być dziełem przypadku, że telefony użytkowane przez oskarżonych logowały się w pobliżu miejsc kradzieży, wskazanych w stanie faktycznym. Szczególnie, że mieliśmy także do czynienia z sytuacjami logowania się telefonów kilku sprawców w miejscowościach w pobliżu Ł., w tym samym czasie. A tym samym, w połączeniu z dowodami w postaci podsłuchanych rozmów, uprawniony jest wniosek, iż to oskarżeni dokonali czynów przypisanych im przez sąd.

Sąd uznał ustalenia wynikające z nagrań rozmów i analizy połączeń telefonicznych oraz logowań za całkowicie wiarygodne, mimo, iż funkcjonariusze, którzy prowadzili sprawę i dokonywali tych ustaleń tj. R. M., czy R. H. z uwagi na upływ czasu nie kojarzyli już żadnych

		ustaleń związanych z tym kto, jakim telefonem się posługiwał. Podkreślić należy, iż nawet gdyby osoby te to pamiętały, to zapewne i tak nie mogłyby ujawnić jaką drogą uzyskali tę wiedzę z uwagi na tajemnicę, jaką chronione są czynności operacyjne.	
dokumentacja parkingów	z	Dokumentacja z obu parkingów w połączeniu z zeznaniami świadków W. N. i S. S. (1), którym sąd w pełni dal wiarę, gdyż były to dowody spójne i wzajemnie się potwierdzające, wskazuje, że były tam parkowane samochody pochodzące z kradzieży.	
legitymowania		Wzajemne powiązania między członkami grupy, potwierdza obiektywny dowód w postaci wylegitymowania: K. S., P. P. i M. N. w dniu 12.03.2011 r. około godz. 04.00 na ul. (...) w Ł., kiedy wspólnie poruszali się samochodem m-ki M. o nr rej. (...). Legitymowanie nastąpiło kilka minut po wprowadzeniu przez nich na teren parking strzeżonego przy ul. (...) (samochód ww. m-ki M. poruszał się wcześniej tą ulicą) skradzionego samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...). Parking ten znajduje się w rejonie złomu i hurtowni narzędzi. Powyższy fakt wynika z zapisów w notatniku służbowym	

	funkcjonariusza Policji – M. Ł., treści jego zeznań oraz danych z bazy (...).		
Protokoły przeszukania	Czynności przeprowadzone zgodnie z procedurą, nie były kwestionowane przez strony, wyniki przeszukań i opinia kryminalistyczna z zakresu badań mechanoskopijnych potwierdzają, że oskarżeni gromadzili narzędzia służące do dokonywania przestępstw, w tym także telefony komórkowe.		
1.1.2	zeznania świadka M. K.	Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania M. K., nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania. W znacznej części były potwierdzone dowodami z dokumentów. W tym wartość samochodu potwierdzona była wypłaconym przez ubezpieczyciela odszkodowaniem. Niewiele niższym niż wskazywał świadek. Podkreślić należy, iż wartość samochodu zawsze jest szacunkowa.	
dokumenty	Dowody z dokumentów, w tym te dotyczące wypłaty odszkodowania - wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.		
wyjaśnienia oskarżonego P. P.	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego P. P. (1), że		

	<p>dokonał kradzieży V. (...) o nr rej. (...) na szkodę D. K. (3), potwierdza to bowiem zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności w postaci logowań jego telefonu oraz z utrwalonych rozmów telefonicznych pomiędzy nim i innymi osobami.</p>	
analiza kryminalna	<p>Z analizy kryminalnej, która jak wskazano powyżej jest całkowicie przekonująca, wynika, iż w godzinach nocnych kiedy dokonana została kradzież tego pojazdu do (...) umiejscowionego przy ul. (...) (ok. 400 m od miejsca kradzieży) logował się (...) użytkowany przez P. P. (1). Telefon ten logował się też tej nocy do (...) umiejscowionego w Ł. przy ul. (...) (ok. 1 km od miejsca kradzieży).</p> <p>Z analizy kryminalnej wynika ponadto, iż w dniach 7.03.- 8.03.2011 r. K. S. i P. P. często kontaktowali się ze sobą telefonicznie: P. P. dzwonił do K. S. 58 razy a K. S. do P. P. – 30 razy, kontaktowali się ze sobą m.in. w nocy, w dniu 08.03.2011 r. o godz. 1.25 i o godz. 2.51.</p>	
treść nagranych rozmów	<p>Ponieważ w tym przypadku na miejscu kradzieży nie ma logowań telefonu użytkowanego przez K. S., a tylko P. P., należało uznać, iż w przypadku tej kradzieży</p>	

oskarżony K. S. miał rolę kierowniczą.

Co wynika niezbicie z nagranych rozmów, którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę. Z rozmów tych wynika zaś, że to K. S. informował nieznanego mężczyznę, iż ma samochód m-ki V. (...) („to co jest potrzebne, jest cztery, jest potrzebny?”), W dniu **11 03.2011** r. w godzinach rannych K. S. rozmawiał z M. N. i P. P. i umówił się z nimi, że o godz. 15-ej „lecimy tam, gdzie ostatnio”, tj. że przeprowadzają skradziony samochód. Potem podczas jazdy skradzionym autem M. N., który nim kierował, informował K. S., że ma problemy z automatyczną skrzynią biegów, a taką właśnie automatyczną skrzynię biegów miał samochód m-ki V. (...) skradziony D. K. i to K. S., który pilotował M. N. innym samochodem instruował go, jak ma przerzucać biegi. Wszystkie te dowody oceniane razem świadczą niezbicie, że to właśnie samochód D. K. był przedmiotem tej kradzieży i następnie rozmów oraz że to oskarżony K. S. miał wiodącą rolę w tej kradzieży i całym procederze.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom nie

	<p>przyznającego się do tego czynu oskarżonego K. S. i wyjaśnieniom P. P. (1), że dokonał kradzieży V. (...) o nr rej. (...) na szkodę D. K. (3), który negował udział w tym czynie innych osób, albowiem jest to twierdzenie sprzeczne z powyżej opisanymi dowodami w postaci logowań telefonów użytkowanych przez oskarżonych, połączeń , jakie w tym czasie do siebie wykonywali oraz z utrzalonych rozmów telefonicznych pomiędzy nimi, jak też z innymi osobami.</p>	
<p>wyjaśnienia oskarżonego M. N.</p>	<p>Sąd uznał natomiast za przekonujące wyjaśnienia M. N., który nie przyznał się do tego zarzutu. W zgromadzonym materiale nie ma bowiem dowodu, że pełnił on jakąkolwiek rolę przy samej kradzieży tego samochodu. Nie ma żadnych logowań M. N. w okolicy miejsca kradzieży, nie łączył się wówczas z K. S. i P. P., ani oni z nim. Są natomiast dowody w postaci nagranych rozmów telefonicznych, wskazujące, że w dniu 11 marca 2011r., czyli trzy dni po kradzieży, M. N. przyjął ten samochód i pomagał w jego ukryciu.</p>	
<p>1.1.3</p>	<p>zeznania świadka B. Ł.</p>	<p>Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania B. Ł., nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich</p>

		kwestionowania, także w zakresie wskazywanej wartości samochodu.
analiza kryminalna	<p>Z analizy kryminalnej, która jak wskazano powyżej jest całkowicie przekonująca, wynika, iż w godzinach nocnych kiedy dokonana została kradzież tego pojazdu o godz. 3.00 do (...) umiejscowionego w Ł. przy ul. (...) (ok. 900 m od miejsca kradzieży) logował się (...) użytkowany przez P. P.. Tego dnia o godz. 3.01 do (...) przy ul. (...), umiejscowionego również bardzo blisko miejsca kradzieży – ok. 800 m, logował się drugi telefon użytkowany przez P. P. – (...). W tym też zbliżonym czasie tego dnia w godz. 3.12-3.13 do (...) przy ul. (...) (ok. 900 m od miejsca kradzieży) logował się też (...) użytkowany przez drugiego ze sprawców – K. S.. W tym też dniu do (...) umiejscowionego przy ul. (...), gdzie był zaparkowany ww. samochód tuż po jego kradzieży logowały się: w godz. 3.36-3.48 – (...) użytkowany przez K. S. i w godz. 3.49-4.04 – (...) użytkowany przez trzeciego sprawcę - M. N.. Niedaleko ww. parkingu (ok. 400 m od ul. (...)) tego dnia w godz. 3.47-3.49 logował się (...) P. P..</p> <p>Ponadto ustalono, iż w dniach 11.03.-12.03.2011 r. oskarżeni często</p>	

	<p>kontaktowali się ze sobą telefonicznie. P. P. dzwonił do K. S. 36 razy, a P. P. do K. S.- 12 razy, m.in. dzwonił do siebie w dniu 12.03.2011 r. o godz. 03.06. Wykazano także częste kontakty telefoniczne: M. N. i P. P. kontaktowali się ze sobą 2 razy, m.in. o godz. 03.49, bardzo częste były kontakty między K. S. i M. N.: M. N. dzwonił do K. S. 22 razy, a K. S. do niego – 27 razy, m.in. dzwonił do siebie o godz.03.06 w dniu 12.03.2011 r., a także później, gdy M. N. zaprowadzał samochód na parking przy ul. (...) oraz gdy jechał z nim do pasera k. W..</p>	
treść nagranych rozmów	<p>Sprawstwo wszystkich trzech oskarżonych wynika ponadto niezbieżnie z ich nagranych rozmów tuż po kradzieży i związanych ze sprzedażą skradzionego samochodu, którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę. Z rozmów tych wynika zaś, że w dniu 12.03.2011 r. o godz. 3.06 K. S. rozmawiał z P. P., który poinformował go, że jest (skradzionym samochodem) przy ul. (...) (tj. blisko miejsca kradzieży). P. P. złościł się, że zgasł mu samochód, że nie może go odpalić. O godz. 3.33 tego dnia K. S. instruował P. P., jak ma jechać. Sprawcy przemieszczali się w stronę parkingu strzeżonego. K.</p>	

S. pilotował P. P. innym samochodem. O godz. 3.47 K. S. poinstruował P. P., by przekazał samochód M. N.: „wyjmij mi komputer i daj mi śrubokręt” (do stacyjki). K. S. oświadczył, że jest na tym parkingu (zgadza się to z dokumentacją z parkingu, że w dniu 12.03.2011 r. samochód m-ki V. (...) o nr rej. (...) został wprowadzony na parking o godz. 4.00). Podkreślić należy, iż z rozmów tych wynika jednoznacznie, że wszyscy trzej uzgodnili dokonanie tego przestępstwa wcześniej, że mieli określone role, a rola M. N. w tym czynie polegała na tym, że miał on przejąć samochód bezpośrednio po kradzieży.

Jak już wskazano powyżej o sprawstwie oskarżonych świadczą także rozmowy przeprowadzane już po kradzieży. W dniu 12.03.2011 r. K. S. rozmawiał z M. N. o warunkach sprzedaży skradzionego auta: ustalono cenę - 2000 zł, padło słowo, że to „ósmi” rocznik (co odpowiada prawdzie, gdy chodzi o samochód skradziony B. Ł., który był rocznik 1998). Sprawcy rozmawiali, że mieli wielkie szczęście, że niż zostali zatrzymani przez Policję, (gdy byli legitymowani przy parkingu). Następnie K. S. rozmawiał z P. P. o

cenie za ten samochód, że K. S. obniżył cenę , bo samochód jest lekko uszkodzony (co zgodne jest z zeznaniami B. Ł. oraz jest zapis w dokumentacji z parkingu, że ma uszkodzony tył). K. S. oświadczył, że będzie jechał samochodem może tego dnia wieczorem. W dniu 13.03.2011 r. M. N. zadzwonił do K. S., że za 1-1,5 godziny będzie jechał skradzionym samochodem. O godz. 14.49 K. S. powiedział P. P., że trzeba będzie zawieźć coś (samochód)pod Z.. Następnie na zapytanie M. N., jak ma kierować się, czy na P., gdyż jedzie do W. za P., K. S. radził mu jechać na A. i później cały czas prosto. Później ww. mężczyźni rozmawiali o drodze na W. (choć funkcjonariusze błędnie wskazali (...)). O godz. 15.51 M. N. poinformował K. S., że już dojechał, ma pieniądze i teraz wraca. Ustalili, że pieniądze za samochód P. P. miał przywieźć K. S. pod (...) na W.. K. S. i P. P. umówili się przed wejściem o godz. 17.30. W dniu 13.03.2011 r. o godz. 16.09. K. S. powiadomił D. K., że samochód został sprzedany: „drugie poleciało” i że są kolejne zamówienia („ już trzecie chcą i czwarte”).

protokół okazania

Co więcej o prawdziwości ustaleń policji odnośnie nagranych rozmów i

	<p>sprawstwie oskarżonych świadczą zabezpieczone części karoserii tego samochodu na posesji w C. koło W. u S. S. (3) i K. K. (2), które pokrzywdzony B. Ł. (1) rozpoznał jako pochodzące od skradzionego mu samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...).</p>	
<p>Zeznania świadka K. K. (2) i S. S.</p>	<p>Ponadto o prawdziwości ustaleń policji odnośnie nagranych rozmów i sprawstwie oskarżonych świadczą przekonujące depozycje S. S. i K. K., które korelowały z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. S. S., który znał M. N. wyjaśnił, iż samochód ten początkowo M. N. trzymał na parkingu przy ul. (...) w Ł. (jak już powyżej wskazano znajduje to potwierdzenie w ustaleniach analizy kryminalnej, z których wynika, iż w dniu 12.03.2011 r. w godz. 3.49-4.04 do (...) umiejscowionego przy ul. (...) logował się (...) M. N.). Zgodnie z ich depozycjami M. N. w dniu 13.03.2011 r. powyższy samochód przeprowadził na teren posesji K. K. w C. koło W., po sprzedaniu go S. S.. K. K. rozpoznał M. N. na tablicy pogładowej jako mężczyznę, który przyprowadził mu ten skradziony samochód. Okoliczności te potwierdza logowanie się telefonów</p>	

	M. N. ((...) i (...)) tego dnia w godz. 15.48-15.51, 15.53-15.56, 16.14-16.17 do (...) w miejscowości W., ok. 1,6 km od W..	
	Dlatego Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych K. S., P. P. (1) i M. N., że nie dokonali kradzieży V. (...) o nr rej. (...) na szkodę A. i B. Ł. (1), albowiem jest to twierdzenie sprzeczne z dowodami w postaci logowań telefonów użytkowanych przez oskarżonych, połączeń, jakie w tym czasie do siebie wykonywali oraz z utrwalonych rozmów telefonicznych pomiędzy nimi, jak też z innymi osobami.	
dokumenty	Dowody z dokumentów – wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.	
1.1.4	zeznania świadka J. S.	Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania J. S., nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania, także w zakresie wskazywanej wartości samochodu i mienia się w nim znajdującego.
dokumenty	Dowody z dokumentów – wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.	

<p>analiza kryminalna</p>	<p>Z analizy kryminalnej, która jak wskazano powyżej jest całkowicie przekonująca, wynika, iż w godzinach nocnych kiedy dokonana została kradzież tego pojazdu (...) P. P. logował się w dniu 14.03.2011 r. o godz. 23.07 do (...) umiejscowionego w Ł. przy ul. (...) tj. ok. 700 m od miejsca kradzieży pojazdu.</p> <p>Ponadto ustalono, iż z analizy bilingów połączeń telefonicznych między sprawcami wynika, iż w dniach: 14.03-15.03.2011 r. częsty kontakt telefoniczny mieli ze sobą K. S. i M. N.: K. S. dzwonił do M. N. 18 razy, a M. N. do K. S. – 15 razy.</p> <p>Ponieważ w tym przypadku na miejscu kradzieży nie ma logowań telefonu użytkowanego przez K. S., a tylko P. P., należało uznać, iż w przypadku tej kradzieży oskarżony K. S. miał rolę kierowniczą.</p>	
<p>treść nagranych rozmów</p>	<p>Co wynika niezbiecie z nagranych rozmów, którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę. Wynika z nich zaś, że w dniu 13.03.2011 r. o godz. 22.26 K. S. pytał się M. N., czy nie wie, gdzie stoi samochód marki A. (...) („olimpiada, trójka, lift”), na który ma zamówienie. M. N. o godz. 22.30 odpowiedział,</p>	

że samochód taki stoi przy blokach przy Mc'D. na W., a rzeczywiście skradziony samochód stał przy ul. (...) na W.. Następnie już po dokonanej kradzieży, w dniu 15.03.2011 r. o godz. 09.50 K. S. rozmawiał z paserem, który zamówił samochód m-ki A. (...). Powiedział mu, że samochód ma pełne wyposażenie („full”, tj. klimatronik, alufelgi), nie był pewny ceny – podał cenę 5.000 zł lub 6.000 zł. Później dodał, że samochód ma niesamowite fotele. W rozmowie z M. N. K. S. opisał ten samochód, że to „full opcja”, ma skrzynię 6 – biegową, aluminiowe felgi („felga kozacka”), 130 KM, rocznik 2001, czyli rocznik zgodny z tym, który podał pokrzywdzony J. S. i który widniał w dokumentach samochodu.

O sprawstwie oskarżonych świadczą także rozmowy przeprowadzane już po kradzieży. W dniu 15.03.2011 r. o godz. 19.14 K. S. polecił M. N., by jechał do siebie pod parking, że zaraz tam przyjedzie (skradziony samochód) i polecił P. P., by jechał (tym skradzionym samochodem) na parking do (...), bo jutro auto będzie sprzedane za 3000 zł (rzeczywiście samochód m-ki A. (...) o nr rej. (...) w dniu 15.03.2011 r. o godz. 19.30 zostało

wprowadzone na parking przy ul. (...).

W czasie kolejnych utrwalonych rozmów wyszło na jaw, że samochód został sprzedany przez M. N., bez zgody i wiedzy K. S.. W dniu 30.03.2011 r. K. S. kazał M. N. przyszykować ten samochód, chodzi o samochód w kolorze srebrnym: by założył „nowe ramki” (tj. nowe tablice rejestracyjne), miał zetrzeć naklejkę z przedniej szyby, K. S. miał mu do niego dać benzynę. M. N. miał przeprowadzić dalej ten samochód do pasera i miał za to dostać 200 zł. K. S. opowiedział o tych ustaleniach D. K.. Z kolei w dniu 31.03.2011 r. K. S. w rozmowie z nieustalonym mężczyzną opowiedział, że jego „drajwer” (tj. „ wozak”, czyli M. N.), sprzedał mu jego samochód, który K. S. miał na parkingu strzeżonym. Przytaczał wersję M. N., że Policja zabrała samochód na lawetę, ale nie potwierdził jej pracownik parkingu. K. S. opowiedział, że „dojechał” M. N., przetrzymywał go w swoim samochodzie, aż ten przyznał mu się, że sprzedał mu jego samochód. Nadto w dniu 01.04.2011 r. K. S. rozmawiał z D. K. o filmie w internecie dotyczącym zatrzymania przez Policję samochodu m-ki A. (...)

	<p>oraz marihuany (w „dziupli” na ul. (...) w Ł.).</p> <p>O prawdziwości ustaleń policji odnośnie nagranych rozmów i sprawstwie oskarżonych świadczy fakt odnalezienia w dniu 28.03.2011 r. w „dziupli samochodowej” na posesji przy ul. (...) w Ł., tego samochodu, który pokrzywdzony J. S. rozpoznał jaką swą utraconą własność.</p>	
	<p>Dlatego Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych K. S., P. P. (1) i M. N., że nie dokonali kradzieży samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) na szkodę J. S. (1), albowiem jest to twierdzenie sprzeczne z dowodami w postaci logowań telefonów użytkowanych przez oskarżonych, połączeń, jakie w tym czasie do siebie wykonywali oraz z utrwalonych rozmów telefonicznych pomiędzy nimi, jak też z innymi osobami.</p>	
1.1.5	zeznania świadka M. F.	<p>Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania M. F., nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania, także w zakresie wskazywanej wartości samochodu i znajdującego się w nim mienia. W części były potwierdzone innymi dowodami. Jak choćby fakt rozpoznania</p>

		samochodu nie budził wątpliwości z uwagi na znalezione w nim dokumenty na nazwisko pokrzywdzonego.
zeznania świadka W. Ł. i świadka Z. G.	Sąd dał wiarę zeznaniom świadka W. Ł. i świadka Z. G., które są konsekwentne i spójne, ponadto potwierdzone wyjaśnieniami M. N..	
wyjaśnienia M. N.	Sąd uznał za przekonujące wyjaśnienia M. N., w tej części w której podawał, że miał przeprowadzić ten samochód, że robił to na polecenie K. S.. Potwierdzają je bowiem inne zgromadzone dowody, w tym miejsca logowania się telefonów sprawców i treść nagranych ich rozmów.	
wyjaśnienia K. S.	Sąd częściowo dał wiarę wyjaśnieniom K. S., który przyznał się do paserstwa tego samochodu, albowiem to oświadczenie potwierdza, iż miał ten samochód w swoim posiadaniu, co jest zgodne ze zgromadzonym materiałem dowodowym.	
analiza kryminalna	Z analizy kryminalnej, która jak wskazano powyżej jest całkowicie przekonująca, wynika, iż w dniu 15.03.2011 r. o godz. 21.49 oraz w dniu 16.03.2011 r. w godz.7.33-8.10 do (...) umiejscowionego w Ł. przy ul. (...) (ok. 200 m od miejsca kradzieży) logował	

	<p>się (...) P. P. (1). Natomiast w dniu 17.03.2011r., czyli kiedy pojazd był przeprowadzany do pasera, w Z. logowały się: w godz. 12.16-12.40 (...) K. S., o godz. 12.19 (...) P. P. oraz w godz. 12.16-15.06 (...) M. N..</p> <p>Ponieważ w tym przypadku na miejscu kradzieży nie ma logowań telefonu użytkowanego przez K. S., a tylko P. P., należało uznać, iż w przypadku tej kradzieży oskarżony K. S. miał rolę kierowniczą.</p>	
<p>treść nagranych rozmów</p>	<p>Co wynika niezbiecie z nagranych rozmów, którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę. Z rozmów tych wynika, że to K. S. w dniu 15.03.2011 r. o godz. 20.23 w rozmowie z paserem otrzymał zlecenie kradzieży samochodu marki V. (...) (z silnikiem diesla, 5 – drzwiowego). O godz. 23.34 tego samego dnia K. S. polecił M. N., by czekał na nich, bo „my z czymś przylecimy do ciebie, to wstawisz to (na parking). Co tym samym potwierdza, że nie dokonał tej kradzieży osobiście, że był jeszcze jeden sprawca. K. S. mówił, że to „szpila” (tj. V. (...)), o czym świadczą wszystkie informacje, które padają w tych rozmowach, w tym opisujące ten konkretny samochód V. (...). F.). W dniu 16.03.2011 r. K. S. nakazuje M. N., by gdzieś</p>	

schował samochód. O tym, jaki to był samochód w dniu 16.03.2011 r. K. S. S. opisał D. K.: że ma coś - dla inwalidów (zgadza się z treścią zeznań pokrzywdzonego M. F., że fotel kierowcy był przystosowany dla inwalidy i w aucie była karta do parkowania dla osoby niepełnosprawnej), 2002 rocznik, „full opcja”, 130 KM (bo 2 czerwone cyfry), kolor ciemny. Wszystkie powyższe dane są zgodne z treścią zeznań pokrzywdzonego M. F., że fotel kierowcy był przystosowany dla inwalidy i w aucie była karta do parkowania dla osoby niepełnosprawnej, że samochód miał silnik typu diesel, był 5-drzwiowy, z 2002 r., z automatyczną skrzynią biegów. To niezbicie świadczy o tym, iż ustalenia policjantów są prawidłowe.

W kolejnych rozmowach fakt ucieczki M. N. przed Policją w Z. w trakcie przeprowadzania ww. skradzionego samochodu znalazł też potwierdzenie w rozmowie, jaką K. S. przeprowadził z D. K. w dniu 18.03.2011 r.: że M. N. był na klatce schodowej, zamówił taksówkę, podał konkretny adres: ul. (...) / K..

To, że ustalenia dotyczące logowań telefonów sprawców są także prawidłowe potwierdziły

	<p>także, jak już powyżej wskazywano, wyjaśnienia m. N., który przyznawał się do przeprowadzania tego samochodu, który po kolizji porzucił, a który miał przejąć od K. S.. Te wyjaśnienia także pośrednio potwierdzają także ustalenia policji, co do sprawców samego włamania.</p>	
	<p>Dlatego Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych K. S. i P. P. (1), że nie dokonali kradzieży V. (...) o nr rej. (...) na szkodę M. F. (1), albowiem jest to twierdzenie sprzeczne z dowodami w postaci logowań telefonów użytkowanych przez oskarżonych oraz z utrwalonych rozmów telefonicznych pomiędzy nimi, jak też z innymi osobami.</p>	
1.1.6	<p>zeznania świadka P. D.</p>	<p>Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania P. D., nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania, także w zakresie wskazywanej wartości samochodu i znajdującego się w nim mienia.</p>
protokół okazania	<p>Dowody z dokumentów, w tym protokół okazania, protokół oględzin – wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.</p>	

<p>Ekspertyzy kryminalistyczne z zakresu badań biologicznych</p>	<p>Posiadają walor pełnej wiarygodności. Zostały sporządzone przez ekspertów – osoby posiadające wiedzę fachową pozwalającą im na formułowanie wniosków. Te wnioski są logiczne, wysnute w oparciu o określone przesłanki i prawidłowo uzasadnione. Opinie te cechuje jasność i rzetelność, zostały sporządzone zgodnie z regułami sztuki.</p>	
<p>eksperyment osmologiczny</p>	<p>Posiada walor pełnej wiarygodności. Został przeprowadzony zgodnie z regułami sztuki.</p>	
<p>analiza kryminalna</p>	<p>Z analizy kryminalnej, która jak wskazano powyżej jest całkowicie przekonująca, wynika, iż w dniu, kiedy dokonana została kradzież tego pojazdu tj. w dniu 21.03.2011 r. w godz. 19.04-20.01 oraz w godz. 20.47-21.58 do (...) znajdującego się przy ul. (...) w Ł. (ok. 400 m od miejsca kradzieży) logował się (...) P. P.. Tego dnia w godz. 21.46-21.51 do (...) zlokalizowanego przy ul. (...) (ok. 900 m od miejsca kradzieży) logował się (...) K. S..</p> <p>Sprawstwo oskarżonych uprawdopodobniają także logowania ich telefonów w czasie przeprowadzania samochodu do pasera, tj. w dniu 24.03.2011 r. w P.</p>	

o godz. 15.47 logował się (...) P. L. (1), a jeśli chodzi o logowanie się telefonów sprawców kradzieży ww. samochodu, to tego dnia: o godz. 15.47–15.51 logował się w P. telefon P. P. (1), a w stronę P. oraz na trasie powrotnej z P. tego dnia przemieszczał się też telefon K. S., który logował się o godz. 15.10, razem z P. P. w A. oraz o godz. 16.09-16.10 w P. (wspólnie z P. P.). Ponadto pośrednio potwierdza to także biling połączeń między P. P. a P. L., z którego wynika, iż tego dnia P. P. jako pilotujący P. L. kontaktował się z nim telefonicznie 107 razy (!), a P. L. z nim – 12 razy. Ustalono także, iż w dniach 21.03-22.03.2011 r. K. S. z P. P. i P. P. z K. S. kontaktowali się ze sobą telefonicznie łącznie 55 razy.

Prawidłowość tych policyjnych ustaleń dokonanych na podstawie logowań telefonów sprawców i nagranych rozmów potwierdzają okoliczności zatrzymania tego pojazdu, w wyniku podjętego za nim przez policję pościgu, kiedy został porzucony przez sprawców w miejscowości K. (w okolicach P.). Samochód ten poddano oględzinom oraz przeprowadzono ekspertyzy kryminalistyczne, które wykazały, w samochodzie

	<p>tym znajdowały się ślady zapachowe pochodzące od K. S., i od P. P. oraz DNA, co do którego ustalono istotne , bo 99,8882 %, pochodzące od P. L. (1). P. L. (1) został za ten czyn prawomocnie skazany.</p>	
<p>treść nagranych rozmów</p>	<p>Z rozmów tych, którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę wynika, że w dniu 22.03.2011 r. o godz. 11.21 K. S. dzwonił do D. K. i poinformował go, że jakby ktoś szukał skradzionego „malarza” (tj. samochodu m-ki S. (...)), to żeby dzwonił (w domyśle: bo jest w jego posiadaniu).</p> <p>Prawidłowość ustaleń policji dotyczących tego, że samochód marki S. (...), był przez sprawców nazywany „malarzem” niezbicie potwierdzają kolejne rozmowy sprawców dotyczące innego skradzionego samochodu, a mianowicie samochodu S. L. skradzionego na szkodę M. W. (3). Z rozmów telefonicznych (k.6337,6358) przeprowadzanych przez K. S. wynika, iż samochód ten załatwiał dla swego „teścia”, tj. A. M. (1), że używał określenia „malarz” kiedy prowadził rozmowy o przeróbkach tego samochodu.</p> <p>Kolejną rozmową potwierdzającą sprawstwo oskarżonych jest ta przeprowadzona o godz.</p>	

12.44 tego dnia K. S. kazał też M. N., by zapytał się (paserów), czy by nie chcieli „malarza”, podaje jego cechy: pełna elektryka, klimatronik, 2000 rocznik, za kwotę 2000 – 2500 zł (według zeznań pokrzywdzonego i z dokumentacji pojazdu wynika, iż skradziony samochód miał właśnie pełną elektrykę, klimatronik , co niezbiecie potwierdza, że właśnie o ten samochód w rozmowach tych chodziło). Potem znów K. S. poprzez D. K. szukał nabywcy na samochód m-ki S. (...), podał, że ma on czerwony kolor (taki właśnie kolor miał samochód skradziony P. i E. D.) i te same dane, co podał M. N.. O godz. 19.23 K. S. szukając nadal nabywcy na skradziony samochód, pytał się P. P., czy „może komuś wcisnąć to wczorajsze nawet za 2 koła ?” (czyli żeby sprzedać skradziony w dniu 21.03.2011 r. samochód m-ki S. (...) za 2000 zł).

Kolejne rozmowy już w dniu 24.03.2011 r. dotyczyły przeprowadzania samochodu do pasera. O godz. 09.07. K. S. zadzwonił do M. N. ((...)), kazał mu wstać, bo o godz. 12-ej jadą (skradzionym autem). O godz. 10.33 K. S. poinformował P. P., że załatwił kierowcę – (...), P. P. był niezadowolony, że musiał odwołać kierowcę,

z którym wcześniej się umówił (P. L.). O godz. 11.28 K. S. polecił P. P. podjechać pod adres jego mamy i zobaczyć, czy samochód jeszcze stoi i nie ma obstawy Policji („czy jest czysto”).

W dniu 24.03.2011 r. o godz. 15.00 P. P. instruował (przez CB radio) P. L., którego pilotował, jak ma jechać: cały czas prosto, itp. O godz. 16.09 K. S. skontaktował się z nieustalonym mężczyzną instruując go, że ma jechać na P., aby wziął nawigację i wbił miejscowość K., ok. 60 km od Ł.. K. S. powiedział mu, że jak będzie jechał przez T., to weźmie jego kolegę (P. P.) i „ on będzie z nim gadał” (czyli będzie prowadził rozmowy z P. L. jako kierującym skradzionym samochodem). P. P. miał czekać pod sklepem (...).

W śledztwie utrwalono także zapis rozmowy telefonicznej z dnia 30.03.2011 r. między K. S. a D. K. na temat wyżej opisanego pościgu policyjnego, że odbył się z wykorzystaniem helikoptera, (co miało miejsce przy zatrzymaniu samochodu m-ki S. (...) o nr rej. (...)KR w miejscowości K.).

Prawidłowość tych policyjnych ustaleń dokonanych na podstawie

logowań telefonów sprawców i nagranych rozmów potwierdzają okoliczności zatrzymania tego pojazdu, w wyniku podjętego za nim przez policję pościgu, kiedy został porzucony przez sprawców w miejscowości K. (w okolicach P.). Samochód ten poddano oględzinom oraz przeprowadzono ekspertyzy kryminalistyczne, które wykazały, w samochodzie tym znajdowały się ślady zapachowe pochodzące od K. S., i od P. P. oraz DNA, co do którego ustalono istotne , bo 99,8882 %, pochodzące od P. L. (1). P. L. (1) został za ten czyn prawomocnie skazany.

Prawidłowość tych policyjnych ustaleń dokonanych na podstawie logowań telefonów sprawców i nagranych rozmów potwierdzają okoliczności zatrzymania tego pojazdu, w wyniku podjętego za nim przez policję pościgu, kiedy został porzucony przez sprawców w miejscowości K. (w okolicach P.). Samochód ten poddano oględzinom oraz przeprowadzono ekspertyzy kryminalistyczne, wymienione powyżej, które wykazały, że w samochodzie tym znajdowały się ślady zapachowe pochodzące od K. S., i od P. P. oraz DNA, co do którego ustalono

	istotne , bo 99,8882 %, pochodzące od P. L. (1). P. L. (1) został za ten czyn prawomocnie skazany.		
zeznania świadka P. L. (1)	Ze względu na powyższe sąd nie dał wiary zeznaniom świadka P. L. (1) (k. 12299), w których twierdził, że nie ma z tym nic wspólnego.		
1.1.7	zeznania świadka D. F.	Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania D. F. (1), nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania.	
dokumenty	Dowody z dokumentów, w tym protokół okazania, protokół oględzin – wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.		
Wyjaśnienia oskarżonych K. S. i D. K.	Sąd uznał za przekonujące wyjaśnienia K. S. i D. K. (1), którzy nie przyznali się do tego zarzutu. W zgromadzonym materiale nie ma bowiem dowodu, że dokonali kradzieży samochodu na szkodę D. F.. Nie ma w pobliżu miejsca parkowania samochodu logowań telefonów ani K. S., ani D. K. w czasie kradzieży. W dniu 26.03.2011 r. o godz. 23.54 przy ul. (...) w Ł. , czyli pobliżu miejsca kradzieży logował się (...) K. S., jednak jak wynika z zeznań pokrzywdzonego jego samochód został skradziony znacznie		

	<p>później, albowiem jeszcze o godz. 1.50, pokrzywdzony widział swój samochód, kiedy wyglądał przez okno. W przeciwieństwie do innych kradzieży, nie ma w tym przypadku także dowodów w postaci nagranych rozmów telefonicznych, z których wynikałoby, że oskarżeni dokonali kradzieży, czy też, że są w posiadaniu tego samochodu. Sam fakt, że z analizy połączeń telefonicznych między sprawcami wynika, iż w dniach: 25.03-26.03.2011 r. między K. S. a D. K. oraz między D. K. a K. S. było łącznie 21 połączeń, nie jest wystarczającą podstawą do przypisania im kradzieży tego konkretnego samochodu, w szczególności zważywszy na proceder jakim się parali. Mogli oni w tym czasie łączyć się w celu dokonania czynu zabronionego, jednak nie ma żadnych danych wskazujących, że czynem tym była kradzież samochodu V. (...) o nr rej. (...). Nie mamy tu do czynienia z ciągiem poszlak, które mogłyby prowadzić do tego wniosku.</p>		
1.1.8	zeznania świadka A. W. (1)	Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania A. W. (1) co do samej kradzieży samochodu, nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich	

		<p>kwestionowania, także w zakresie wskazywanych wartości mienia. Sąd natomiast jako wątpliwą uznał wersję pokrzywdzonej, że samochód odnalazła w wyniku poszukiwań, jak bowiem wynika z nagranej rozmowy między K. S. a P. P. w dniu 29.03.2011 r. o godz. 15.32, dyskutowali na temat żądania okupu za ww. samochód, K. S. zdecydował się go oddać za 4000 zł. Ta kwestia jednak nie była przedmiotem zarzutu.</p>
dowody z dokumentów	<p>Dowody z dokumentów, w tym protokół oględzin – wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.</p>	
analiza kryminalna	<p>Z analizy kryminalnej, która jak wskazano powyżej jest całkowicie przekonująca, wynika, iż w dniu 28.03.2011 r. w godz. 23.39-23.40 do (...) znajdującego się w Ł. przy al. (...) (ok. 700 m od miejsca kradzieży) logował się (...) K. S., natomiast w dniu 29.03.2011 r. o godz. 3.36 do (...) znajdującego się przy ul. (...) w Ł. (ok. 900 m od miejsca kradzieży) logował się (...) P. P.. Ponadto ustalono w wyniku analizy bilingu połączeń telefonicznych między K. S. a P. P., iż tego dnia ww. oskarżeni łącznie kontaktowali się ze sobą 59 razy.</p>	

<p>treść nagranych rozmów</p>	<p>Sprawstwo tych oskarżonych wynika ponadto z nagranych rozmów, którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę. W rozmowie przeprowadzonej między K. S. a D. K. w dniu 29.03.2011 r. o godz. 14.21, K. S. przyznał się do kradzieży samochodu m-ki S. (...) zaparkowanego na ul. (...) i powiedział, iż ma obecnie 2 takie samochody (m-ki S. (...))- co było zgodne z ustalonym stanem faktycznym (drugim był samochód m-ki S. (...) o nr rej. (...) skradziony w dniu 29.03.2011 r. na szkodę J. G.). Z kolei w czasie rozmowy między K. S. a P. P. w dniu 29.03.2011 r. o godz. 15.32, dyskutowali na temat żądania okupu za ww. samochód, K. S. zdecydował się go oddać za 4000 zł. prawdziwość tych ustaleń dokonanych na podstawie zarejestrowanych rozmów pośrednio potwierdza fakt, iż pokrzywdzona odzyskała samochód, rzekomo w wyniku czynionych przez siebie poszukiwań.</p>	
	<p>Dlatego Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych K. S. i P. P. (1), że nie dokonali kradzieży samochodu m-ki S. (...) o nr rej. (...) na szkodę A. W. (1), albowiem jest to twierdzenie</p>	

	<p>sprzeczne z dowodami w postaci logowań telefonów użytkowanych przez oskarżonych, połączeń, jakie w tym czasie do siebie wykonywali oraz z utrwalonych rozmów telefonicznych pomiędzy nimi, jak też z innymi osobami.</p>		
1.1.9	<p>zeznania świadka P. G.</p>	<p>Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania P. G., nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania, także w zakresie wskazywanej wartości samochodu.</p>	
<p>Wyjaśnienia oskarżonego P. P.</p>	<p>Sąd uznał za przekonujące wyjaśnienia P. P., w zakresie w którym nie przyznał się do zarzutu dokonania kradzieży z włamaniem do tego samochodu. W zgromadzonym materiale nie ma bowiem dowodu, że pełnił on jakąkolwiek rolę przy samej kradzieży tego samochodu. Nie ma żadnych logowań P. P. w okolicy miejsca kradzieży, nie łączył się wówczas z K. S., ani oni z nim. Są natomiast dowody w postaci nagranych logowań i rozmów telefonicznych, wskazujące, że w tym samym dniu tj. 29 marca 2011r. po kradzieży, P. P. pomagał K. S. w jego zbyciu, pilotując kierującego samochodem P. L. do pasera.</p>		

analiza kryminalna	<p>Z analizy kryminalnej, która jak wskazano powyżej jest całkowicie przekonująca, wynika, iż w dniu 29.03.2011 r. w godz. 00.41-11.34 oraz w godz. 12.26 do (...) umiejscowionego w Ł. przy al. (...) (ok. 300 m od miejsca kradzieży pojazdu) logowały się (...) K. S.. Ponadto analiza ta wskazuje jakie osoby brały udział w przeprowadzaniu samochodu do pasera. W dniu 29.03.2011 r. o godz. 22.13-22.18 do (...) znajdującego się w D. (około 5 km od posesji P. M. w K.) logował się (...) P. L. (1), także tego dnia w godz. 22.00-22.13 do tego samego (...) w D. logował się telefon P. P. (1), a w godz. 22.27-22.34 do ww. przekaźnika logowały się 2 telefony K. S..</p> <p>Ponadto ustalono, iż między P. P. jako pilotującym a P. L.: tego dnia P. P. kontaktował się 100 razy (!) z P. L., a P. L. z nim - 5 razy. Ustalono także, iż tego dnia - od godz. 03.55 - K. S. z P. P. łącznie kontaktowali się ze sobą 48 razy.</p>	
treść nagranych rozmów	<p>O sprawstwie oskarżonych świadczą także rozmowy przeprowadzane już po kradzieży, którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę. Z nagrań tych wynika zaś, że w dniu 29.03.2011 r. o godz. 15.42 K. S. w rozmowie z P.</p>	

P. kazał mu wziąć (...) czyli P. L.' i przyjechać na ul. (...). Uprzedził go, że będzie musiał jechać w trasę (chodziło o przeprowadzenie skradzionego samochodu do K.. Następnie tego samego dnia o godz. 15.46 K. S. w rozmowie z paserem z woj. (...) (z K.) poinformował go, że nie wie, czy przyjedzie, bo każdy się boi jechać. K. S. powiedział, że da jeszcze odpowiedź odnośnie „malarza” (tj. samochodu m-ki S. (...)). Tego też dnia, tj. 29.03.2011 r. o godz. 19.43 K. S. poinformował odbiorcę – pasera z K., iż ma „stówkę do miejscowości na Ka”.

Prawidłowość ustaleń Policji potwierdzają wyniki przeszukania posesji P. M. (1) w K..

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych K. S., że nie dokonał kradzieży samochodu m-ki S. (...) o nr rej. (...) na szkodę J. G. (1) oraz P. P. (1) i P. L. negującemu jakikolwiek związek z przestępstwem, którego przedmiotem był ten samochód, albowiem jest to sprzeczne z dowodami w postaci logowań telefonów użytkowanych przez oskarżonego oraz z utrwalonych rozmów telefonicznych pomiędzy nim i innymi osobami.

1.1.10	zeznania świadka T. K. (1)	Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania T. K. (1), nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania, także w zakresie wskazywanej wartości samochodu.	
Dowody z dokumentów	Dowody z dokumentów – wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.		
Ekspertyzy kryminalistyczne z zakresu badań biologicznych	Pełne jasne i nie budzące wątpliwości co do wynikających z nich wniosków.		
analiza kryminalna	<p>Z analizy kryminalnej, która jak wskazano powyżej jest całkowicie przekonująca, wynika, iż w dniu w dniu 30.03.2011 r. w godz. 17.54-19.24 do (...) zlokalizowanego w Ł. przy ul. (...) (ok. 500 m od miejsca kradzieży) logował się (...) P. P. (1), tego też dnia o godz. 18.20 do (...) umiejscowionego przy ul. (...) (ok. 600 m od miejsca kradzieży) logowały się (...) K. S.. Jeśli natomiast chodzi o przeprowadzenie skradzionego pojazdu, to w dniu 01.04.2011 r. do (...) znajdującego się w D. (blisko K.) o godz. 21.36 logował się (...) P. L., a w godz. 21.32-21.36 do ww. przekaźnika logował się telefon P. P..</p> <p>Sprawstwo oskarżonych uprawdopodobniają także ich bardzo częste</p>		

	<p>kontakty telefoniczne w czasie przeprowadzania samochodu do pasera, tj. w dniu 1.04.2011 r.. P. P. kontaktował się z P. L. 65 razy a P. L. z nim - 8 razy. Z kolei P. P. dzwonił do K. S. 66 razy, a K. S. do P. P. - 20 razy, w tym - w dniu 31.03.2011 r. od godz. 03.35.</p>	
treść nagranych rozmów	<p>Sprawstwo oskarżonych wynika ponadto niezbiecie z ich rozmów telefonicznych, którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę. Z rozmów tych wynika zaś, że w dniu 30.03.2011 r. o godz. 18.07 K. S. kazał K.P. P., by się szykował, natomiast on sam wziął „ dwa patyki”, zamówił jeszcze jednego i miał jechać po śrubokręty, czyli K. S. zabrał „łamaki” do pokonywania zabezpieczeń w samochodzie. Po kradzieży w dniu 31.03.2011 r. o godz. 08.30 K. S. nakazał P. P., by jechał tam, gdzie jest zaparkowany skradziony samochód (a z dokumentacji parkingu przy ul. (...) wynika, iż samochód m-ki V. (...) o nr rej. (...) był tam przyprawiony w dniu 31.03.2011 r. o godz. 01.30) i sprawdził rocznik produkcji, po cyferkach na szybie, czy jest pełna elektryka, gdyż K. S. chciał mieć dane dla pasera. K. S. szukał nabywcy m.in. przez M. N., podając mu cechy charakterystyczne</p>	

tego auta: „B5 po lifcie”, (tj. V. (...)), automatyczna skrzynia biegów, klimatronik, pełna elektryka, kolor granatowy. I podał cenę - najpierw 3500 zł, potem – 3000 zł.

W jednej z rozmów K. S. chwalił się też D. K., że ukradł ww. samochód, mówiąc m.in., że jest to kombi. O tym, że K. S. dokonał kradzieży przedmiotowego V. (...) świadczą też rozmowy, w których dwukrotnie nieznanemu mężczyźnie pytał K. S., czy to on ma Passata z Wapiennej (z tej ulicy rzeczywiście skradziono przedmiotowy samochód), a K. S., mimo że temu zaprzeczył, podał za niego cenę - 3500 zł oraz rozmowa, w której K. S. miał pretensję do innego mężczyzny, że ten powiedział ” (...), że K. S. ma Passata z Wapiennej.

Potwierdzają to także rozmowy, jakie K. S. prowadził z paserem z woj. (...) co do zbycia ww. V. (...). K. S. podawał cechy tego samochodu: B5, po lifcie, w automacie, full opcja, kombi , (...) 1,9, kolor ciemnogramatowy. Ustalono cenę – 2600 zł oraz termin przeprowadzenia samochodu do pasera - na jutro rano, tj. 01.04.2011 r. Okazało się jednak, że nabywca rozmyślił się, K. S. zaoferował wówczas mężczyźnie z woj. (...)

cenę 2300 zł, gdyż nie miał gdzie przechowywać samochodu. Paser ten zgodził się, lecz na godziny późniejsze, gdyż wcześniej rozbierany był tam na części samochód m-ki S. (...) („malarz”), tj. S. (...) o nr rej. (...)FV. Rzeczywiście samochód m-ki V. (...) został przyproawdzony do K. późnym wieczorem, (gdyż telefony przeprowadzających go osób: P. L. i P. P. logowały się tego dnia w D. w godz. 21.32-21.36).

W dniu 01.04. (...)r o godz. 19.01 K. S. tłumaczył P. P., gdzie ma jechać skradzionym samochodem i powiedział, by wpisał w nawigację (...), potem o godz. 20.47 P. P. poinformował K. S., iż są 40 km od O.. O godz. 22.49 (już po zaprowadzeniu samochodu do K., do P. M.) K. S. pytał się P. P., ile mu dał paser za samochód, okazało się, że 2.300 zł. Sprawcy umówili się w celu rozliczenia pieniędzy. Następnego dnia paser poinformował K. S., że dzień wcześniej była u niego Policja i zabezpieczyła skradziony samochód (co zgadza się z zebrany materiał dowodowy). O tym, że samochód był przeprowadzany przez P. L., ps. (...) L.” (pilotowanego przez P. P.) świadczy rozmowa z dnia 03.04.2011 r. między P. P. a K. S., który

	<p>pytał się, w jaki sposób jechali do pasera: (...) (pada w rozmowie ten pseudonim) skradzionym samochodem oraz P. P., czy nie za blisko siebie. P P. stwierdził, że jechał w odległości 10 km przed nim, (tj. przed P. L.).</p> <p>Prawidłowość tych policyjnych ustaleń dokonanych na podstawie logowań telefonów sprawców i nagranych rozmów potwierdzają okoliczności ujawnienia tego pojazdu w K.. Samochód ten poddano oględzinom oraz przeprowadzono ekspertyzy kryminalistyczne, które wykazały iż w zabezpieczonym na dźwigni zmiany biegów samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...) śladzie biologicznym ujawniono mieszaninę DNA, w której oznaczono cechy profilu DNA P. L. (1).</p>	
<p>Ekspertyzy kryminalistyczne z zakresu badań biologicznych</p>	<p>Posiadają walor pełnej wiarygodności. Zostały sporządzone przez ekspertów – osoby posiadające wiedzę fachową pozwalającą im na formułowanie wniosków. Te wnioski są logiczne, wysnute w oparciu o określone przesłanki i prawidłowo uzasadnione. Opinie te cechuje jasność i rzetelność, zostały sporządzone zgodnie z regułami sztuki.</p>	

Zeznania świadka P. L. (1)	Ze względu na powyższe sąd nie dał wiary zeznaniom świadka P. L. (1) (k. 12299), w których twierdził, że nie ma z tym nic wspólnego. Tym bardziej, że P. L. (1) został za ten czyn prawomocnie skazany.		
	Ze względu na powyższe Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych K. S. i P. P. (1), że nie dokonali kradzieży samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), albowiem jest to twierdzenie sprzeczne z dowodami w postaci logowań telefonów użytkowanych przez oskarżonych, połączeń telefonicznych między nimi oraz z utrwalonych rozmów telefonicznych.		
1.1.11	zeznania świadka Ł. D. i M. D.	Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania świadków Ł. D. i M. D., nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania, także w zakresie wskazywanej wartości samochodu i znajdującego się w nim mienia.	
Dokumenty	Dowody z dokumentów – wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.		
P.. oględzin	Czynność przeprowadzona w sposób		

	<p>rzetelny i nie budzący wątpliwości.</p>	
<p>treść nagranych rozmów</p>	<p>Sprawstwo oskarżonych wynika niezbieżnie z nagranych rozmów telefonicznych, którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę. Z rozmów tych wynika zaś, że w dniu 03.04.2011 r. o godz. 17.10 K. S. umówił się z P. P. na wieczór, że dokonają kradzieży samochodu dla P. P. (właśnie w nocy 03/04.04.2011 r. skradziono samochód marki A. (...) na szkodę Ł. D.). Następnie w dniu 04.04.2011 r. w godzinach przedpołudniowych K. S. pytał się D. K., a potem nieustalonego mężczyzny, czy „wiadomy człowiek” (tj. P. P. (1)) dojechał w nocy do domu, bo nie odbierał telefonu (K. S. obawiał się, czy P. P. nie został zatrzymany skradzionym samochodem przez Policję). Skradziony samochód P. P. zaparkował bowiem koło swego miejsca zamieszkania, przy ul. (...) w Ł., gdzie później zabezpieczyła go Policja.</p> <p>O tym, że samochód został ukradziony przez ww. podejrzanych świadczą też rozmowy K. S. z M. N. w dniu 4.04.2011 r.: K. S. rozmawiając z kimś w tle mówił, że ma „trójkę, niebieską, przed liftem”, (tj. A. (...),</p>	

rocznik przed 2000 r., co zgadza się z zeznaniami pokrzywdzonego Ł. D. i dokumentacją pojazdu, gdyż samochód pochodził z 1999 r. , był niebieskiego koloru). Gdy M. N. informował K. S., że może skradzionym samochodem wjechać do osoby, która przerabia samochody, K. S. powiedział, że będzie to „olimpiada, trójka” (czyli A. (...)). W dniu 04.04.2011 r. K. S. poinformował P. P., że jutro jego samochód będzie wjeżdżać (do osoby, która przerabia samochody) i P. P. ma sprawdzić, czy samochód jeszcze stoi, czy wszystko jest w porządku.

Z kolei w dniu 05.05.2011 r. P. P. poinformował K. S., że ktoś w nocy ukradł mu samochód m-ki A. (mówi o (...), A.”). W rzeczywistości w nocy 04/05.05.2011 r. samochód m-ki A. (...) skradziony Ł. D. został zabezpieczony przez Policję. P. P. dodał, że w samochodzie zostały ”papiery” oraz CB radio (rzeczywiście były tam dokumenty w jęz. angielskim oraz CB radio należące do pokrzywdzonego). K. S. miał o to pretensje do P. P., że mogły zostać na dokumentach odciski palców. O powyższym fakcie K. S. powiadomił D. K., mówiąc, że szuka „ A trójki na angliku” (tj.

	<p>samochodu m-ki A. (...) na angielskich tablicach rejestracyjnych) i że w środku były dokumenty. K. S. dodał, że samochód ten stał pod domem (...) (tj. P. P.). K. S. i D. K. podejrzewali, że samochód zabrała Policja.</p>	
analiza kryminalna	<p>Sprawstwo oskarżonych potwierdzają ich bardzo częste kontakty telefoniczne w dniach: 03.04.- 04.04.2011 r., oskarżeni kontaktowali się ze sobą wówczas łącznie 42 razy.</p>	
	<p>Prawidłowość tych policyjnych ustaleń dokonanych na podstawie nagranych rozmów potwierdzają okoliczności ujawnienia tego pojazdu przez funkcjonariuszy (...) w Ł. W dniu 5.05.2011 r. na parkingu strzeżonym przy ul. (...) w Ł. ujawnili poszukiwany samochód. Posiadał on tablice rejestracyjne angielskie – (...). Oględziny jego wykazały m.in.: uszkodzoną, wyłamaną wkładkę zamka w drzwiach prawych oraz uszkodzoną wkładkę zamka w tylnej pokrywie bagażnika. Samochód posiadał kierownicę umieszczoną po lewej stronie, miał uszkodzoną stacyjkę poprzez wyłamanie. Poprzez szparę między pokrywą bagażnika a podszybiem odczytano nr VIN: (...) (taki, jaki posiadał</p>	

	<p>samochód skradziony Ł. D.).W pojeździe znajdowały się dokumenty w jęz. ang., m.in. ubezpieczenie graniczne na nazwisko J. M.. Pokrzywdzony Ł. D. rozpoznał okazany mu samochód jako swoją własność po ogólnym wyglądzie, przedmiotach znajdujących się wewnątrz auta oraz po zgodnym z dowodem rejestracyjnym numerem VIN.</p>	
1.1.12	<p>zeznania świadka M. W. i A. W.</p>	<p>Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania M. W. i A. W., nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania, także w zakresie wskazywanej wartości samochodu i mienia się w nim znajdującego, tym bardziej, że pokrzywdzeni przedstawili rachunki, z których wynikała nieznacznie niższa kwota niż pierwotnie przez nich wskazywana.</p>
<p>wyjaśnienia oskarżonego P. P.</p>	<p>Jako wiarygodne sąd ocenił wyjaśnienia P. P., w których podawał, że dokonał kradzieży V. (...) koloru srebrnego na D. przy ul. (...), gdyż jest to zgodne z pozostałym materiałem dowodowym.</p>	
<p>wyjaśnienia M. N.</p>	<p>Sąd uznał za przekonujące wyjaśnienia M. N., w zakresie w którym nie przyznał się do zarzutu dokonania kradzieży z włamaniem do tego</p>	

	<p>samochodu. W zgromadzonym materiale nie ma bowiem dowodu, że pełnił on jakąkolwiek rolę przy samej kradzieży tego samochodu. Nie ma żadnych logowań M. N. w okolicy miejsca kradzieży. Są natomiast dowody w postaci nagranych logowań i rozmów telefonicznych, wskazujące, że w tym samym dniu tj. 7 kwietnia 2011r. po kradzieży, M. N. pomagał K. S. w zbyciu samochodu, pilotując kierującego samochodem P. L. do pasera.</p>	
Dokumenty	<p>Dowody z dokumentów – wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.</p>	
analiza kryminalna	<p>Z analizy kryminalnej, która jak wskazano powyżej jest całkowicie przekonująca, wynika, iż telefony sprawców logowały się zarówno blisko miejsca kradzieży pojazdu, jak i w pobliżu miejsca jego przechowywania po kradzieży. W dniu 6.04.2011 r. o godz. 19.53 do (...) umiejscowionego przy ul. (...) w Ł. (ok. 300 m od miejsca kradzieży pojazdu) logował się (...) P. P.. W tym samym dniu o godz. 22.17 do (...) znajdującego się przy ul. (...) w Ł. (ok. 200 m od miejsca kradzieży) logował się (...) K. S.. W dniu 14.04.2011 r. w godz. 21.45-22.10</p>	

	<p>do (...) w Z., gdzie został przeprowadzony skradziony pojazd, logował się (...) M. N.. Nadto ustalono, iż w nocy 06/07.04.2011 r., gdy miała miejsce kradzież, P. P. kontaktował się kilkakrotnie z M. N., m.in. o godz. 00.22. W dniach 06.04-07.04.2011 r. intensywnie z M. N. kontaktował się też telefonicznie K. S. – 29 razy, a M. N. z nim – 9 razy, m.in. przez cały dzień 07.04.2011 r., gdy po kradzieży M. N. parkował samochód na parkingu przy ul. (...), a następnie przeprowadzał go do pasera do Z.. Ustalono także, iż w dniach: 06.04.-07.04.2011 r. K. S. z P. P. łącznie kontaktowali się ze sobą 50 razy, w tym- w dniu 07.04.2011 r. od godz. 02.41.</p>	
treść nagranych rozmów	<p>O sprawstwie oskarżonych świadczą także rozmowy telefoniczne pomiędzy nimi, przeprowadzonych przed, w trakcie oraz po kradzieży samochodu, którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę. Z nagrań tych rozmów wynika zaś, że w dniu 06.04.2011 r. o godz. 17.29 K. S. dzwonił do M. N. i upewniał się co do złożonego przez M. N. zamówienia, czy ma to być samochód „ w trzech furtkach”, (czyli trzydrzwiowy, tj.</p>	

V. (...)). K. S. i M. N. mieli takiego szukać. Później K. S. informował P. P. o zamówieniu i zapowiedział, że jedzie do domu po „kostkę”, (tj. „kość” do przełamywania zabezpieczeń w samochodach). Następnie K. S. informował M. N., by przygotował paserów na pojutrze.

W dniu 6.04.2011 r. o godz. 19.33 K. S. umówił się z P. P. na spotkanie, powiedział, że posiada „kostkę”. K. S. poinformował P. P., że P. P. pojedzie po (...), (tj. M. N.), P. P. ukradnie samochód i zabierze sprzęt (służący od kradzieży) z powrotem , nie pokazując go M. N.. O godz. 22.06. K. S. uzgodnił z M. N., że jak znajdzie dzisiaj dla niego V. (...) (trzydrzwiowego), to mu go ukradnie, a M. N. dalej go sobie przeprowadzi („ biorę ci to, odpalam , a se tym lecisz”). O godz. 20. 17, (czyli zgodnie z ustaleniami analizy kryminalnej, kiedy to telefon K. S. logował się 200 m od miejsca kradzieży), K. S. poinformował M. N., że znalazł mu pięknego (V. (...)), z komputerem pokładowym, trzydrzwiowego. koloru srebrnego, z silnikiem (...). Oświadczył, że zaraz go ukradnie i będzie u niego za pół godziny,

a potem on go dalej przeprowadzi.

W późniejszym czasie, w dniu 08.04.2011 r. , K. S. chwalił się przed D. K., że ukradł samochód na zlecenie M. N. i że odbiorcy zostali zatrzymani. W dniu 15.04.2011 r. K. S. rozmawiał z M. N. na temat zatrzymań przez Policję dokonanych w Z. (u S. K.), że zostali zatrzymani ojciec i syn, (co odpowiadało prawdzie), ale adwokat o nich walczy, a jego chyba nikt nie sprzeda.

Prawidłowość tych policyjnych ustaleń dokonanych na podstawie logowań telefonów sprawców i nagranych rozmów rzeczywiście potwierdzają okoliczności ujawnienia tego pojazdu w dniu 14.04. (...). w „dziupli samochodowej” w Z. przy ul. (...), tam także ujawniono 2 tablice rejestracyjne o nr rej. (...). Pokrzywdzona M. W. (1) rozpoznała okazany jej odnaleziony samochód jako swoją własność.

Dlatego Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych K. S., że nie dokonał kradzieży samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...) i P. P., że tej kradzieży dokonał sam, a także M. N. negującemu jakikolwiek związek z przestępstwem, którego przedmiotem był ten samochód, albowiem jest

	<p>to sprzeczne z dowodami w postaci logowań telefonów użytkowanych przez oskarżonych oraz z utrwalonych rozmów telefonicznych pomiędzy nim i innymi osobami.</p> <p>Ze względu na powyższe sąd nie dał także wiary depozycjom S. K..</p>	
1.1.13	<p>zeznania świadka W. U.</p>	<p>Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania W. U., nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania. W znacznej części były potwierdzone dowodami z dokumentów. W tym wartość samochodu potwierdzona była wypłaconym przez ubezpieczyciela odszkodowaniem.</p>
Dokumenty	<p>Dowody z dokumentów, w tym dokumenty dotyczące wypłaty odszkodowania – wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.</p>	
ekspertyzy kryminalistyczne	<p>Ekspertyza kryminalistyczna posiada walor pełnej wiarygodności. Została sporządzona przez osoby posiadające wiedzę fachową pozwalającą im na formułowanie wniosków. Te wnioski są logiczne, wysnute w oparciu o określone przesłanki i prawidłowo uzasadnione. Opinie cechuje jasność i</p>	

	<p>rzetelność, została sporządzona zgodnie z regułami sztuki.</p>	
<p>analiza kryminalna</p>	<p>Z analizy kryminalnej, która jak wskazano powyżej jest całkowicie przekonująca, wynika, iż z 11/12.04.2011r. w godz. 23.59-0.28 do (...) w P., gdzie nastąpiła kradzież ww. pojazdu, logował się (...) D. K.. Natomiast w dniu 12.04.2011 r. o godz. 0.31 do (...) zlokalizowanego w P. (przy ul. (...)) logował się (...) P. P..</p> <p>Ponadto ustalono na podstawie bilingów połączeń telefonicznych,, że między sprawcami miały miejsce częste kontakty w nocy 11.04.-12 04.2011 r.: między K. S. a P. P. oraz między P. P. a K. S. łącznie były 72 połączenia (!), m.in. w dniu 12.04.2011 r. o godz. 01.02, 01.35, między K. S. a D. K. i D. K. a K. S. łącznie było 50 połączeń, m.in. w nocy w dniu 12.04.2011 r. o godz. 01.40, między D. K. a P. P. oraz między P. P. a D. K. było łącznie 39 połączeń, m.in. w dniu 12.04.2011 r. o godz. 00.28.</p> <p>Ponieważ w tym przypadku na miejscu kradzieży nie ma logowań telefonu użytkowanego przez K. S., a tylko P. P. i D. K., należało uznać, iż w przypadku tej kradzieży oskarżony K. S., jako szef grupy,</p>	

	<p>miał rolę kierowniczą. Co wynika ponadto niezbieżnie z dużej ilości połączeń telefonicznych między nim, a bezpośrednimi sprawcami.</p>	
	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych K. S., D. K. (1) i P. P. (1), że nie dokonali kradzieży A. (...) o nr rej. (...) na szkodę W. U. (1), albowiem jest to twierdzenie sprzeczne z dowodami w postaci logowań telefonów użytkowanych przez oskarżonych oraz połączeń, jakie w tym czasie do siebie wykonywali.</p>	
1.1.14	Dokumenty	<p>Dowody z dokumentów, w tym dokumenty dotyczące wypłaty odszkodowania – wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.</p>
zeznania świadka S. C. (1)	<p>Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania S. C. (1), nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania.</p>	
Wyjaśnienia oskarżonych K. S. i D. K. (1)	<p>Sąd uznał za przekonujące wyjaśnienia K. S. i D. K. (1), którzy nie przyznali się do tego zarzutu. W zgromadzonym materiale nie ma bowiem dowodu, że dokonali kradzieży samochodu na szkodę S. C. (1). Nie ma w pobliżu miejsca parkowania samochodu</p>	

logowań telefonów ani K. S., ani D. K. w czasie kradzieży. W przeciwieństwie do innych kradzieży, nie ma w tym przypadku także dowodów w postaci nagranych rozmów telefonicznych, z których wynikałoby, że oskarżeni dokonali kradzieży, czy też, że są w posiadaniu tego samochodu w dniu kradzieży. Sam fakt, że z analizy połączeń telefonicznych między sprawcami (k.4952-4995) wynika, iż tego dnia sprawcy kontaktowali się ze sobą telefonicznie łącznie 24 razy, począwszy od godz. 00.19, 00.29, nie jest wystarczającą podstawą do przypisania im kradzieży tego konkretnego samochodu, w szczególności zważywszy na proceder jakim się parali. Mogli oni w tym czasie łączyć się w celu dokonania czynu zabronionego, jednak nie ma żadnych danych wskazujących, że czynem tym była kradzież samochodu m-ki S. (...) o nr rej. (...). Nie mamy tu do czynienia z ciągiem poszlak, które mogłyby prowadzić do tego wniosku.

Są natomiast dowody, m.in. w postaci umowy sprzedaży auta, na której jako kupujący widnieje D. K. ujawnionej w samochodzie, po jego odnalezieniu przez policję, na posesji przy ul. (...) w

	Ł. w dniu 24 maja 2011r., czyli miesiąc po kradzieży, że D. K. (1) w nieustalonym dniu nabył ten samochód.		
ekspertyzy kryminalistyczne	Ekspertyzy kryminalistyczne posiada walor pełnej wiarygodności. Została sporządzona przez osoby posiadające wiedzę fachową pozwalającą im na formułowanie wniosków. Te wnioski są logiczne, wysnute w oparciu o określone przesłanki i prawidłowo uzasadnione. Opinie cechuje jasność i rzetelność, została sporządzona zgodnie z regułami sztuki.		
1.1.15	zeznania świadka M. W. (3) i M. W. (4)	Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania M. W. (3) i M. W. (4), nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania, także w zakresie wskazywanej wartości samochodu i jego rozpoznania po odzyskaniu go przez policję	
dokumentacja	Dowody z dokumentów, w tym dokumenty dotyczące wypłaty odszkodowania – wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.		
zeznania świadka R. W. (1)	Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania, nie znalazł bowiem żadnych		

	powodów do ich kwestionowania	
ekspertyzy kryminalistyczne	<p>Ekspertyzy kryminalistyczne posiada walor pełnej wiarygodności. Została sporządzona przez osoby posiadające wiedzę fachową pozwalającą im na formułowanie wniosków. Te wnioski są logiczne, wysnute w oparciu o określone przesłanki i prawidłowo uzasadnione. Opinie cechuje jasność i rzetelność, została sporządzona zgodnie z regułami sztuki.</p>	
analiza kryminalna	<p>Z analizy kryminalnej, która jak wskazano powyżej jest całkowicie przekonująca, wynika, iż w dniach 27/28.04.2011r. w godz. 22.44-0.10 do (...) znajdujących się w B. logował się (...) K. S., a w dniu 28.04.2011 r. w godz. 0.05-0.09 do (...) umiejscowionych w B. logował się (...) P. P..</p> <p>Nadto ustalono, iż w dniu 27/28.04.2011r., gdy miała miejsce kradzież, P. P. dzwonił do K. S. 61 razy, a K. S. do P. P. – 25 razy, w tym – w dniu 27.04.2011 r. - do godz. 22 .44, a w dniu 28.04.2011 r. – od godz. 00.05.</p>	
treść nagranych rozmów	O sprawstwie oskarżonych świadczą także rozmowy telefoniczne pomiędzy nimi, przeprowadzonych	

przed, w trakcie oraz po kradzieży samochodu, którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę. Z nagrań tych rozmów wynika zaś, że w dniach 29.04.-30.04.2011 r. K. S. instruował P. P. odnośnie kwestii przerobienia skradzionego samochodu m-ki S. (...): P. P. załatwiał osobę, która miała przerobić znaki identyfikacyjne w tym samochodzie, K. S. polecał, by zdarła ona naklejkę z szyby ze znakiem identyfikacyjnym, by przebiła numery na silniku.

Z dalszych rozmów przeprowadzanych przez K. S. wynika, iż samochód ten załatwiał dla swego „teścia”, tj. A. M. (1). W dniu 01.05.2011 r. K. S. instruował P. P., by jechał do (...) (tj. S. K.), że jest po rozmowie z teściem i ma naszykowane 1900 zł, które P. P. ma zapłacić, jak samochód będzie przerobiony. W dniu 03.05. (...) o godz. 20.35 K. S. poinformował D. K., że jedzie odebrać „malarza” (tj. samochód m-ki S. (...)) po przerobieniu. W dniu 05.05.2011 r. K. S. polecił D. K. wydrukować polską umowę, powiedział, że jedzie po teścia i po D. K., ustalali, jaką kwotę wpisać do umowy, K. S. stwierdził, że 3500 zł za (...).

Z kolei w dniu 05.05.2011 r. K. S. poinformował nieustalonego mężczyznę, że wczoraj coś teściowi odebrał, ale było to „spaprane” i K. S. miał jechać to wyjaśnić. Z dalszych rozmów wynika, jak w dniach 07.05.2011 r. - 09.05.2011 r. K. S. załatwiał poprawki dotyczące przerobienia samochodu m-ki S. (...), pochodzącego z kradzieży który miał użytkować A. M.. W dniu 07.05.2011 r. S. K. poinformował go, że samochód będzie do odbioru po poprawkach, a K. S. powiedział, że chciał ubezpieczyć ten samochód i jechać po „blachy”, (czyli po tablice rejestracyjne). W dniu 08.05.2011 r. K. S. informował nieustalonego mężczyznę o samochodzie dla teścia , który poszedł do poprawki. W dniu 09.05.2011 r. K. S. informował S. K., że osoba, która miała poprawić samochód dla jego teścia nie odbiera telefonu, oszukała więc teścia i niech się boi, bo teść „siedział do ośmiornicy” (w rzeczywistości A. M. był skazany z art. 258 § 1 kk). Wreszcie w dniu 09.05.2011 r. o godz. 20.17 S. K. zawiadomił K. S., że za 30 minut można podjechać po „wiadomą rzecz” i ładnie teraz jest już zrobione. O godz. 20.48 K. S. zadzwonił do P. P., że trzeba jechać po „tą srebrną”, ale okazało się, że P. P. jest nietrzeźwy.

	<p>Tego też dnia o godz. 21.59 K. S. poinformował D. K., że tego dnia odbierają S. (po przerobieniu). Okoliczności te zgadzają się z poczynionymi ustaleniami, gdyż w dniu 11.05.2011 r. A. M. ubezpieczył skradziony M. W. samochód m-ki S. (...) w Agencji (...).</p> <p>Prawidłowość ustaleń policji w zakresie powyższych rozmów telefonicznych potwierdzają ponadto w/w depozycje R. W. (1), któremu skradziony samochód został zbyty, a który następnie zarejestrował go w (...) na nr rej. (...). R. W. zeznał, iż nabył ten samochód (koloru szarego) od nieznanego mężczyzny na giełdzie samochodowej w Ł., za pośrednictwem A. M. (1).</p>	
Wyjaśnienia A. M.	<p>Dlatego sąd nie dał wiary depozycjom A. M., który po postawieniu mu m.in. zarzutu paserstwa samochodu m-ki S. (...) o nr rej. (...) pochodzącego z kradzieży z włamaniem na szkodę M. W. (3) nie przyznał się on do jego popełnienia.</p>	
	<p>Dlatego Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych K. S. i P. P., że nie dokonali kradzieży samochodu m-ki S. (...) o nr rej. (...), albowiem jest to sprzeczne z dowodami w postaci logowań</p>	

	<p>telefonów użytkowanych przez oskarżonych, wykonywanych do siebie połączeń oraz z utrwalonych rozmów telefonicznych pomiędzy nim i innymi osobami.</p> <p>Dowody w postaci oględzin samochodu, opinii kryminalistycznej z zakresu badań mechanoskopijnych oraz wyników okazania samochodu M. W., bezsprzecznie świadczą, że odzyskany samochód był samochodem skradzionym na szkodę M. W..</p>		
1.1.16	zeznania świadka E. L.	Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania E. L., nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania, także w zakresie wskazywanej wartości samochodu i mienia się w nim znajdującego.	
Dokumenty	Dowody z dokumentów, w tym dokumenty dotyczące wypłaty odszkodowania – wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.		
analiza kryminalna	Z analizy kryminalnej, która jak wskazano powyżej jest całkowicie przekonująca, wynika, iż w dniu 3.05.2011 r. o godz. 22.40 d (...) umiejscowionego w Ł. przy al. (...) (ok. 1 km od miejsca kradzieży)		

	<p>logował się (...) K. S., natomiast tego samego dnia o godz. 22.40 do (...) zlokalizowanego przy ul. (...) (ok. 500 m od miejsca kradzieży) logował się (...) P. P..</p> <p>Nadto ustalono, w tym czasie, gdy miała miejsce kradzież był częsty kontakt telefoniczny między sprawcami: łącznie wykonali do siebie 76 połączeń.</p>	
treść nagranych rozmów	<p>O sprawstwie oskarżonych świadczą także rozmowy telefoniczne pomiędzy nimi, którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę. Z nagrań tych rozmów wynika zaś, że w dniu w dniu 3.05.2011 r. utrwalona została rozmowa, jaką P. P. przeprowadził z K. S. r. o godz. 22.40., (gdy telefon P. P. logował się 500 m od miejsca kradzieży ww. samochodu), w której P. P. prosił K. S., by wziął mu jakieś rękawiczki. Następnie o godz. 01.17 (już po dokonanej kradzieży) P. P. poinformował K. S., że już dojechał do domu. K. S. zapytał go: „a już tamto przestawiłeś?” (tzn. pytał się, czy P. P. przestawił, skradziony samochód). P. P. odpowiedział mu, że nie ma gdzie go przestawić, zaparkować.</p>	
	<p>Dlatego Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych K. S. i P. P.,</p>	

	<p>że nie dokonali kradzieży samochodu m-ki S. (...) o nr rej. (...), albowiem jest to sprzeczne z dowodami w postaci logowań telefonów użytkowanych przez oskarżonych, licznymi połączeniami telefonicznymi, jakie do siebie wówczas wykonywali oraz z utrwalonych rozmów telefonicznych pomiędzy nimi.</p>	
1.1.17	Dokumenty	<p>Dowody z dokumentów, w tym dokumenty dotyczące wypłaty odszkodowania – wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.</p>
zeznania świadka Z. N.,	<p>Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania Z. N., nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania, także w zakresie wskazywanej wartości samochodu.</p>	
analiza kryminalna	<p>Z analizy kryminalnej, która jak wskazano powyżej jest całkowicie przekonująca, wynika, iż w dniu 04/05.05.2011 r. w godz. 23.52-0.26 do (...) znajdujących się w B. logował się (...) K. S., a tego dnia o godz. 0.25-0.26 do (...) zlokalizowanego w B. logował się (...) P. P.. Nadto ustalono, w tym czasie, gdy miała miejsce kradzież był częsty kontakt telefoniczny między sprawcami, w</p>	

	<p>dniach: 04.05.-05.05.2011 r. P. P. dzwonił do K. S. 65 razy a K. S. do P. P. - 30 razy, w tym – w dniu 04.05.2011 r. – do godz. 23.53, a w dniu 05.05.2011 r. – od godz. 00.26.</p>	
treść nagranych rozmów	<p>O sprawstwie oskarżonych świadczą także rozmowy telefoniczne pomiędzy nimi, przed kradzieżą, jak i po niej, którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę. Z nagrań tych rozmów wynika zaś, że w dniu 4.05.2011 r. o godz. 13.18. K. S. prosił P. P., by zadzwonił do (...), by na dziś był gotowy. K. S. powiedział, że z pewnością pojedą, tylko wcześniej. O godz. 14.12 K. S. powiadomił P. P., że niedługo z teściem przyjadą do niego. O godz. 15.14 K. S. poinformował nieustalonego mężczyznę, że dzisiaj,(tj. 04.05.2011 r.) bierze on 2 kierowców i jedzie w trasę za Ł. (okazało się, że do B.) dodając: „i bez – nie wracam”. W dniu 4.05.2011 r. o godz. 21.18 K. S. i P. P. umówili się na spotkanie za pół godziny. O godz.21.59 K. S. spytał się P. P., gdzie jest sprzęt do kradzieży („jego zestaw ze śrubokrętami”), P. P. odpowiedział, że z tyłu w B..</p> <p>Z kolei w dniu 05.05.2011r. o godz. 8.28, czyli już po kradzieży K. S. w rozmowie</p>	

telefonicznej kazał P. P., by przekazał odbiorcy (był to obcokrajowiec o ps. (...)), że samochód, który zamówił jest taki, jaki chciał: 131 koni, tylko jest o rok młodszy - 2004 rocznik. W dniu 06.05.2011 r. sprawcy rozmawiali ze sobą, że muszą gdzieś schować skradziony samochód: o godz. 18.47 P. P. poinformował K. S., że wiadomą rzecz może zabrać dopiero w niedzielę, a K. S. bał się, że samochód może znaleźć Policja i chciał, by go gdzieś schować, o godz. 18.51 P. P. powiedział K. S., że postara się schować samochód na 2 dni na B.. O godz. 18.54 P. P. pytał się K. S. o „blachy” (tj. tablice rejestracyjne) do tego samochodu, K. S. oświadczył, że obecnie nie ma, a potrzebuje pieniędzy. P. P. zadeklarował, że ”zaraz zdejmę z jakiegoś paska (tj. V. (...)) blachy, (by założyć je do tego skradzionego samochodu m-ki V. (...)). Co do sprzedaży tego samochodu, P. P. znalazł pasera - (...), który oświadczył, że nie posiada „grata” (tj. sprzętu do uruchamiania samochodu), by odpalić samochód. K. S. polecił, by P. P. pożyczył paserowi swojego „grata”. Skradziony samochód został sprzedany (...) za 2400 zł przez P. P., (który poinformował o tym K. S.,

	<p>że dostał na rękę 2400). P. P. powiedział też, że dał paserowi „grata” na 2-3 dni, pokazał, jak odpalać samochód.</p> <p>Ponadto w dniu 07.05.2011 r. o godz. 16.40. P. P. poinformował K. S., że wszystko w porządku i że (skradziony w dniu 06/07.05.2011 r. samochód m-ki A. (o nr rej. (...)) stoi ładnie. Gdy K. S. spytał się, w jakim to jest miejscu, P. P. odpowiedział mu, że „ tam, gdzie pasek” (tj. samochód m-ki V. (...)).</p>		
	<p>Dlatego Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych K. S. i P. P., że nie dokonali kradzieży samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...), albowiem jest to sprzeczne z dowodami w postaci logowań telefonów użytkowanych przez oskarżonych, licznymi połączeniami telefonicznymi, jakie do siebie wówczas wykonywali oraz z utrwalonych rozmów telefonicznych pomiędzy nimi.</p>		
1.1.18	zeznania świadka M. S.	Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania M. S. (1), nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania, także w zakresie wskazywanej wartości samochodu, mienia się w nim znajdującego i jego rozpoznania po	

		odzyskaniu go przez policję.
zeznania świadka K. C.	Sąd dał wiarę spójnym zeznaniom obiektywnego diagnosty- świadka K. C..	
Dokumenty	Dowody z dokumentów – wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.	
analiza kryminalna	<p>Z analizy kryminalnej, która jak wskazano powyżej jest całkowicie przekonująca, wynika, jak logowały się telefony sprawców w miejscu kradzieży i przemieszczania się skradzionym samochodem z B. do Ł.. W dniu 07.05.2011 r. do (...) zlokalizowanych w B., gdzie dokonano kradzieży logowały się: w godz. 0.47-2.09 - (...) K. S., a w godz. 0.47-2.09 - (...) P. P.. Tego samego dnia o godz. 2.18 do (...) umiejscowionego w miejscowości B. (pow. (...)), na drodze wojewódzkiej nr (...) (B. – P.) logowały się (...) D. K. i (...) K. S..</p> <p>Z kolei analiza bilingów telefonicznych pokazuje, iż w dniach 06.05.-07.05.2011 r. sprawcy byli ze sobą w częstym kontakcie telefonicznym: występują łącznie 42 połączenia między K. S. a D. K. i D. K. a K. S., m.in. w dniu 07.05.2011 r. o godz. 2.18, nadto występują łącznie</p>	

	<p>83 połączenia między K. S. a P. P. i P. P. a K. S., w tym w dniu 07.05.2011 r. o godz. 00.47 i o godz. 02.58.</p>	
<p>treść nagranych rozmów</p>	<p>O sprawstwie oskarżonych świadczą także rozmowy telefoniczne, którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę. Z nagrań tych rozmów wynika zaś, że w dniu 06.05.2011 r. o godz. 10.57 K. S. umówił się z D. K. na dokonanie przestępstwa: K. S. kazał mu sobie zarezerwować dzisiaj wieczór. O godz. 16.52 K. S. poinformował P. P., że P. P. jedzie dzisiaj z nimi i to on będzie wracał (kradzionym samochodem) i (...) (tj. D. K.) też będzie wracał, K. S. podkreślił, że „dzisiaj lecimy na bank” (tj. że dziś dokonują kradzieży). P. P. zgodził się. W dniu 06.05.2011 r. o godz. 22.15 P. P. poprosił K. S., by wziął od teścia nawigację, by wiedział, jak wrócić. Na miejsce kradzieży sprawcy pojechali samochodem marki S. (...) z tablicami rejestracyjnymi: (...) i w tym samochodzie zostali legitymowani przez Policję w drodze do B. – w K.. Z zapisów rozmów K. S. wynika, jak przygotowywał on D. K. do kontroli drogowej, podając mu dane tego samochodu: nowy numer rejestracyjny, nr VIN z umowy OC.</p>	

W dniu 08.05.2011 r. o godz. 13.01 K. S. polecił P. P., by na 2 dni przedłużył okres parkowania skradzionego samochodu. W dniu 09.05.2011 r. o godz. 20.38 K. S. pytał się P. P., do kiedy ma przedłużony parking i dowiedział się, że do 11-go. W dniu 09.05.2011 r. o godz. 22.05 D. K. poinformował K. S., że jego samochód wjeżdża jutro (do przerobienia). Sprawcy uzgodnili, że trzeba zakleić dziurę po wyrwanej wkładce (w wyniku włamania). Znalazło to potwierdzenie w wynikach oględzin zabezpieczonego później samochodu m-ki A. (...) pochodzącego z kradzieży na szkodę M. S..

W dniu 09.05.2011 r. K. S. poinformował D. K., że zaraz przyjedzie do niego z (...), teściem i (...), wniosą karoserię i „szybko opravimy” (chodziło o wycięcie numerów identyfikacyjnych), da D. K. dokumenty i pieniądze, (gdyż to D. K. załatwiał osobę, która miała przerobić numery identyfikacyjne). D. K. powiedział mu, że do jutra trzeba będzie wszystko wyczyścić (chodziło o usunięcie wklejek). W dniu 10.05.2011 r. o godz. 10.03 K. S. polecił P. P., by wyjechał (skradzionym autem) i powiedział mu, że „konieczne trzeba tę naklejkę z szyby zerwać”

oraz żeby P. P. założył do samochodu niemieckie tablice rejestracyjne („musisz na niemcu wjechać”). Okazało się, że rzeczywiście zatrzymany skradziony samochód marki A. (...) miał niemieckie tablice rejestracyjne: HE (...). Co do wklejek, to jeszcze w dniu 11.05.2011 r. K. S. prosił D. K., by zrobił naklejki i że razem podjadą do drukarni, by je wydrukować.

Prawidłowość ustaleń policji w zakresie powyższych rozmów telefonicznych potwierdzają ponadto okoliczności zatrzymania tego samochodu u K. S., który go użytkował razem z D. K., u którego ponadto zabezpieczono dokumenty dotyczące tego samochodu, m.in.: umowę kupna tego samochodu o ww. nr VIN przez J. S. (3) (ojca K. S.) rzekomo od obywatela niemieckiego z dnia 11.05.2011 r. , potwierdzenie zawarcia umowy ubezpieczenia go na dane J. S. (3) w TU (...), w dniu 17.05. (...). na okres do 17.06.2011 r. Do wniosku załączono kopię umowy kupna - sprzedaży ww. samochodu w jęz. niem. z dnia 11.05.2011 r., zawartą rzekomo w Niemczech, gdzie jako sprzedający wpisany został obywatel niemiecki- B., a jako kupujący J. S. (3). Nadto w dokumentach rzekomo sprawdzonego samochodu z N. (...)

	<p>widnieje, iż samochód miał silnik benzynowy, w czasie badania okresowego stwierdzono, iż nastąpiła zmiana silnika na diesel i jako samochód z takim silnikiem został już ubezpieczony. Samochód, którego w ten sposób zalegalizowano, a w rzeczywistości pochodzący z kradzieży ma silnik diesel.</p>	
ekspertyzy kryminalistyczne	<p>Ekspertyzy kryminalistyczne posiada walor pełnej wiarygodności. Została sporządzona przez osoby posiadające wiedzę fachową pozwalającą im na formułowanie wniosków. Te wnioski są logiczne, wysnute w oparciu o określone przesłanki i prawidłowo uzasadnione. Opinie cechuje jasność i rzetelność, została sporządzona zgodnie z regułami sztuki.</p> <p>W świetle ekspertyz kryminalistycznych z zakresu mechanoskopii, które wykazały, iż miał on podrobiony nr VIN: (...), w wyniku których odczytano niepełny pierwotny nr VIN najprawdopodobniej o treści: (...)?? (...) oraz rozpoznania go przez pokrzywdzonego M. S., a ponadto pozytywny wynik przeprowadzonego eksperymentu procesowego polegającego na włożeniu posiadanego</p>	

	<p>przez pokrzywdzonego kluczyka od skradzionego mu samochodu m-ki A. do zamków w drzwiach kierowcy, pasażera i tylnej pokrywy bagażnika, w czasie którego bez żadnych problemów otwierał się i zamykał zamek centralny za pośrednictwem tych zamków, natomiast po włożeniu kluczyka do stacyjki nie można było włączyć zapłonu i uruchomić silnika, co świadczyło o manipulacjach przy stacyjce przez sprawcę kradzieży pojazdu, świadczą niezbiecie, że odzyskany samochód był samochodem skradzionym na szkodę M. S..</p>	
	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych K. S., D. K. i P. P., że nie dokonali kradzieży samochodu m-ki A. (...) o nr rej. (...), albowiem jest to sprzeczne z dowodami w postaci logowań telefonów użytkowanych przez oskarżonych, licznymi połączeniami telefonicznymi, jakie do siebie wówczas wykonywali oraz z utrwalonych rozmów telefonicznych pomiędzy nimi i innymi osobami.</p>	
1.1.19	zeznania świadka Ł. Z.	Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania Ł. Z. (1), nie znalazł bowiem żadnych powodów do

		ich kwestionowania. W znacznej części były potwierdzone dowodami z dokumentów. W tym wartość samochodu potwierdzona była wypłaconym przez ubezpieczyciela odszkodowaniem.
Dokumenty	Dowody z dokumentów, w tym dokumenty dotyczące wypłaty odszkodowania – wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.	
zeznania świadka S. K. (3)	Depozycje S. K. (3)-wiarygodne w zakresie w jakim opisuje, kto przyprowadził do niego samochód, rozpoznał te osoby na okazanych mu tablicach pogładowych, potwierdzone ponadto wyjaśnieniami K. S. i D. K., którzy przyznali się do paserstwa tego samochodu.	
Wyjaśnienia oskarżonego D. K.	Sąd uznał za przekonujące wyjaśnienia D. K., który nie przyznał się do zarzutu kradzieży, a przyznał do paserstwa. W zgromadzonym materiale nie ma bowiem dowodu, że pełnił on jakąkolwiek rolę przy samej kradzieży tego samochodu. Nie ma żadnych logowań D. K. w okolicy miejsca kradzieży. Są natomiast dowody w postaci logowań w dniu 17 maja 2011r. w godz. 19.47-19.48 do (...) zlokalizowanego w Ł. przy ul. (...) (ok. 5 km	

	<p>od centrum A. Ł.) (...) należących do D. K...wskazujące, że w dniu 17 maja 2011r., czyli w dniu kradzieży, D. K. pomagał K. S. w zbyciu tego samochodu. Potwierdzają to także depozycje S. K., który rozpoznał D. K., jako osobę, która przyprowadziła mu samochód razem z K. S..</p> <p>Ustalono, iż w dniach: 16.05. i 17.05.2011 r. D. K. i K. S. wykonali do siebie łącznie 47 połączeń telefonicznych, w tym w dniu 17.05.2011 r. o godz. 02.02, jednak nie świadczy to o sprawstwie D. K. odnośnie kradzieży, a potwierdza jeszcze bardziej dobitnie jego udział w przestępstwie paserstwa tego samochodu, które musiało być uzgodnione niezwłocznie po kradzieży.</p>	
analiza kryminalna	<p>Z analizy kryminalnej, która jak wskazano powyżej jest całkowicie przekonująca, wynika, iż w dniu 17.05.2011 r. w godz. 14.29-14.42, 14.46 –15.23, 18.54-19.10 do (...) położonego w Ł. przy ul. (...) (około 200 m od miejsca kradzieży samochodu) logowały się (...) K. S.. Następnie telefon K. S. – (...) logował się tego dnia w godz. 19.48-19.49 do (...) umiejscowionego w A., przy ul. (...).</p>	

<p>treść nagranych rozmów</p>	<p>O sprawstwie oskarżonych świadczą także rozmowy telefoniczne pomiędzy nimi, , którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę. Z nagrań tych rozmów wynika zaś, że w dniach 06.05.- 14.05.2011 r. D K. złożył zamówienie u K. S. na kradzież dla osoby trzeciej samochodu m-ki V. (...) (padały wprost słowa: (...),” „tą borę”, (...)). S. K. uzgadniał z K. S. cechy, jakie ma mieć ten samochód (rocznik ponad 2000 - skradziony będzie miał 2000 rocznik, silnik typu diesel), jego cenę (najpierw – 3000 zł, ostatecznie kupiec i K. S. uzgodnili cenę na 2.500 zł).</p> <p>W dniu 16.05.201r. o godz. 18.54 w rozmowie ze S. K. K. S. poinformował go, że on jutro, (tj. 17.05.2011 r.) będzie miał to, czego szuka, że znalazł tylko jedną sztukę, (tj. V. (...)), z 1999 r. (była z 2000 r.) i rzeczywiście w nocy z 16/17.05.2011 r. doszło do kradzieży przedmiotowego samochodu m-ki V. (...) na szkodę Ł. Z..</p>	
<p>Wyjaśnienia oskarżonego K. S.</p>	<p>Dlatego Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego K. S., że nie dokonał kradzieży samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...) na szkodę Ł. Z. (1), że jedynie dostarczył ten samochód do mężczyzny</p>	

	o ps. (...), albowiem jest to twierdzenie sprzeczne z dowodami w postaci logowań telefonów użytkowanych przez oskarżonego oraz jego utrwalonych rozmów telefonicznych z innymi osobami.		
1.1.20	zeznania świadka M. K. (2)	Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania M. K. (2) odnośnie okoliczności kradzieży i poszukiwań skradzionego samochodu, nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania.	
zeznania świadka P. T.	Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania P. T. (1), nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania, także w zakresie wskazywanej wartości samochodu.		
Dokumenty	Dowody z dokumentów, – wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.		
zeznania świadka R. N. (1), R. K. (4) i M. C.	Zeznania pracowników autokomisu sąd uznał za przekonujące w zakresie samego faktu, czasu i okoliczności kradzieży samochodu B.. Znajdują one potwierdzenie w zapisie monitoringu. R. K. (4), R. N. (1) i M. C. wiarygodnie opisali co robili w tym dniu w chwili kradzieży.		

<p>analiza kryminalna</p>	<p>Z analizy kryminalnej, która jak wskazano powyżej jest całkowicie przekonująca, wynika, iż w dniu 29.03.2011 r. w czasie, gdy doszło do kradzieży samochodu m-ki B. o nr rej. (...), K. S. był w Z.. Tego dnia o godz. 14.08 logował się w Z. (...), którego użytkownik (ustalono poprzez analizę kontaktów telefonicznych z T. W., iż telefonem tym posługiwał się R. W. (2)) kontaktował się z numerem telefonu K. S., a o godz. 13.53 w Z. logował się (...) K. S..</p>	
<p>treść nagranych rozmów</p>	<p>Sprawstwo obu oskarżonych wynika ponadto niezbicie z ich nagranych rozmów po kradzieży i związanych ze sprzedażą skradzionego samochodu, którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę. Z rozmów tych wynika zaś, że (6070- (...)) w dniu 29.03.2011 r. o godz. 14.07. R. W., (który jechał skradzionym samochodem-ki B. do Ł. i był pilotowany przez K. S.) poinformował K. S., że zabrakło mu paliwa (co potwierdza wersję M. K. (2), że w samochodzie było mało paliwa), mówiąc, iż jest przy miejscowości S.. K. S. (1), który już był pod Ł., wrócił, kazał zepchnąć skradziony samochód na bok i oświadczył, że jedzie na spotkanie do L.. R. W. prosił go o</p>	

jakieś tablice rejestracyjne do skradzionego pojazdu („blachy”). K. S. oświadczył, iż nie może ich po drodze nigdzie ukraść, (bo są tylko same gospodarstwa), poinformował R. W., że może spokojnie jechać, bo droga jest „czysta”. Z dalszych rozmów wynika, iż K. S. nakazywał R. W. zerwać naklejkę kontrolną z szyby tego auta, sprawdzić na szybie datę produkcji pojazdu. R. W. poinformował K. S., iż skradziony samochód pochodzi z 2004 r., (co jest zgodne z zabezpieczoną dokumentacją pojazdu), ma silnik diesel.

Z zapisów kolejnych rozmów ((...)- (...), (...)- (...)) K. S. z nieustalonym mężczyzną wynikało, że K. S. w dniach 29.03- 30.03.2011 r. szukał nabywcy dla skradzionego samochodu m-ki B.. K. S. podał jego cechy charakterystyczne, m.in.: przebieg pojazdu - 128.000 km, (co jest zgodne z dokumentacją pojazdu), silnik o mocy 211 KM (w dokumentacji jest zbliżona wielkość – 218 KM). W rozmowie z nieustalonym mężczyzną padła cena, za jaką auto było wystawione w komisie, (w czym ewentualny nabywca był zorientowany)- 67.000 zł, a potem – obniżona na 64.000 zł. K. S. dzwoni także do M. N., by on zaproponował komuś

	<p>kupno samochodu m-ki B., z 2004 r., limuzynę, „full opcja”, za 12.000 zł. K. S. ustalił w rozmowie z R. W., iż samochód ten ma też skórzane siedzenia, felgi.</p> <p>Ponadto charakterystyczny też jest zapis fragmentu rozmowy ((...),6080) z dnia 29.03.2011 r. o godz. 16.02. między K. S. a P. P., kiedy P. P. oświadczył, że „nigdzie nie pojedzie B.”, co K. S. zdenerwowało, gdyż inaczej się umawiali.</p> <p>Z kolejnych rozmów ((...)- (...),6120) wynika zaś, że ostatecznie kupiec został znaleziony, auto zostało sprzedane za 10.000 zł, po 2.400 zł dla każdego z osób uczestniczących w tym procederze. Z czego z kolei niezbiecie wynika, iż sprawców było czterech. Po pieniądze do nabywcy pojechali: (...) (tj. R. W.) i (...).</p>	
<p>wyjaśnienia oskarżonych K. S. i R. W.</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych K. S. i R. W. (2), że nie dokonali kradzieży B. (...) o nr rej. (...) z autokomisu (...), albowiem są to twierdzenia sprzeczne z dowodami w postaci logowań telefonów użytkowanych przez oskarżonych, połączenia, które w tym czasie do siebie wykonywali oraz z utrwalonych rozmów telefonicznych pomiędzy</p>	

	nimi, jak też z innymi osobami.	
Protokoły okazania	<p>Mimo powyższych dowodów na sprawstwo K. S. i R. W. sąd nie uznał za przekonującego rozpoznanie ich przez pokrzywdzoną M. K. (2), w trakcie okazania przeprowadzonego niemalże rok po zdarzeniu. W świetle zasad doświadczenia życiowego wydaje się nieprawdopodobne, aby pokrzywdzona, po blisko roku czasu, była w stanie ze 100 % pewnością rozpoznać twarz mężczyzny, którego widziała wyłącznie na monitoringu, ubranego w czapkę z daszkiem i z założonymi na twarz dużymi ciemnymi okularami. Sama pokrzywdzona zaczęła się zresztą na rozprawie przed sądem z tego rozpoznania wycofywać. Te same zastrzeżenia dotyczą rozpoznania oskarżonego W., którego jak się okazało także mogła widzieć jedynie przez chwilę na monitoringu.</p> <p>Sąd nie dał także wiary zeznaniom świadka M. K. (2), w których wskazywała, że niemalże „zjechała się” z mężczyzną ze S. i mogła mu się dokładnie przyjrzeć. Przeczy temu bowiem zapis monitoringu. Ostatecznie przyznała to sama oskarżycielka i nie</p>	

potrafiła wyjaśnić czemu tak zeznała.

Równie niewiarygodne są twierdzenia M. K. (2), że tego samego dnia widziała wcześniej jak ze S. wysiada sprawca kradzieży. Podnieść należy, iż w swoich wielu początkowych relacjach procesowych, nie mówiła ona o tej jakże istotnej okoliczności. M. K. (2) nie potrafiła też wskazać gdzie i skąd wtedy jechała, dlaczego akurat zarejestrowała to w pamięci i dlaczego tak długo w ogóle o tym nie mówiła. Te późniejsze twierdzenia są tym bardziej niewiarygodne, że, jak już wskazywano powyżej z zapisu monitoringu wynika, że sprawca kradzieży miał na głowie czapkę i na twarzy duże ciemne okulary. Jakość i system w jakim pracował monitoring z pewnością nie pozwalały na przyjrzenie się takim szczegółom, jak kości czy rysy twarzy. M. K. (2) przed sądem, po obejrzeniu monitoringu, powoływała się na posiadane przez siebie zdjęcia, które rzekomo posłużyły jej do dokonania bardziej szczegółowych obserwacji. Poproszona o ich dostarczenie, stwierdziła jednak, że fotografie te gdzieś jej zginęły.

Sąd nie dał także wiary zeznaniom świadków R. K.

(4), R. N. (1) i M. C. dotyczących kierowcy S.. Podnieść należy, iż R. K. i R. N. to osoby bliskie dla pokrzywdzonej i tak jak ona, zdeterminowane by wykryć sprawców.

Jako całkowicie niewiarygodne uznać należy zeznania złożone przed sądem przez R. N. (1). Zarówno te, w których wskazywał jak z bardzo bliska obserwował sprawcę i stanowczo na rozprawie rozpoznawał K. S.. Choć składając wcześniej zeznania nie informował o tym, że jest w stanie rozpoznać sprawców. Jak też te, w których podaje informacje, dotyczące tego, że oskarżony S. chwalił się dokonaniem tej kradzieży. Po pierwsze, świadek podniósł tę okoliczność dopiero przed sądem, a po drugie nie chciał wskazać osób od których tego się dowiedział. Sąd nie uznał także za przekonujących twierdzeń świadka, że rozpoznaje oskarżonych F. K. i N. R., jako dwóch z tych czterech mężczyzn, którzy wcześniej oglądali samochód i mogli podmienić klucze, ponieważ nie ma żadnych dowodów na jakiegokolwiek udział tych oskarżonych w dokonaniu tego czynu.

1.1.21

zeznania świadka S. R. (1)

Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania S. R. (1),

		nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania.
Dokumenty	Sąd jako wiarygodne ocenił dowody z dokumentów, w tym protokoły i dokumentacja z przeszukania, dokumentację dotyczącą kradzieży, nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania, także w zakresie wskazywanej wartości telewizora.	
wyjaśnienia oskarżonego K. S. i A. M. (1)	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom nie przyznających się do zarzutu paserstwa przedmiotowego telewizora oskarżonego K. S. i A. M. (1), albowiem jest to stanowisko sprzeczne z dowodami w postaci wyników przeszukania w mieszkaniu A. M., a przede wszystkim utrwalonych rozmów telefonicznych K. S..</p> <p>W aktach sprawy znajduje się co prawda notatka urzędowa, z której wynika, że funkcjonariusze policji okazali ten telewizor kierownikowi okradzonego sklepu i jego identyfikacja okazała się niemożliwa z uwagi na brak tabliczki znamionowej, jednak jak wynika z oświadczenia serwisu (...) odczytano na nim numer fabryczny, który zgodny jest</p>	

	<p>z wykazem towarów skradzionych.</p> <p>Dowód ten w sposób nie budzący wątpliwości potwierdza, że telewizor ujawniony w wyniku przeszukania mieszkania A. M. jest tym, który został skradziony na szkodę salonu W (...) w Ł..</p>	
<p>treść nagranych rozmów</p>	<p>Sprawstwo oskarżonego K. S. wynika ponadto niezbiecie z nagranych rozmów jakie K. S. przeprowadzał ze zbywcą skradzionych telewizorów, którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę. Z rozmów tych wynika zaś, że w dniu 30.03.2011 r. nieznany mężczyzna zaproponował K S. nabycie telewizorów, których cena wynosi 50% ceny sklepowej. Podał marki tych telewizorów: 3 sztuki m-ki P. i 1 sztuka m-ki S.. K. S. zaproponował, że jeśli zbywca sprzedałby mu 2 telewizory taniej, to on pozostałe 2 sprzedałby mu w żądanej cenie – połowie ceny sklepowej. Nieznany mężczyzna nie zgodził się, gdyż miał podzielić się pieniędzmi jeszcze z innymi osobami. K. S. powiedział, że chciałby jeden lepszy telewizor dla swojego teścia (tj. ojca swej dziewczyny - A. M. (4)) i zaproponował spotkanie w celu obejrzenia telewizora.</p>	

1.1.22	zeznana świadka J. K.	Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania J. K. odnośnie okoliczności sprzedaży samochodu, nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania.	
zeznania świadka M. G.	Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania świadka M. G. dotyczące postępowania odszkodowawczego, które ponadto były potwierdzone dowodami z dokumentów.		
Dokumenty	wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony.		
wyjaśnienia oskarżonego F. K. i N. R.	<p>Jako wiarygodne sąd ocenił wyjaśnienia F. K. i N. R. w tej części, w której podawali, że doszło do zdarzenia w postaci stłuczki, potwierdzają to bowiem dokonane przez ubezpieczyciela oględziny pojazdów.</p> <p>W pozostałym zakresie sąd oskarżonym oraz bratu oskarżonego P. R. nie dał wiary. N. R. i P. R. przedstawili całkowicie nieprzekonującą wersję zdarzeń. Samochód m-ki N. S. R. miał pożyczyć dla swego brata od nieznanego mężczyzny spotkanego na imprezie. Nigdy wcześniej od nikogo nie pożyczał samochodu. Nie było ustalone, na ile dni go pożyczył, zastanawiające jest też, iż nieznanymi</p>		

	<p>mężczyzna nie żądał za to zapłaty, nie miał pretensji o spowodowanie kolizji i wypłatę odszkodowania z jego OC. Pożyczenie samochodu od nieznaney osoby w okolicznościach tej sprawy jest całkowicie niewiarygodne.</p>	
treść nagranych rozmów	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych K. S., P. P., F. K. i N. R., w których zaprzeczali, że stłuczka była przez nich zaplanowana w celu wyłudzenia odszkodowania, jest to bowiem sprzeczne przede wszystkim z nagraniami rozmów, jakie K. S. i P. P. ze sobą prowadzili w dniach: 01.05.-06.05.2011 r., a którym jak już wyżej wskazano, sąd w całej rozciągłości dał wiarę. Z rozmów tych wynika zaś, że rozmawiali o tym, iż polisa OC w posiadanym przez P. P. samochodzie m-ki N. (...) koloru białego kończy się (K. S. kazał sprawdzić P. P., kiedy kończy się polisa w N., ten sprawdził, że „dziesiątego tego miesiąca”), szukali osób, które spowodowałyby kolizję samochodem m-ki N. („niech przyjeżdżają i walą”, żeby „tym białym” uderzył, P. P. użył słów: „ jak rozbijemy tego”). W dniu 06.05.2011 r. P. P. poinformował K. S., iż ma kogoś na „dzwona”, czyli osobę, która spowoduje fikcyjną</p>	

kolizję w celu wyłudzenia odszkodowania. K. S. ponaglał go, gdyż kończył się termin polisy OC. K. S. z P. P. obliczali, ile pieniędzy otrzymają z tytułu tego oszustwa: 600 zł, jak będzie wypłacone odszkodowanie, (gdyż kwota będzie dzielona między kilka osób, K. S. użył słów: „a jak z odszkodowania wypłacą”) oraz z tego, jak samochód oddadzą po kolizji na złom, czyli łącznie 800 zł. W dniu 06.05.2011 r. o godz. 16.30 K. S. pytał się P. P., kiedy ma być kolizja i P. P. stwierdził, że jutro.

Podnieść w tym miejscu należy, iż oceny sądu nie zmienia fakt, iż do kolizji miało dojść według zgłoszenia w firmie ubezpieczeniowej w dniu 6 maja 2011r., albowiem nie można wykluczyć, że P. potocki został źle poinformowany, co do daty sfingowania kolizji przez F. K. i N. R.. Nie można także wykluczyć, że do tej kolizji doszło w dniu 7 maja 2011r., tak jak informował K. S. w powyższej rozmowie telefonicznej P. P., a jedynie firma ubezpieczeniowa została poinformowana, że zdarzenie miało miejsce w dniu 6 maja 2011r.

1.1.23

zeznania świadka A. P.

Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania A. P. (1), nie znalazł bowiem

		żadnych powodów do ich kwestionowania, także w zakresie wskazywanej wartości samochodu.
Dokumenty	wiarygodne, nie były kwestionowane przez strony	
analiza kryminalna	Z analizy kryminalnej, która jak wskazano powyżej jest całkowicie przekonująca, wynika, iż w dniu 19.03.2011 r. w godz. 21.43-21.48 telefon D. K. – (...) logował się do (...) umiejscowionego w Ł. przy ul. (...) (ok. 800 m od miejsca kradzieży pojazdu).	
treść nagranych rozmów	O sprawstwie oskarżonego świadczy także rozmowa przeprowadzona po kradzieży z K. S., w dniu 21.03.2011 r., (czyli zaraz po kradzieży) o godz. 16.11, w trakcie której D. K. chwalił się, że ukraść (...), że sam dokonał tej kradzieży, że sprzedał ją za 2000 zł (a nie za 2500 zł, bo była porysowana) i kupił sobie za to pralkę.	
Wyjaśnienia oskarżonego D. K.	Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego D. K. (1), że nie dokonał kradzieży samochodu m-ki S. (...) o nr rej. (...) na szkodę A. i A. P. (1), albowiem jest to sprzeczne z dowodami w postaci logowania telefonu użytkowanego przez oskarżonego oraz z utrwalonej rozmowy	

	<p>telefonicznej pomiędzy nim i K. S..</p> <p>podkreślić jednak należy, iż jednocześnie z rozmowy tej wynika, iż oskarżony D. K. działał samodzielnie, a nie w ramach zorganizowanej grupy K. S..</p>		
1.1.24	<p>zeznania świadka W. S.</p>	<p>Sąd jako wiarygodne ocenił spójne, stanowcze zeznania W. S., nie znalazł bowiem żadnych powodów do ich kwestionowania.</p>	
<p>wyjaśnienia oskarżonego D. K.</p>	<p>Sąd uznał za przekonujące wyjaśnienia D. K. (1), który nie przyznał się do tego zarzutu. W zgromadzonym materiale nie ma bowiem dowodu, że dokonał kradzieży samochodu m-ki S. (...) o nr rej. (...). Nie ma w pobliżu miejsca kradzieży logowań telefonów D. K.. W przeciwieństwie do innych kradzieży, nie ma w tym przypadku także dowodów w postaci nagranych rozmów telefonicznych, z których wynikałoby, że oskarżony dokonał tej kradzieży, czy też, że był w posiadaniu tego samochodu.</p> <p>Z całą pewnością bowiem nie potwierdzają sprawstwa oskarżonego rozmowy, na które powołuje się prokurator w uzasadnieniu aktu oskarżenia, a które D. K. przeprowadzać z K.</p>		

S., mianowicie w dniu 10.05.2011 r. skarżył mu się, iż w I. zepsuła mu się turbina (wcześniej- w dniu 21.04.2011 r. mówił, że użytkowany przez niego samochód to „ruina”). (k.6282,6283,6421,6422,6431).
Rozmowy te świadczą niewątpliwie o tym, że D. K. był w posiadaniu samochodu m-ki S. (...), nie wynika z nich jednak, że była to właśnie I. skradziona miesiąc wcześniej, bo w dniu 16/17 kwietnia 2011r. Z całą pewnością nie potwierdzają tego pozostałe okoliczności wyszczególnione w uzasadnieniu aktu oskarżenia. W samochodzie m-ki S. (...) ze zmienionymi numerami rej. – na (...) w dniu 06.05.2011 r. o godz. 23.34 w K. (pow. P.) był legitymowany jako kierujący ww. pojazdem K. S., co znajduje potwierdzenie w policyjnej bazie danych (k 311) oraz w zeznaniach przesłuchanego jako świadka funkcjonariusza z KPP P. - P. J. (3610- (...), (...)). Powyższe legitymowanie miało zaś miejsce, kiedy K. S. razem z D. K. jechali w nocy w dniu 06.05.2011 r. do B., by tam, razem z P. P., dokonać kradzieży samochodu m-ki A. (...) o nr rej. (...) (w nocy z 06/07.05.2011 r.). Później te same tablice rejestracyjne: (...) były wykorzystane do

skradzionego w dniu 26.04.2011 r. przez D. K. i K. S. samochodu marki S. (...) koloru szarego, na szkodę S. C.. D. K. sfalszował także w celu użycia za autentycznej polisę OC za okres od 05.05.2011. do 04.06.2011 r. dotyczącą samochodu marki S. (...) o nr rej. (...). Podkreślić należy, iż samochód ten nie został poddany ekspertyzom i dlatego nie da się stwierdzić, w sposób nie budzący wątpliwości, jakie numery posiadał on przed zmianą dokonaną przez sprawców.

Mając na uwadze proceder jakim parął się oskarżony nie można wykluczyć, że posiadana przez niego I. pochodziła z innego czynu niedozwolonego, a nie z kradzieży dokonanej akurat w dniu 16/17 kwietnia 2011r. w Ł. na szkodę B. W. (1).

Podnieść w tym miejscu należy, iż nawet gdyby przypuszczenia prokuratora, że posiadana przez D. K. I. była tą skradzioną na szkodę B. W., to moglibyśmy, co najwyżej przypisać D. K. zarzut paserstwa (przypisać w zupełnie innej dacie niż data kradzieży). Jeszcze raz bowiem przypomnieć należy, iż nie ma żadnych logowań sprawcy, na miejscu kradzieży, czy rozmów telefonicznych

	<p>dotyczących tej konkretnej kradzieży.</p> <p>Nie mamy tu zatem do czynienia z zamkniętym ciągiem poszlak, które mogłyby potwierdzać postawiony D. K. zarzut. Wszystkie okoliczności na jakie powołuje się prokurator są w tej sytuacji jedynie domysłami.</p>		
1.1-1.24	Opinie sądowo - psychiatryczne	Również opinie biegłych lekarzy psychiatrów, posiadają walor pełnej wiarygodności. Zostały sporządzone przez biegłych sądowych – osoby posiadające wiedzę fachową pozwalającą im na formułowanie wniosków. Te wnioski są logiczne, wysnute w oparciu o określone przesłanki i prawidłowo uzasadnione. Opinie te cechuje jasność i rzetelność, zostały sporządzone zgodnie z regułami sztuki, zaś sami biegli posiadają wiadomości specjalne wymagane do sporządzenia przedmiotowych opinii.	
3.2.	<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>		
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

1.1-1.24		Pozostałe nie wymienione powyżej dowody sąd pominął przy ustalaniu stanu faktycznego, gdyż nie wnosiły do sprawy potwierdzenia sprawstwa oskarżonych, co do konkretnych czynów.	
4. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1, 7, 11, 15	K. S. (1), P. P. (1), D. K. (1), M. N. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że można K. S., P. P., D. K. i M. N. postawić zarzut winy co do zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, gdyż w tych warunkach jakie istniały mogli zachować się zgodnie z nakazem normy prawnej. W rozpoznawanej sprawie nie ma okoliczności, które wskazywałyby na istnienie szczególnej sytuacji motywacyjnej, która wyłączałaby winę sprawców. Przestępstwo to popełnione było przez nich umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Oskarżeni</p>			

wiedzieli, że dokonują czynu zabronionego i chcieli go dokonać.

Swoim zachowaniem oskarżeni P. P., D. K. i M. N. wyczerpali dyspozycję art. 258 § 1 k.k, a K. S. 258 § 3 k.k. Zgodnie z dyspozycją art. 258 § 1 k.k karze w nim określonej podlega ten, kto bierze udział w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego. Kluczową kwestią, która pozwala odróżnić luźny związek kilku sprawców od grupy przestępczej, jest ustalenie stopnia porozumienia i zorganizowania całej struktury. Jednak do przyjęcia działalności w zorganizowanej grupie nie jest wymagany wysoki stopień zorganizowania, wystarcza zatem nawet niski poziom organizacji, który stwarza możliwość łatwiejszego dokonywania przestępstw i posiadania w miarę stałego źródła dochodu. Poszczególni członkowie grupy muszą znać cele jej działania i uczestniczyć w ich realizacji, a także porozumiewać się między sobą w kwestiach dotyczących organizacji przestępstw, ich przygotowania, wykonania, a także w kwestiach ewentualnych rozliczeń po popełnieniu przestępstwa. Choć nie jest wymagany stały skład

grupy, a jej członkowie mogą popełniać przestępstwa w różnych układach personalnych, łączyć ich musi wspólna chęć i gotowość popełniania przestępstw oraz działania na rzecz grupy. Jak podkreśla się w orzecznictwie „branie udziału” w zorganizowanej grupie przestępczej może polegać na przynależności do grupy, akceptowaniu zasad, które nią rządzą, wykonywaniu zadań ustalonych przez osoby z kierownictwa grupy, wspólnych akcjach przestępczych, planowaniu, spotkaniach organizacyjnych, udzielaniu członkom grupy pomocy w realizacji celów. Obejmuje także udział w innego rodzaju działalności na rzecz grupy (niekoniecznie działalności przestępczej) ze świadomością, że przyczyni się do osiągnięcia przestępczych celów przez całą grupę np. wynajem mieszkania, samochodu. Od strony podmiotowej przestępstwo z art. 258 § 1 kk może być popełnione jedynie umyślnie - sprawca musi mieć świadomość przynależności do grupy, akceptować jej cele i formy działania. Nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji czy struktury grupy ani też znajomość wszystkich jej członków, ale istotne jest, by

działał ze świadomością, że oprócz niego w proceder zaangażowane są także inne osoby, by działał w sposób utrudniający rozbicie grupy, a nadto wystarczające jest, gdy sprawca przystępuje do grupy nie będąc pewny jej przestępczego charakteru, godząc się jednak z możliwością posiadania przez nią takich cech.

Wszystkie powyższe cechy posiadała grupa, do której należeli oskarżeni w rozpoznawanej sprawie. Była to zorganizowana grupa, mająca na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu. Charakteryzowała się stałym gronem uczestników koordynujących działalność według ustalonych reguł i nie nawiązujących kontaktów dla dokonania pojedynczych przestępstw, lecz z góry zakładających systematyczne popełnienie możliwie wielu przestępstw. Wśród jej uczestników istniało porozumienie co do planowania przestępstw, gromadzili narzędzia służące do ich popełniania, przyjmowali zamówienia na konkretne samochody, poszukiwali samochodów, które zmiierzali ukraść, mieli przygotowane miejsca na parkingach oraz paserów z którymi współpracowali. Między jej członkami istniały powiązania socjologiczno

– psychologiczne, w tym koleżeńskie.

Z zachowania oskarżonych, nagranych rozmów, wynikało, że mieli świadomość, że popełniając te przestępstwa działają w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej.

Sąd nie podzielił poglądu prokuratora, który w skazał w zarzucie, że grupa, do której mieli przynależeć wszyscy oskarżeni, miała działać konkretnie od 7 marca 2011r. Ponieważ oskarżeni nie przyznawali się do tego czynu nie da się ustalić w którym konkretnie dniu grupa powstała, można jedynie wskazać, że nie później niż w dniu 7 marca 2011r., czyli dniu, w którym doszło do dokonania pierwszej z zarzucanych jej członkom kradzieży. To, że nie ma dowodów na to, iż to oskarżeni zmagali się z grupą osób, nie ma w tej sprawie znaczenia. Grupa tych osób kiedy oni rozpoczęli swój udział w tym procederze mogła już istnieć. Grupa istniała, co najmniej od momentu kradzieży samochodu V. (...) należącego do D. K. (3) tj. od 7 marca 2011r. , której dokonał P. P. pod kierownictwem K. S., który to samochód niedługo później M. N. przeprowadzał do pasera. Mając na uwadze, że

z nagranych rozmów wynika, iż M. N. nie był zaskoczony poleceniem przeprowadzenia samochodu do pasera, a wręcz przeciwnie z kontekstu wynika, iż cel jest taki jak poprzednio, oczywistym jest, iż także ten oskarżony mimo, iż nie uczestniczył w samej kradzieży, to od momentu jej dokonania uczestniczył w grupie. Z Kolei D. K. uczestniczył w grupie co najmniej od dokonania w jej ramach przestępstwa na szkodę W. U. (1) w dniu 11 kwietnia 2011r. Sąd nie zgodził się bowiem z prokuratorem, że D. K. (1) był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez K. S. od dnia 18 marca 2011r. Skoro kradzieży samochodu F. na szkodę małżeństwa P. dopuścił się działając samodzielnie, to nie mamy żadnych danych by przypuszczać, że już wówczas był członkiem grupy. Dopiero kiedy pod kierownictwem K. S. dokonał wraz z P. P. kradzieży w nocy 11/12 kwietnia 2011 r. samochodu A. (...) nr rej. (...) musiał być niewątpliwie członkiem grupy. który zarzucił D. K., że czynu tego dopuścił się biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Moment zatrzymania kierującego grupą K. S. sąd uznał także

za kończący działalność tej zorganizowanej grupy.

Zdaniem sądu nie ma także w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego żadnych wątpliwości, że na czele całej struktury stał K. S. (1), który koordynował działaniami grupy.

Występek z art. 258 § 1 k.k. jest przestępstwem formalnym, a zatem jest dokonany z chwilą określonego, opisanego w przepisie ustawy karnej zachowania się sprawcy. Odpowiedzialność za udział w związku albo zorganizowanej grupie przestępczej lub terrorystycznej opiera się na przynależności, niezależnie od pełnionych funkcji. Uczestnik nie musi więc brać udziału w konkretnym przestępstwie popełnionym przez grupę lub związek, wystarczy świadoma przynależność do tego związku lub zorganizowanej grupy, z którą wiąże się poddanie panującej w niej dyscyplinie i gotowość do uczestniczenia w prowadzonej działalności przestępczej. Udział w zorganizowanej grupie przestępczej nie musi zatem wiązać się z popełnieniem przez sprawcę owego występku innego czynu zabronionego. Do odpowiedzialności karnej z art. 258 § 1 k.k. ustawa nie wymaga

<p>bowiem czynnego udziału w popełnianiu innych przestępstw. Wystarczająca jest sama gotowość do ich popełnienia. Jak jednak wynika z ustaleń sądu oskarżeni nie tylko przynależeli do grupy świadcząc gotowość do popełnienia przestępstw, ale także czynnie je popełniali.</p>			
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	2.	K. S. (1)
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że można K. S. postawić zarzut winy co do zarzucanego mu opisanego powyżej czynu, gdyż w tych warunkach jakie istniały mógł zachować się zgodnie z nakazem normy prawnej. W rozpoznawanej sprawie nie ma okoliczności, które wskazywałyby na istnienie szczególnej sytuacji motywacyjnej, która wyłączałaby winę sprawcy.</p> <p>Przestępstwo zarzucane oskarżonemu popełnione było umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony wiedział, że dokonuje czynu zabronionego i chciał go dokonać.</p>			

Swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 279 § 1 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k., w związku z art. 65 § 1 k.k.. Z uwagi na fakt, iż w czasie popełniania przestępstwa obowiązywały przepisy korzystniejsze dla sprawców niż w czasie orzekania sąd na podstawie art. 4 § 1 kk zastosował te względniejsze przepisy.

Sankcji określonej w art. 279 § 1 kk podlega osoba, która dopuszcza się kradzieży cudzej ruchomości po uprzednim włamaniu. W rozpoznawanej sprawie skradziono wiele pojazdów, wraz ze znajdującym się w nich mieniem, czyli przedmioty ruchome posiadające określoną wartość wyrażoną w pieniądzu i mogące uczestniczyć w obrocie, a nadto stanowiące innych osób, a nie oskarżonych własność. Wskazane rzeczy bez wątpienia korzystają z ochrony należnej cudzym ruchomościom, a przewidywanej przez przepisy prawa karnego. Ich bezprawnemu zaborowi towarzyszył cel przywłaszczenia, czyli wyjęcia rzeczy spod władztwa osób uprawnionych, włączenie do swojego majątku i postąpienia jak z własną.

Zabór rzeczy został poprzedzony usunięciem przeszkody materialnej jaką stanowiły zamknięte drzwi pojazdów.

Jeszcze raz w tym miejscu wskazać należy, iż każdy ze sprawców miał w tych czynach określoną rolę. K. S. głównie kierował dokonaniem przestępczych zachowań, ale także osobiście dokonywał zaboru, szukał nabywców i często pilotował członków grupy w czasie ukrywania samochodów lub udawania się z nimi do paserów.

Sprawcy w ramach grupy przestępczej do której należeli, udawali się na poszukiwania pojazdów, które mogliby ukraść, co kilka dni, a zdarzało się, że codziennie. Te kradzieże pojmowane jako pojedyncze zachowania zostały zatem podjęte przez sprawców w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Ta działalność oskarżonego K. S. została przerwana dopiero jego zatrzymaniem. Oskarżony K. S. działał więc w czynie ciągłym, o którym stanowi art. 12 kk, a nie jak wskazał w zarzutach prokurator jako przestępstwa jednostkowe. Z uwagi na materialnoprawny charakter instytucji czynu ciągłego obligatoryjne jest,

zastosowanie konstrukcji z art. 12 kk dla zachowań traktowanych jako jedna, integralna całość.

Sąd przyjął w kwalifikacji prawnej art. 65 § 1 k.k. Po pierwsze niewątpliwie oskarżony K. S. z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu. W literaturze i orzecznictwie przez pojęcie stałego źródła rozumie się zarówno sytuację, gdy działalność przestępcza jest jedynym źródłem dochodu sprawcy, jak i wówczas, gdy stanowi dodatkowe, ale regularne źródło dochodu (wyrok SN z dnia 20 grudnia 1971 r., I KR 249/71, OSNKW 1972, Nr 5, poz. 87), choć owa regularność trafnie ujmowana była jako inna niż przy dochodach uzyskiwanych ze stałej pracy (wyrok SN z dnia 20 sierpnia 1981 r., I KR 103/81, OSNKW 1981, Nr 11, poz. 68). Oprócz tego, by źródło dochodu było regularne istotnym jest sposób bezprawnego pozyskiwania korzyści majątkowych. Skoro oskarżony regularnie pozyskiwał środki pieniężne z dokonywanych przestępczych zachowań, przez dłuższy czas, to nie ulega wątpliwości, że mamy tu do czynienia z ciągłością czasową i powtarzalnością utrzymywania przez sprawcę tej sytuacji, a zatem niewątpliwie było to jego stałe, choć dodatkowe

źródło dochodu, zaś jego zamiarem było kontynuowanie tejże działalności tak długo, jak długo będzie po temu sposobność. To, że kierujący grupą K. Sochacki, dzielił pomiędzy członków grupy zyski z dokonanych kradzieży wynika niezbicie z nagranych rozmów.

Po drugie jak już omówiono powyżej K. S. dokonywał tych zachowań w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Podnieść należy, iż oskarżony K. S. nie działał w recydywie, albowiem wcześniejsze skazania oskarżonego uległy zatarciu i na moment orzekania był on osobą niekaraną. (dane o karalności k 12437-12437).

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	3.	K. S. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że można K. S. postawić zarzut winy co do zarzucanego mu opisanego powyżej czynu, gdyż w tych warunkach jakie istniały mógł zachować się zgodnie z nakazem normy prawnej. W rozpoznawanej sprawie			

nie ma okoliczności, które wskazywałyby na istnienie szczególnej sytuacji motywacyjnej, która wyłączałaby winę sprawcy.

Przestępstwo zarzucane oskarżonemu popełnione było umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony wiedział, że dokonuje czynu zabronionego i chciał go dokonać.

Swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k. Zgodnie z dyspozycją art. 291 § 1 kk karze podlega ten, kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego, nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. K. S. nabył z przeznaczeniem dla ojca swej partnerki, telewizor, wiedząc, że rzecz ta została uzyskana za pomocą czynu zabronionego. Oskarżony K. S. nie działał w recydywie, albowiem wcześniejsze skazania oskarżonego uległy zatarcu i na moment orzekania był on osobą niekaraną. (dane o karalności k 12437-12437).

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	4, 13, 20 i 22	K. S. (1), P. P. (1), N. R., F. K. (1)
---	---	----------------	--

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
<p>Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że można K. S., P. P., N. R. i F. K. postawić zarzut winy co do zarzucanego im czynu, gdyż w tych warunkach jakie istniały mogli zachować się zgodnie z nakazem normy prawnej. W rozpoznawanej sprawie nie ma okoliczności, które wskazywałyby na istnienie szczególnej sytuacji motywacyjnej, która wyłączałaby winę sprawców. Przestępstwo zarzucane oskarżonym popełnione było umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Oskarżeni wiedzieli, że dokonują czynu zabronionego i chcieli go dokonać.</p> <p>Swoim zachowaniem oskarżeni wyczerpali dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk. Zgodnie z dyspozycją art. 298 § 1 kk karze podlega ten, kto w celu uzyskania odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia, powoduje zdarzenie będące podstawą do wypłaty takiego odszkodowania. Sankcji zaś określonej w art. 286 § 1 kk podlega, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym</p>	

lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania

Czyny penalizowane w art. 298 § 1 KK i art. 286 § 1 KK stanowią odrębne przestępstwa i dlatego nie może mieć zastosowania sformułowana w zarzucie konstrukcja zbiegu przepisów, wedle którego jeden czyn wyczerpuje znamiona dwóch lub więcej przepisów, jeżeli sprawca po spowodowaniu zdarzenia, o którym mowa w art. 298 § 1 KK złożył wniosek do ubezpieczyciela o odszkodowanie, dopuścił się kolejnego przestępstwa z art. 286 § 1 KK (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 listopada 2016 r. II AKa 339/16, legalis numer 1821223). Te zachowania zostały podjęte przez sprawców w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, zaledwie kilku dni. W dniu 6 maja 2011r. spowodowali zdarzenie, będące podstawą wypłaty odszkodowania, a w dniu 9 maja 2011r. zgłaszając szkodę jako zdarzenie losowe wprowadzili w błąd ubezpieczyciela. Ponieważ do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzoną firmę doszło w dniu 25 maja 2011r. uznać należy, iż wówczas mamy

do czynienia z datą końcową przestępstwa, w przypadku wszystkich oskarżonych, mimo, iż K. S. i P. P., byli już wówczas pozbawienie wolności, a nie jak wskazał w zarzutach prokurator w przypadku tych oskarżonych. Oskarżeni działali w czynie ciągłym, o którym stanowi art. 12 kk.

Oskarżony K. S. nie działał w recydywie, albowiem wcześniejsze skazania oskarżonego uległy zatarciu i na moment orzekania był on osobą niekaraną. (dane o karalności k 12437-12437)

Oskarżony P. P. działał w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk. Był on bowiem uprzednio karany m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 6 lipca 2000r. VII K 56/00 m.in. za czyny z art. 279 § 1 kk na karę 1 roku i 2 miesięcy, którą odbywał do dnia 19.01.2007r i przed upływem 5 lat od odbycia tej kary ponownie popełnił przestępstwa tego samego rodzaju. (dane o karalności (...)- (...), wyrok z obliczeniem kary k 5720-5722).

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	8.	D. K. (1)
---	---	----	-----------

<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>	
<p>Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że można D. K. postawić zarzut winy co do zarzucanego mu opisanego powyżej czynu, gdyż w tych warunkach jakie istniały mógł zachować się zgodnie z nakazem normy prawnej. W rozpoznawanej sprawie nie ma okoliczności, które wskazywałyby na istnienie szczególnej sytuacji motywacyjnej, która wyłączałaby winę sprawcy.</p> <p>Przestępstwo zarzucane oskarżonemu popełnione było umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony wiedział, że dokonuje czynu zabronionego i chciał go dokonać.</p> <p>Swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 279 § 1 k.k., art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k., w związku z art. 65 § 1 k.k.. Z uwagi na fakt, iż w czasie popełniania przestępstwa obowiązywały przepisy korzystniejsze dla sprawców niż w czasie orzekania sąd na podstawie art. 4 § 1 kk zastosował te względniejsze przepisy.</p> <p>Sankcji określonej w art. 279 § 1 kk podlega osoba, która dopuszcza się kradzieży cudzej</p>	

ruchomości po uprzednim włamaniu. Oskarżony skradł trzy pojazdy, wraz ze znajdującym się w nich mieniem, czyli przedmioty ruchome posiadające określoną wartość wyrażoną w pieniądzu i mogące uczestniczyć w obrocie, a nadto stanowiące innych osób, a nie oskarżonych własność. Wskazane rzeczy bez wątpienia korzystają z ochrony należnej cudzym ruchomościom, a przewidywanej przez przepisy prawa karnego. Ich bezprawnemu zaborowi towarzyszył cel przywłaszczenia, czyli wyjęcia rzeczy spod władztwa osób uprawnionych, włączenie do swojego majątku i postąpienia jak z własną. Zabór rzeczy został poprzedzony usunięciem przeszkody materialnej jaką stanowiły zamknięte drzwi pojazdów.

Zgodnie z dyspozycją art. 291 § 1 kk karze podlega ten, kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego, nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. . D. K. pomagał w zbyciu samochodu V. (...), wiedząc, że rzecz ta została przez K. S. uzyskana za pomocą czynu zabronionego. Jak już powyżej wskazano, w zgromadzonym materiale nie ma bowiem ani

jednego dowodu
potwierdzającego
postawiony oskarżonemu
zarzut dokonania
kradzieży z włamaniem
samochodu Ł.
zaborowskiego, nie ma
dowodów, że D. K.
pełnił jakąkolwiek rolę
przy kradzieży tego
samochodu, choćby osoby
przeprowadzającej ten
samochód bezpośrednio
po kradzieży w celu
jej ukrycia. Nie ma
żadnych logowań D.
K. w okolicy miejsca
kradzieży, nie ma żadnych
nagranych rozmów, z
których wynikałoby, że
pełnił on jakąś rolę przy
tej kradzieży. Są natomiast
dowody w postaci logowań
i depozycji S. K., a
także wyjaśnień samego
oskarżonego, wskazujące,
że w tym samym dniu 17
maja 2011r. po kradzieży,
D. K. pomagał K. S.
w zbyciu samochodu,
dostarczając wraz z K. S.
samochód do pasera S. K..

W niniejszej sprawie
oskarżyciel zarzucił D. K.
dokonanie, po uprzednim
pokonaniu zabezpieczeń
używając nieustalonego
narzędzia, kradzieży z
włamaniem m-ki V. (...) o
nr rej. (...) w dniu
16/17 maja 2011r. w Ł..
Sąd uznając, że takie
działanie oskarżonego nie
miało miejsca, uznał
jednocześnie, że swoim
zachowaniem wyczerpał
dyspozycję określoną w
art. 291 § 1 kk. Zachowanie
oskarżonego D. K. bowiem

ocenić należy zbieżnie w sensie czasowym (miał bowiem do czynienia z tym pojazdem w tym samym dniu tj. w dniu 17 maja 2011r.) i częściowo w miejscowym (gdyż oskarżony zaczął swoje działanie w Ł.).

Z uwagi na tę zbieżność czasową zgodną z tą jaka została wskazana w zarzucie uznać należy, że zachowanie (zdarzenie historyczne) opisane w skardze uprawnionego oskarżyciela, może być uznane w toku postępowania sądowego w tym konkretnym przypadku za przestępstwo paserstwa z art. 291 kk polegającego na pomocy do zbycia skradzionego samochodu.

D. K. (1) dokonał pierwszego z tych zachowań samodzielnie. Sąd nie zgodził się z prokuratorem, który zarzucił D. K., że czynu tego dopuścił się biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Jak bowiem wynika z rozmowy telefonicznej z K. S. D. K. chwalił się, że dokonał tej kradzieży (...) sam, że sam ją sprzedał i kupił sobie za to dla siebie pralkę. Następnym czynów D. K. dokonał już w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, realizując przydzieloną mu rolę.

Ponieważ czynów tych dopuszczał się w

krótkich odstępach czasu, większości z nich w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a działalność ta oskarżonego została przerwana dopiero jego zatrzymaniem uznać należy, iż te pojedyncze zachowania zostały podjęte przez sprawcę, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Oskarżony D. K. działał więc w czynie ciągłym, o którym stanowi art. 12 kk, a nie jak wskazał w zarzutach prokurator dokonując przestępstw jednostkowych. Z uwagi na materialnoprawny charakter instytucji czynu ciągłego obligatoryjne jest, zastosowanie konstrukcji z art. 12 kk dla zachowań traktowanych jako jedna, integralna całość.

W myśl art. 11 § 2 kk ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. Jak jednak zostało wykazane, działanie oskarżonego D. K., zarówno w przypadku dokonywanych kradzieży mienia, jak i w przypadku paserstwa, to jeden czyn jednak wyczerpujący znamiona określone w kilku przepisach ustawy karnej. Z tego względu w niniejszej sprawie Sąd zgodnie z art. 11 § 2 kk skazał oskarżonego za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Sąd przyjął w kwalifikacji prawnej art. 65 § 1 k.k. Po pierwsze niewątpliwie oskarżony D. K. z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu. W literaturze i orzecznictwie przez pojęcie stałego źródła rozumie się zarówno sytuację, gdy działalność przestępcza jest jedynym źródłem dochodu sprawcy, jak i wówczas, gdy stanowi dodatkowe, ale regularne źródło dochodu (wyrok SN z dnia 20 grudnia 1971 r., I KR 249/71, OSNKW 1972, Nr 5, poz. 87), choć owa regularność trafnie ujmowana była jako inna niż przy dochodach uzyskiwanych ze stałej pracy (wyrok SN z dnia 20 sierpnia 1981 r., I KR 103/81, OSNKW 1981, Nr 11, poz. 68). Oprócz tego, by źródło dochodu było regularne istotnym jest sposób bezprawnego pozyskiwania korzyści majątkowych. Skoro oskarżony regularnie pozyskiwał środki pieniężne z dokonywanych przestępczych zachowań, to nie ulega wątpliwości, że mamy tu do czynienia z ciągłością czasową i powtarzalnością utrzymywania przez sprawcę tej sytuacji, a zatem niewątpliwie było to jego stałe, choć dodatkowe źródło dochodu, zaś jego zamiarem było kontynuowanie tejże działalności tak długo, jak

<p>długo będzie po temu sposobność.</p> <p>Po drugie jak już omówiono powyżej D. K. dokonywał większości tych zachowań w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.</p>			
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	12	P. P. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że można P. P. postawić zarzut winy co do zarzucanego mu opisanego powyżej czynu, gdyż w tych warunkach jakie istniały mógł zachować się zgodnie z nakazem normy prawnej. W rozpoznawanej sprawie nie ma okoliczności, które wskazywałyby na istnienie szczególnej sytuacji motywacyjnej, która wyłączałaby winę sprawcy.</p> <p>Przestępstwo zarzucane oskarżonemu popełnione było umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony wiedział, że dokonuje czynu zabronionego i chciał go dokonać.</p> <p>Swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art.</p>			

65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.. Z uwagi na fakt, iż w czasie popełniania przestępstwa obowiązywały przepisy korzystniejsze dla sprawców niż w czasie orzekania sąd na podstawie art. 4 § 1 kk zastosował te względniejsze przepisy.

Sankcji określonej w art. 279 § 1 kk podlega osoba, która dopuszcza się kradzieży cudzej ruchomości po uprzednim włamaniu. Oskarżony skradł wiele pojazdów, wraz ze znajdującym się w nich mieniem, czyli przedmioty ruchome posiadające określoną wartość wyrażoną w pieniądzu i mogące uczestniczyć w obrocie, a nadto stanowiące innych osób, a nie oskarżonych własność. Wskazane rzeczy bez wątpienia korzystają z ochrony należnej cudzym ruchomościom, a przewidywanej przez przepisy prawa karnego. Ich bezprawnemu zaborowi towarzyszył cel przywłaszczenia, czyli wyjęcia rzeczy spod władztwa osób uprawnionych, włączenie do swojego majątku i postąpienia jak z własną. Zabór rzeczy został poprzedzony usunięciem przeszkody materialnej jaką stanowiły zamknięte drzwi pojazdów.

Zgodnie z dyspozycją art. 291 § 1 kk karze podlega ten, kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego, nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. P. P. pomógł K. S. (1) w zbyciu, skradzionego przez niego samochodu m-ki S. (...) o nr rej. (...), wiedząc, że rzecz ta została przez K. S. uzyskana za pomocą czynu zabronionego.

Jak już powyżej wskazano, w zgromadzonym materiale Nie ma bowiem ani jednego dowodu potwierdzającego postawiony oskarżonemu zarzut dokonania kradzieży z włamaniem samochodu J. G., nie ma dowodów, że P. P. pełnił jakąkolwiek rolę przy kradzieży tego samochodu, choćby osoby przeprowadzającej ten samochód bezpośrednio po kradzieży w celu jej ukrycia. Nie ma żadnych logowań P. P. w okolicy miejsca kradzieży, nie łączył się wówczas telefonicznie z K. S., ani oni z nim. Są natomiast dowody w postaci logowań i nagranych rozmów telefonicznych, wskazujące, że w tym samym dniu tj. 29 marca 2011r. po kradzieży, P. P. pomógł K. S. w jego zbyciu, pilotując kierującego samochodem P. L. do pasera.

W niniejszej sprawie oskarżyciel zarzucił P. P. (1) dokonanie, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń używając nieustalonego narzędzia, kradzieży z włamaniem samochodu W Golf o nr rej. (...) w dniu 29 marca 2011r. w Ł.. Sąd uznając, że takie działanie oskarżonego nie miało miejsca, uznał jednocześnie, że swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję określoną w art. 291 § 1 kk. Zachowanie oskarżonego P. P. bowiem ocenić należy zbieżnie w sensie czasowym (miał bowiem do czynienia z tym pojazdem w tym samym dniu tj. w dniu 29 marca 2011r.) i częściowo w miejscowym (gdyż oskarżony zaczął swoje działanie pilotowania P. L. w Ł.).

Z uwagi na tę zbieżność czasową zgodną z tą jaka została wskazana w zarzucie uznać należy, że zachowanie (zdarzenie historyczne) opisane w skardze uprawnionego oskarżyciela, może być uznane w toku postępowania sądowego w tym konkretnym przypadku za przestępstwo paserstwa z art. 291 kk polegającego na pomocy do zbycia skradzionego samochodu.

Ponieważ czynów tych dopuszczał się w krótkich odstępach czasu, większości z nich w

ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a działalność ta oskarżonego została przerwana dopiero jego zatrzymaniem uznać należy, iż te pojedyncze zachowania zostały podjęte przez sprawcę, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Oskarżony P. P. działał więc w czynie ciągłym, o którym stanowi art. 12 kk, a nie jak wskazał w zarzutach prokurator dokonując przestępstw jednostkowych. Z uwagi na materialnoprawny charakter instytucji czynu ciągłego obligatoryjne jest, zastosowanie konstrukcji z art. 12 kk dla zachowań traktowanych jako jedna, integralna całość.

W myśl art. 11 § 2 kk ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. Jak jednak zostało wykazane, działanie oskarżonego P. P., zarówno w przypadku dokonywanych kradzieży mienia, jak i w przypadku paserstwa, to jeden czyn jednak wyczerpujący znamiona określone w kilku przepisach ustawy karnej. Z tego względu w niniejszej sprawie Sąd zgodnie z art. 11 § 2 kk skazał oskarżonego za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Sąd przyjął w kwalifikacji prawnej art. 65 § 1 k.k. Po pierwsze niewątpliwie

oskarżony P. potocki z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu. W literaturze i orzecznictwie przez pojęcie stałego źródła rozumie się zarówno sytuację, gdy działalność przestępcza jest jedynym źródłem dochodu sprawcy, jak i wówczas, gdy stanowi dodatkowe, ale regularne źródło dochodu (wyrok SN z dnia 20 grudnia 1971 r., I KR 249/71, OSNKW 1972, Nr 5, poz. 87), choć owa regularność trafnie ujmowana była jako inna niż przy dochodach uzyskiwanych ze stałej pracy (wyrok SN z dnia 20 sierpnia 1981 r., I KR 103/81, OSNKW 1981, Nr 11, poz. 68). Oprócz tego, by źródło dochodu było regularne istotnym jest sposób bezprawnego pozyskiwania korzyści majątkowych. Skoro oskarżony regularnie pozyskiwał środki pieniężne z dokonywanych przestępczych zachowań, to nie ulega wątpliwości, że mamy tu do czynienia z ciągłością czasową i powtarzalnością utrzymywania przez sprawcę tej sytuacji, a zatem niewątpliwie było to jego stałe, choć dodatkowe źródło dochodu, zaś jego zamiarem było kontynuowanie tejże działalności tak długo, jak długo będzie po temu sposobność.

Po drugie jak już omówiono powyżej P.

potocki dokonywał tych zachowań w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Oskarżony P. P. działał w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk. Był on bowiem uprzednio karany m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 6 lipca 2000r. VII K 56/00 m.in. za czyny z art. 279§1 kk na karę 1 roku i 2 miesięcy, którą odbywał do dnia 19.01.2007r i przed upływem 5 lat od odbycia tej kary ponownie popełnił przestępstwa tego samego rodzaju. (dane o karalności (...)- (...), wyrok z obliczeniem kary k 5720-5722).

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	16	M. N. (1)
---	---	----	-----------

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że można M. N. postawić zarzut winy co do zarzucanego mu opisanego powyżej czynu, gdyż w tych warunkach jakie istniały mógł zachować się zgodnie z nakazem normy prawnej. W rozpoznawanej sprawie nie ma okoliczności, które wskazywałyby na istnienie

szczególnej sytuacji motywacyjnej, która wyłączałyby winę sprawcy.

Przestępstwo zarzucane oskarżonemu popełnione było umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony wiedział, że dokonuje czynu zabronionego i chciał go dokonać.

Swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.. Z uwagi na fakt, iż w czasie popełniania przestępstwa obowiązywały przepisy korzystniejsze dla sprawców niż w czasie orzekania sąd na podstawie art. 4 § 1 kk zastosował te względniejsze przepisy.

Sankcji określonej w art. 279 § 1 kk podlega osoba, która dopuszcza się kradzieży cudzej ruchomości po uprzednim włamaniu. Oskarżony skradł dwa pojazdy (jego rola polegała na przeprowadzeniu pojazdów bezpośrednio po kradzieży, do miejsca ukrycia), czyli przedmioty ruchome posiadające określoną wartość wyrażoną w pieniądzu i mogące uczestniczyć w obrocie, a nadto stanowiące innych osób, a nie oskarżonych własność. Wskazane rzeczy bez wątpienia korzystają z ochrony należącej cudzym

ruchomościom, a przewidywanej przez przepisy prawa karnego. Ich bezprawnemu zaborowi towarzyszył cel przywłaszczenia, czyli wyjęcia rzeczy spod władztwa osób uprawnionych, włączenie do swojego majątku i postąpienia jak z własną. Zabór rzeczy został poprzedzony usunięciem przeszkody materialnej jaką stanowiły zamknięte drzwi pojazdów.

Zgodnie z dyspozycją art. 291 § 1 kk karze podlega ten, kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego, nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. M. N. przyjmował i pomagał w ukryciu samochodów V. (...) i (...), wiedząc, że rzeczy te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego.

Jak już powyżej wskazano, w zgromadzonym materiale nie ma bowiem ani jednego dowodu potwierdzającego postawiony oskarżonemu zarzut dokonania kradzieży z włamaniem samochodu na szkodę A. i M. W., nie ma dowodów, że M. N. pełnił jakąkolwiek rolę przy kradzieży tego samochodu. Wręcz przeciwnie są nagrania rozmów, z których wynika, iż to K. S. i P. P. dokonali tej kradzieży, a dopiero po jej dokonaniu

K. S. telefonował do M. N., że jedzie do niego skradzionym samochodem, by nim M. N. pojechał na miejsce parkowania. Nie ma żadnych logowań M. N. z miejsca kradzieży, bo nawet nie czekał w okolicy na to, by przeprowadzić samochód. Z nagranych rozmów wynika, iż M. N. pomagał K. S. najpierw w ukryciu samochodu, a następnie w jego zbyciu.

W niniejszej sprawie oskarżyciel zarzucił M. N. (1) dokonanie, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń używając nieustalonego narzędzia, kradzieży z włamaniem samochodu W Golf o nr rej. (...) w dniu 6/7.04.2011r. w Ł.. Sąd uznając, że takie działanie oskarżonego nie miało miejsca, uznał jednocześnie, że swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję określoną w art. 291 § 1 kk. Zachowanie oskarżonego M. N. bowiem ocenić należy zbieżnie w sensie czasowym (miał bowiem do czynienia z tym pojazdem w tym samym dniu, jak wynika z nagrań rozmów telefonicznych ok. pół godziny po kradzieży.) i w miejscowym (gdyż oskarżony działał w Ł.).

Z uwagi na tę zbieżność czasową i miejscową zgodną z tą jaka została wskazana w zarzucie uznać należy,

że zachowanie (zdarzenie historyczne) opisane w skardze uprawnionego oskarżyciela, może być uznane w toku postępowania sądowego w tym konkretnym przypadku za przestępstwo paserstwa z art. 291 kk polegającego na pomocy do ukrycia skradzionego samochodu.

Ponieważ czynów tych dopuszczał się w krótkich odstępach czasu, większości z nich w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a działalność ta oskarżonego została przerwana dopiero jego zatrzymaniem uznać należy, iż te pojedyncze zachowania zostały podjęte przez sprawcę, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Oskarżony M. N. działał więc w czynie ciągłym, o którym stanowi art. 12 kk, a nie jak wskazał w zarzutach prokurator dokonując przestępstw jednostkowych. Z uwagi na materialnoprawny charakter instytucji czynu ciągłego obligatoryjne jest, zastosowanie konstrukcji z art. 12 kk dla zachowań traktowanych jako jedna, integralna całość.

W myśl art. 11 § 2 kk ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. Jak jednak zostało wykazane, działanie oskarżonego M. N., zarówno w przypadku dokonywanych kradzieży

mienia, jak i w przypadku paserstwa, to jeden czyn jednak wyczerpujący znamiona określone w kilku przepisach ustawy karnej. Z tego względu w niniejszej sprawie Sąd zgodnie z art. 11 § 2 kk skazał oskarżonego za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Sąd przyjął w kwalifikacji prawnej art. 65 § 1 k.k. Po pierwsze niewątpliwie oskarżony M. N. z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu. W literaturze i orzecznictwie przez pojęcie stałego źródła rozumie się zarówno sytuację, gdy działalność przestępcza jest jedynym źródłem dochodu sprawcy, jak i wówczas, gdy stanowi dodatkowe, ale regularne źródło dochodu (wyrok SN z dnia 20 grudnia 1971 r., I KR 249/71, OSNKW 1972, Nr 5, poz. 87), choć owa regularność trafnie ujmowana była jako inna niż przy dochodach uzyskiwanych ze stałej pracy (wyrok SN z dnia 20 sierpnia 1981 r., I KR 103/81, OSNKW 1981, Nr 11, poz. 68). Oprócz tego, by źródło dochodu było regularne istotnym jest sposób bezprawnego pozyskiwania korzyści majątkowych. Skoro oskarżony regularnie pozyskiwał środki pieniężne z dokonywanych przestępczych zachowań,

to nie ulega wątpliwości, że mamy tu do czynienia z ciągłością czasową i powtarzalnością utrzymywania przez sprawcę tej sytuacji, a zatem niewątpliwie było to jego stałe, choć dodatkowe źródło dochodu, zaś jego zamiarem było kontynuowanie tejże działalności tak długo, jak długo będzie po temu sposobność.

Po drugie jak już omówiono powyżej M. N. dokonywał tych zachowań w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	19.	R. W. (2)
---	--	-----	-----------

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
---	--

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że można R. W. postawić zarzut winy co do zarzucanego mu opisanego powyżej czynu, gdyż w tych warunkach jakie istniały mógł zachować się zgodnie z nakazem normy prawnej. W rozpoznawanej sprawie nie ma okoliczności, które wskazywałyby na istnienie szczególnej sytuacji motywacyjnej, która wyłączałaby winę sprawcy. Przestępstwo zarzucane oskarżonemu popełnione

było umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony wiedział, że dokonuje czynu zabronionego i chciał go dokonać.

Swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Z uwagi na fakt, iż w czasie popełniania przestępstwa obowiązywały przepisy korzystniejsze dla sprawców niż w czasie orzekania sąd na podstawie art. 4 § 1 kk zastosował te względniejsze przepisy.

Sankcji określonej w art. 279 § 1 kk podlega osoba, która dopuszcza się kradzieży cudzej ruchomości po uprzednim włamaniu. Oskarżony wraz z trzema innymi osobami dokonał kradzieży samochodu marki B. (...), czyli przedmiotu ruchomego posiadającego określoną wartość wyrażoną w pieniądzu i mogącego uczestniczyć w obrocie, a nadto stanowiącego innych osób, a nie oskarżonego własność. Wskazana rzecz bez wątpienia korzysta z ochrony należącej cudzym ruchomościom, a przewidywanej przez przepisy prawa karnego. Ich bezprawnemu zaborowi towarzyszył cel przywłaszczenia, czyli wyjęcia rzeczy spod władztwa osób uprawnionych, włączenie

do swojego majątku i postąpienia jak z własną. Zabór rzeczy został poprzedzony usunięciem przeszkody materialnej jaką stanowiły zamknięte drzwi pojazdu.

Oskarżony R. W. działał w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk. Był on bowiem uprzednio karany m.in. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 27 listopada 2007r. IV K 610/07 m.in. za czyny z art. 279§1 kk na karę 2 lat i 8 miesięcy, którą odbywał do dnia 7.04.2010r warunkowo przedterminowo zwolniony i przed upływem 5 lat od odbycia tej kary ponownie popełnił przestępstwa tego samego rodzaju. (dane o karalności 12443- (...), wyrok k 5883-5885).

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

związłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie	18.	M. N. (1)
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			
<p>Jak już powyżej wskazano, w zgromadzonym materiale Nie ma bowiem ani jednego dowodu potwierdzającego postawiony oskarżonemu zarzut dokonania kradzieży z włamaniem samochodu D. K., nie ma dowodów, że M. N. (1) pełnił jakąkolwiek rolę przy kradzieży tego samochodu, choćby osoby przeprowadzającej ten samochód bezpośrednio po kradzieży w celu jej ukrycia. Nie ma żadnych logowań M. N. w okolicy miejsca kradzieży, nie łączył się wówczas telefonicznie z K. S. i P. P., ani oni z nim. Są natomiast dowody w postaci nagranych rozmów telefonicznych, wskazujące, że dopiero w dniu 11 marca 2011r., czyli trzy dni po kradzieży, M. N. pomagał w ukryciu pojazdu. Kierował nim bowiem, będąc pilotowanym przez K. S. oraz przez niego instruowanym, jak ma przerzucać biegi.</p> <p>Reasumując stwierdzić należy, iż w świetle</p>			

zgromadzonego materiału dowodowego M. N. (1) nie można przypisać współdziałania w dokonaniu kradzieży z włamaniem samochodu V. (...) o nr rej. (...) w nocy z 7/8 marca 2011r, czyli czynu wyczerpującego wskazany w akcie oskarżenia art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 kk. Dlatego sąd uniewinnił M. N. (1) od tego czynu, koszty sądowe w tym zakresie przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Podnieść w tym miejscu należy, iż czyn oskarżonego M. N. (1) zdaniem sądu wypełniał dyspozycję art. 291 § 1 kk, gdyż niewątpliwie oskarżony pomagał do ukrycia skradzionego pojazdu. Dokonanie jednak takiej zmiany kwalifikacji przez sąd było w niniejszym przypadku niedopuszczalne. Byłoby to bowiem pogwałcenie zasady skargowości wyrażonej w art. 14 kpk.

Orzecznictwo wypracowało szereg kryteriów niezwykle pomocnych przy ustalaniu tożsamości czynów w perspektywie zasady skargowości, wyrażonej w art. 14 kpk. Zgodnie z tą zasadą, ramy postępowania jurysdykcyjnego są określone przez zdarzenie historyczne opisane w akcie oskarżenia, a

nie przez poszczególne elementy tego opisu. Zatem, zasada skargowości nie ogranicza sądu w ustaleniach wszystkich cech faktycznych tego zdarzenia oraz w zakresie oceny prawnej rozpoznawanego czynu. Sąd nie jest więc związany ani szczegółowym opisem czynu zawartym w zarzucie aktu oskarżenia, ani kwalifikacją prawną nadaną temu czynowi przez oskarżyciela.

Oznacza to, że jedynie zdarzenie historyczne, jako opis określonych faktów z przeszłości wiąże sąd orzekający w sprawie. Nie można jednak zapominać, że istnieje korelacja pomiędzy opisem owego zdarzenia i jego oceną prawną wskazaną przez oskarżyciela. Komplet znamion typu czynu zabronionego odzwierciedla typowe sposoby ich realizacji. To od przyjętej w akcie oskarżenia hipotezy kwalifikacji prawnej i szczegółowości przedstawienia zdarzenia mającego realizować tę hipotezę, zależy możliwość modyfikacji opisu czynu przez sąd w fazie jurysdykcyjnej procesu. Zatem im bardziej precyzyjnie zdarzenie poddane przez prokuratora osądowi zostało opisane, tym mniejsze są możliwości

sądu w przyjęciu odmiennej jego oceny i dokonania ewentualnych zmian. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r. II KK 234/14 OSNKW 2015/2/14).

W niniejszej sprawie oskarżyciel zarzucił M. N. (1) dokonanie, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń używając nieustalonego narzędzia, kradzieży z włamaniem samochodu W Golf o nr rej. (...) w nocy z 7/8 marca 2011r. w Ł.. Czyn został zatem opisany precyzyjnie z uwzględnieniem miejsca, czasu i okoliczności. Sąd uznając, że takie działanie oskarżonego nie miało miejsca, uznał jednocześnie, że to zachowanie oskarżonego ocenić należy całkowicie inaczej w sensie czasowym (miał bowiem do czynienia z tym pojazdem dopiero w dniu 11 marca 2011r.), częściowo w miejscowym (gdyż oskarżony działał w innym miejscu Ł.), ale przede wszystkim technicznym, aktywność oskarżonego polegała bowiem na przemieszczeniu pojazdu do miejsca ukrycia. Mamy tu zatem do czynienia nie tylko z nieznacznym przesunięciem miejscowym i zupełnie innym czasem działania, niż to zostało wskazane w akcie oskarżenia, ale z dwoma zupełnie różnymi zachowaniami,

całkowicie odmiennymi modus operandi sprawcy.

Uznać zatem należy, że zachowanie (zdarzenie historyczne) opisane w skardze uprawnionego oskarżyciela, jako podjęcie czynności przełamania w określony sposób zabezpieczeń mienia, a następnie jego zaboru (poprzez podjęcie konkretnych aktywności, w konkretnym miejscu i czasie) w celu przywłaszczenia i zakwalifikowane z art. 279 kk, nie może być następnie uznane w toku postępowania sądowego w tym konkretnym przypadku za przestępstwo paserstwa z art. 291 kk polegającego na pomocy do ukrycia, gdyż nie może ono odpowiadać kategorii zachowań opisanych przez ten przepis.

Są oczywiście orzeczenia Sądu Najwyższego, w których dopuszczono możliwość przypisania oskarżonemu przestępstwa paserstwa zamiast zarzuconej kradzieży czy kradzieży z włamaniem (por. postanowienie z dnia 25 października 2012 r., IV KK 87/12). Wskazuje się tam jednak szereg kryteriów, jakie muszą zostać zweryfikowane, by teza powyższa była spełniona.

W orzeczeniach tych podkreśla się, że nie można mówić o tożsamości czynów, jeżeli przestępstwo paserstwa, przypisywane zamiast zarzucanego przestępstwa kradzieży lub kradzieży z włamaniem miało miejsce już w jakiś czas po tej kradzieży i w okolicznościach niemających nic wspólnego z opisem i podstawą faktyczną czynu zarzucanego jako kradzież lub kradzież z włamaniem. W takim wypadku nie chodzi bowiem tylko o odmienny sposób wejścia w posiadanie rzeczy pochodzącej z czynu zabronionego, lecz o zupełnie inne zdarzenie faktyczne, w którego ramach doszło do uzyskania takiego posiadania.

Jeszcze raz zatem podkreślić należy, iż jak już wyżej wskazano, że w tych sytuacjach, w których Sąd Najwyższy, zarówno w okresie międzywojennym, jak i po II wojnie światowej, uznawał za możliwe przypisanie paserstwa przy zarzucie kradzieży jako zachowania tożsamego, chodziło o wypadek, gdy przypisane zachowanie popełniono w tym samym miejscu i czasie, co zarzucana kradzież, a zatem gdy jedynie sposób wejścia w posiadanie cudzej

rzeczy przez daną osobę następował w sposób charakterystyczny dla paserstwa, a nie dla różnego rodzaju zaboru mienia. Chodziło zatem o takie zachowanie, które w pełni mieściło się w ramach historycznego zdarzenia, leżącego u podstaw zarzutu sformułowanego w akcie oskarżenia.

W sprawie niniejszej taka sytuacja nie zachodziła. Przypisanie oskarżonemu czynu paserstwa miałyby po pierwsze miejsce w innym czasie, bo kilka dni po kradzieży, i co najistotniejsze byłoby dokonane w inny sposób i w innych okolicznościach, niż zachowanie określone aktem oskarżenia. Zatem żadna rozsądna ocena życiowa nie pozwala uznać, że chodziło w tym wypadku o zachowania tożsame z czynem zarzuconym. Były to bowiem całkowicie odmienne czyny, które wychodziły poza granice wyznaczone aktem oskarżenia.

Skoro zatem nie udowodniono, aby oskarżony dopuścił się zarzucanej mu kradzieży z włamaniem, nie można było w miejsce czynu zarzucanego skazać go za zupełnie inny czyn. Podkreślić należy, iż uniewinnienie dotyczy przestępstwa zarzucanego oskarżonemu, a nie

<p>przestępstwa, które może zostać M. N. przypisane. Dlatego to przestępstwo, które może mu zostać przypisane, jako stanowiące odrębny czyn, może być nadal ścigane, jako że nie zachodzi tu powaga rzeczy osądzonej i zakaz ne bis in idem, oczywiście o ile nie nastąpi już w tej materii przedawnienie karalności czynu.</p>			
#	3.5. Uniewinnienie	6.(VII) 10.(XXV)	K. S. (1), D. K. (1)
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia</p>			
<p>Jak już powyżej wskazano, w zgromadzonym materiale nie ma ani jednego dowodu potwierdzającego postawiony oskarżonym zarzut dokonania kradzieży z włamaniem samochodu V. (...) o nr rej. (...). Nie ma w pobliżu miejsca parkowania samochodu logowań telefonów ani K. S., ani D. K. w czasie kradzieży. W przypadku tej kradzieży nie ma dowodów w postaci nagranych rozmów telefonicznych, z których wynikałoby, że oskarżeni dokonali kradzieży, czy też, że są w posiadaniu tego samochodu. Sam fakt, że z analizy połączeń telefonicznych między sprawcami wynika, iż w</p>			

dniach: 25.03-26.03.2011 r. między K. S. a D. K. oraz między D. K. a K. S. było łącznie 21 połączeń, nie jest wystarczającą podstawą do przypisania im kradzieży tego konkretnego samochodu. Jak już podkreślano, zważywszy na proceder jakim się parali, mogli oni w tym czasie łączyć się w celu dokonania czynu zabronionego, aczkolwiek, przy braku innych poszlak nie można też wykluczyć, że połączenia między nimi nie dotyczyły kwestii przestępczych. Nawet jednak, gdyby te połączenia miały związek z przestępstwem, to jednak nie ma żadnych danych wskazujących, że przestępstwem tym była kradzież akurat samochodu V. (...) o nr rej. (...). Nie mamy tu do czynienia z ciągiem poszlak, które mogłyby prowadzić do tego wniosku.

Reasumując stwierdzić należy, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego K. S. i D. K. nie można przypisać współdziałania w dokonaniu kradzieży z włamaniem samochodu V. (...) o nr rej. (...) na szkodę D. F.. Dlatego sąd uniewinnił oskarżonych od tego czynu, koszty sądowe w tym zakresie przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

#	3.5. Uniewinnienie	6.(XIV) 10.(XXVIII)	K. S. (1), D. K. (1)
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>Jak już powyżej wskazano, w zgromadzonym materiale nie ma ani jednego dowodu potwierdzającego postawiony oskarżonym zarzut dokonania kradzieży z włamaniem samochodu m-ki S. (...) o nr rej. (...). Nie ma w pobliżu miejsca parkowania samochodu logowań telefonów ani K. S., ani D. K. w czasie kradzieży. W przypadku tej kradzieży nie ma dowodów w postaci nagranych rozmów telefonicznych, z których wynikałoby, że oskarżeni dokonali kradzieży. Sam fakt, że z analizy połączeń telefonicznych między sprawcami wynika, iż wynika, iż tego dnia sprawcy kontaktowali się ze sobą telefonicznie łącznie 24 razy, nie jest wystarczającą podstawą do przypisania im kradzieży tego konkretnego samochodu. Jak już podkreślano, zważywszy na proceder jakim się parali, mogli oni w tym czasie łączyć się w celu dokonania czynu zabronionego, aczkolwiek, przy braku innych poszlak nie można też wykluczyć, że połączenia</p>			

między nimi nie dotyczyły kwestii przestępczych. Nawet jednak, gdyby te połączenia miały związek z przestępstwem, to jednak nie ma żadnych danych wskazujących, że przestępstwem tym była kradzież samochodu S. (...) o nr rej. (...). Również fakt ujawnienia w znalezionym miesiąc później samochodzie sfalszowanej umowy sprzedaży tegoż samochodu datowanej na dzień 2 kwietnia 2011r. na nazwisko D. K. nie stanowi żadnego potwierdzenia, że jak to wskazano w zarzucie D. K. dokonał kradzieży z włamaniem do tego samochodu w dniu 26 kwietnia 2011r., a tym bardziej, że dokonał tego działając wspólnie i w porozumieniu z K. S.. Nie mamy tu do czynienia z ciągiem poszlak, które mogłyby prowadzić do tego wniosku.

Reasumując stwierdzić należy, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego K. S. i D. K. nie można przypisać współdziałania w dokonaniu kradzieży z włamaniem samochodu S. (...) o nr rej. (...) szkodę S. C. (1). Dlatego sąd uniewinnił oskarżonych od tego czynu, koszty sądowe w tym zakresie przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Podnieść w tym miejscu należy, iż

czyn oskarżonego D. K. (1) zdaniem sądu wypełniał dyspozycję art. 291 § 1 kk, gdyż niewątpliwie oskarżony nabył skradziony pojazd. Dokonanie jednak takiej zmiany kwalifikacji przez sąd było w niniejszym przypadku niedopuszczalne. Byłoby to bowiem pogwałcenie zasady skargowości wyrażonej w art. 14 kpk.

Jak już powyżej wskazywano orzecznictwo wypracowało szereg kryteriów niezwykle pomocnych przy ustalaniu tożsamości czynów w perspektywie zasady skargowości, wyrażonej w art. 14 kpk. Zgodnie z tą zasadą, ramy postępowania jurysdykcyjnego są określone przez zdarzenie historyczne opisane w akcie oskarżenia, czyli opis określonych faktów z przeszłości wiąże sąd orzekający w sprawie. Jeszcze raz jednak należy podkreślić, że istnieje korelacja pomiędzy opisem owego zdarzenia i jego oceną prawną wskazaną przez oskarżyciela. Komplet znamion typu czynu zabronionego odzwierciedla typowe sposoby ich realizacji.

W niniejszej sprawie oskarżyciel zarzucił D. K. (1) dokonanie, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń używając

nieustalonego narzędzia, kradzieży z włamaniem samochodu S. (...) o nr rej. (...) w dniu 26 kwietnia 2011r. w Ł.. Czyn został zatem opisany precyzyjnie z uwzględnieniem miejsca, czasu i okoliczności. Sąd uznając, że takie działanie oskarżonego nie miało miejsca, uznał jednocześnie, że to zachowanie oskarżonego ocenić należy całkowicie inaczej w sensie czasowym (miał bowiem do czynienia z tym pojazdem dopiero w nieustalonym dniu maja 2011r.), miejscowym (gdyż samochód z umową na nazwisko oskarżonego ujawniono w Ł.), a także technicznym, aktywność oskarżonego polegała bowiem na wejściu w posiadanie pojazdu w inny sposób. Mamy tu zatem do czynienia nie tylko z przesunięciem miejscowym i zupełnie innym czasem działania, niż to zostało wskazane w akcie oskarżenia, ale z dwoma zupełnie różnymi zachowaniami, całkowicie odmiennymi modus operandi sprawcy.

Uznać zatem należy, że zachowanie (zdarzenie historyczne) opisane w skardze uprawnionego oskarżyciela, jako podjęcie czynności przełamania w określony sposób zabezpieczeń mienia, a następnie jego zaboru (poprzez podjęcie konkretnych aktywności, w konkretnym miejscu

i czasie) w celu przywłaszczenia i zakwalifikowane z art. 279 kk, nie może być następnie uznane w toku postępowania sądowego w tym konkretnym przypadku za przestępstwo paserstwa z art. 291 kk polegającego na pomocy do ukrycia, gdyż nie może ono odpowiadać kategorii zachowań opisanych przez ten przepis.

Jeszcze raz podkreślić należy, iż jak już wyżej wskazano, że w tych sytuacjach, w których Sąd Najwyższy, zarówno w okresie międzywojennym, jak i po II wojnie światowej, uznawał za możliwe przypisanie paserstwa przy zarzucie kradzieży jako zachowania tożsamego, chodziło o wypadek, gdy przypisane zachowanie popełniono w tym samym miejscu i czasie, co zarzucana kradzież, a zatem gdy jedynie sposób wejścia w posiadanie cudzej rzeczy przez daną osobę następował w sposób charakterystyczny dla paserstwa, a nie dla różnego rodzaju zaboru mienia. Chodziło zatem o takie zachowanie, które w pełni mieściło się w ramach historycznego zdarzenia, leżącego u podstaw zarzutu sformułowanego w akcie oskarżenia.

W sprawie niniejszej taka sytuacja nie zachodziła. Przypisanie oskarżonemu czynu paserstwa miałoby po pierwsze miejsce w innym miejscu, innym czasie, bo miesiąc po kradzieży, i byłoby dokonane w inny sposób i w innych okolicznościach, niż zachowanie określone aktem oskarżenia. Zatem żadna rozsądna ocena życiowa nie pozwala uznać, że chodziło w tym wypadku o zachowania tożsame z czynem zarzuconym. Były to bowiem całkowicie odmienne czyny, które wychodziły poza granice wyznaczone aktem oskarżenia.

Skoro zatem nie udowodniono, aby oskarżony dopuścił się zarzucanej mu kradzieży z włamaniem, nie można było w miejsce czynu zarzucanego skazać go za zupełnie inny czyn. Podkreślić należy, iż uniewinnienie dotyczy przestępstwa zarzucanego oskarżonemu, a nie przestępstwa, które może zostać D. K. przypisane. Dlatego to przestępstwo, które może mu zostać przypisane, jako stanowiące odrębny czyn, może być nadal ścigane, jako że nie zachodzi tu powaga rzeczy osądzonej i zakaz ne bis in idem, oczywiście o ile nie nastąpi już w tej materii

przedawnienie karalności czynu.			
#	3.5. Uniewinnienie	10. XXVII	D. K. (1)
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>Jak już powyżej wskazano, w zgromadzonym materiale nie ma ani jednego dowodu potwierdzającego postawiony oskarżonemu zarzut dokonania kradzieży z włamaniem samochodu S. (...) o nr rej. (...). Nie ma w pobliżu miejsca parkowania samochodu logowań telefonów D. K. w czasie kradzieży. W przypadku tej kradzieży nie ma dowodów w postaci nagranych rozmów telefonicznych, z których wynikałoby, że oskarżony dokonał kradzieży, czy też, że jest w posiadaniu tego samochodu (nie padają bowiem w rozmowach o posiadanej przez D. K. I. żadne szczegóły, które mogłyby o tym świadczyć). Nie mamy tu do czynienia z zamkniętym ciągiem poszlak, mogłyby potwierdzać postawiony D. K. zarzut.</p> <p>Jeszcze raz podkreślić należy, iż nawet gdyby przypuszczenia prokuratora, że posiadana przez D. K. I. była tą skradzioną na szkodę B.</p>			

W., to moglibyśmy, co najwyżej przypisać D. K. zarzut paserstwa. Takiej zmiany kwalifikacji, nawet przy takim założeniu nie można by było dokonać, z uwagi na zupełnie inną datę wejścia w posiadanie tego samochodu, znacznie późniejszą niż data kradzieży,.

Reasumując stwierdzić należy, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego K D. K. nie można przypisać dokonania kradzieży z włamaniem samochodu S. (...) o nr rej. (...) na szkodę B. W.. Dlatego sąd uniewinnił oskarżonego od tego czynu, koszty sądowe w tym zakresie przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

5. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. S. (1), P. P. (1)	24.	2a i 12a	Na podstawie art. 46 § 1 kk sąd zasądził na wniosek firmy ubezpieczeniowej STU E. Hestia solidarnie od oskarżonych K. S. i P. P. tytułem naprawienia szkody w zw. ze skazaniem za czyn z pkt II 13 500 zł.

K. S. (1), P. P. (1)	25.	2h (X) i 12ff (LIV a/o)	Na podstawie art. 46 § 1 kk sąd zasądził na wniosek firmy ubezpieczeniowej (...) zł solidarnie od oskarżonych K. S. i P. P. tytułem naprawienia szkody w zw. ze skazaniem za czyn z pkt X i LIV 756,96 zł.
K. S. (1), P. P. (1)	26.	2i (XI) i 12g (LV a/o)	Na podstawie art. 46 § 1 kk sąd zasądził na wniosek firmy ubezpieczeniowej E. Hestia zł solidarnie od oskarżonych K. S. i P. P. tytułem naprawienia szkody w zw. ze skazaniem za czyn z pkt XI i LV 5381,92 zł. Nie uwzględnił zaś, z uwagi na brak podstaw prawnych ,wniosku o zasądzenie odsetek, które zakład ubezpieczeń był zobowiązany wypłacić ubezpieczonemu, z uwagi na zawinione przez siebie opóźnienie z wypłatą odszkodowania.
K. S. (1), P. P. (1), M. N. (1)	27.	2j (XII a/o), 12h (LVI a/o) i 16d (LXVIII a/o)	Na podstawie art. 46 § 1 kk sąd zasądził na wniosek pokrzywdzonych od oskarżonych K. S., M. N. i P. P. tytułem naprawienia szkody w zw. ze skazaniem za czyn z pkt XII, LVI, LXVIII 2500 zł.
K. S. (1), D. K. (1)	28.	2p (XIX a/o) i 8d (XXX a/o)	Na podstawie art. 46 § 1 kk sąd zasądził na wniosek firmy ubezpieczeniowej STU E. Hestia 2845,64 zł solidarnie od oskarżonych K. S. i pasera D. K. tytułem naprawienia szkody w zw.

			ze skazaniem za czyn z pkt XIX i XXX.
K. S. (1), R. W. (2)	29.	2q (XX a/o) i 19 (CXII a/o)	Na podstawie art. 46 § 1 kk sąd zasądził na wniosek M. K. (2) solidarnie od K. S. (1) i R. W. (2) na rzecz M. K. (2) kwotę 66 000 zł tytułem naprawienia szkody w związku ze skazaniem za czyn XX a/o i CXII a/o.
K. S. (1), P. P. (1), N. R., F. K. (1)	30.	4 (XXII a/o), 13 (LXII a/o), 20 (CXIII a/o), 22 (CXIV a/o)	Na podstawie art. 46 § 1 kk sąd zasądził na wniosek firmy ubezpieczeniowej S. (...)E. Hestia 8 100 zł solidarnie od oskarżonych K. S., P. P., F. K. i N. R. tytułem naprawienia szkody w zw. ze skazaniem za czyn z pkt XXII, LXII a/o, CXIII a/o, CXIV a/o.
D. K. (1)	31.	8a. XXIV	Na podstawie art. 46 § 1 kk sąd zasądził na wniosek pokrzywdzonych 15 000 zł na ich rzecz od oskarżonego D. K. tytułem naprawienia szkody w zw. ze skazaniem za czyn z pkt XXIV.
K. S. (1)	1.	I.	Przesądzając o winie oskarżonego Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia zawinienia będzie kara 8 miesięcy pozbawienia wolności. Na niekorzyść sąd zaliczył znaczny stopień społecznej szkodliwości przestępstwa oraz wiodącą rolę oskarżonego. Na korzyść przemawiała uprzednia niekaralność

			oskarżonego i dość krótki okres trwania przestępstwa.
K. S. (1)	2.	II-VI, VIII – XIII i XV – XX	<p>Przesądzając o winie oskarżonego K. S. Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia zawinienia będzie kara 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Sąd miał na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, przede wszystkim z uwagi na wielu pokrzywdzonych, wysoką wartość szkody, która nie została przez sprawcę naprawiona, nagminność przestępstw przeciwko mieniu na terenie całego kraju, współdziałanie przestępcze w ramach zorganizowanej grupy i wiodącą rolę przy dokonywaniu czynu.</p> <p>Na korzyść sprawcy z kolei Sąd zaliczył niekaralność oskarżonego przed dokonaniem tego przestępstwa.</p>
K. S. (1)	3.	XXI	<p>Przesądzając o winie oskarżonego Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia zawinienia będzie kara 7 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Sąd miał na uwadze znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, przede wszystkim z uwagi na, znaczną wartość szkody, nagminność przestępstw przeciwko</p>

			<p>mieniu na terenie całego kraju.</p> <p>Na korzyść sprawcy z kolei Sąd zaliczył uprzednią niekaralność oskarżonego.</p>
K. S. (1)	4.	XXII	<p>Przesądzając o winie oskarżonego K. S. Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia zawinienia będzie kara 9 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Sąd miał na uwadze znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, przede wszystkim z uwagi na, znaczną wartość szkody, która nie została naprawiona, nagminność przestępstw przeciwko mieniu na terenie całego kraju, współdziałanie przestępcze i wypełnienie jednym czynem dwóch przepisów ustawy.</p> <p>Na korzyść sprawcy z kolei Sąd zaliczył uprzednią niekaralność oskarżonego.</p>
K. S. (1)	5.	I, II-VI, VIII – XIII i XV – XX, XXI i XXII	<p>Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności stosując metodę mieszaną łączenia kar, zbliżoną jednak do absorpcji. Wymierzając tę karę Sąd wziął pod uwagę, że czyny popełnione były w zbliżonym czasie , bliskość przedmiotową wielu z czynów, sprawca popełnił bowiem głównie</p>

			przestępstwa przeciwko mieniu, choć trzeba mieć też na uwadze, że wypełniały one różną kwalifikację, a jeden z czynów był innego rodzaju.
D. K. (1)	7.	XXIII	<p>Przesądając o winie oskarżonego Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia zawinienia będzie kara 4 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Na niekorzyść sąd zaliczył znaczny stopień społecznej szkodliwości przestępstwa.</p> <p>Na korzyść przemawiała uprzednia niekaralność oskarżonego i krótki okres trwania przestępstwa.</p>
D. K. (1)	8.	XXIV, XXVI i XXIX – XXX	<p>Przesądając o winie oskarżonego D. K. Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia zawinienia będzie kara 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Sąd miał na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, przede wszystkim z uwagi na kilku pokrzywdzonych, wysoką wartość szkody, która nie została przez sprawcę naprawiona, nagminność przestępstw przeciwko mieniu na terenie całego kraju, współdziałanie przestępcze w ramach zorganizowanej grupy i wypełnienie jednym</p>

			<p>czynem dwóch przepisów ustawy.</p> <p>Na korzyść sprawcy z kolei Sąd zaliczył niekaralność oskarżonego przed dokonaniem tego przestępstwa.</p>
D. K. (1)	9.	XXIII, XXIV, XXVI i XXIX – XXX	<p>Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności stosując metodę mieszaną łączenia kar, zbliżoną jednak do absorpcji. Wymierzając tę karę Sąd wziął pod uwagę, że czyny popełnione były w zbliżonym czasie oraz, że były różnego rodzaju.</p>
P. P. (1)	11	XXXI (XLV a/o)	<p>Przesądżając o winie oskarżonego Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia zawinienia będzie kara 5 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Na niekorzyść sąd zaliczył znaczny stopień społecznej szkodliwości przestępstwa i karalność oskarżonego. Na korzyść krótki okres trwania przestępstwa.</p>
P. P. (1)	12.	XXXII – XLVI (XLVI-L i LII-LXI a/o)	<p>Przesądżając o winie oskarżonego P. P. Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia zawinienia będzie kara 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.</p>

			<p>Sąd miał na uwadze W. stopień społecznej szkodliwości czynu, przede wszystkim z uwagi na bardzo wielu pokrzywdzonych, wysoką wartość szkody, która nie została przez sprawcę naprawiona, nagminność przestępstw przeciwko mieniu na terenie całego kraju, współdziałanie przestępcze w ramach zorganizowanej grupy i wypełnienie jednym czynem dwóch przepisów ustawy, a także uprzednią karalność.</p>
P. P. (1)	13	XLVII (LXII a/o)	<p>Przesądając o winie oskarżonego P. P. Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia zawinienia będzie kara 11 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Sąd miał na uwadze znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, przede wszystkim z uwagi na, znaczną wartość szkody, która nie została naprawiona, nagminność przestępstw przeciwko mieniu na terenie całego kraju, współdziałanie przestępcze i wypełnienie jednym czynem dwóch przepisów ustawy, karalność oskarżonego.</p>
P. P. (1)	14	<p>XXXI (<i>XLV a/o</i>)</p> <p>XXXII – XLVI (<i>XLVI-L i LII-LXI a/o</i>)</p> <p>XLVII (LXII a/o)</p>	<p>Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia</p>

			wolności stosując metodę mieszaną łączenia kar, zbliżoną jednak do absorpcji. Wymierzając tę karę Sąd wziął pod uwagę, że czyny popełnione były w zbliżonym czasie, bliskość przedmiotową wielu z czynów, sprawca popełnił bowiem głównie przestępstwa przeciwko mieniu, choć trzeba mieć też na uwadze, że wypełniały one różną kwalifikację, a jeden z czynów był innego rodzaju.
M. N. (1)	15	XLVIII (LXIII a/o)	Przesądając o winie oskarżonego Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia zawinienia będzie kara 4 miesięcy pozbawienia wolności. Na niekorzyść sąd zaliczył znaczny stopień społecznej szkodliwości przestępstwa i karalność oskarżonego. Na korzyść krótki okres trwania przestępstwa.
M. N. (1)	16.	L-LIII (LXV - LXVIII a/o)	Przesądając o winie oskarżonego M. N. Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia zawinienia będzie kara 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd miał na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, przede wszystkim z uwagi na kilku pokrzywdzonych, znaczną wartość szkody, która nie została przez sprawcę naprawiona,

			<p>nagminność przestępstw przeciwko mieniu na terenie całego kraju, współdziałanie przestępcze w ramach zorganizowanej grupy i wypełnienie jednym czynem dwóch przepisów ustawy, karalność.</p> <p>Na korzyść sprawcy z kolei Sąd zaliczył pomniejszą rolę przy dokonywaniu przestępstw.</p>
M. N. (1)	17	<p>XLVIII (LXIII a/o)</p> <p>L-LIII (LXV - LXVIII a/o)</p>	<p>Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności stosując metodę mieszaną łączenia kar, zbliżoną jednak do absorpcji. Wymierzając tę karę Sąd wziął pod uwagę, że czyny popełnione były w zbliżonym czasie oraz, że były różnego rodzaju.</p>
R. W. (2)	19.	LIV (CXII a/o)	<p>Przesądając o winie oskarżonego Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia zawinienia będzie kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Sąd miał na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, przede wszystkim z uwagi na wysoką wartość szkody, która nie została przez sprawcę naprawiona, nagminność przestępstw przeciwko mieniu na terenie całego kraju, współdziałanie</p>

			przestępcze, a także wielokrotną karalność.
N. R., F. K. (1)	20 i 22	LV (CXIII a/o) i LVI (CXIV a/o)	<p>Przesądając o winie oskarżonych N. R. i F. K. (1) Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia ich zawinienia będzie kara 10 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Sąd miał na uwadze znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, przede wszystkim z uwagi na znaczną wartość szkody, która nie została naprawiona, nagminność przestępstw przeciwko mieniu na terenie całego kraju, współdziałanie przestępcze i wypełnienie jednym czynem dwóch przepisów ustawy, a także fakt, że to ci oskarżeni byli bezpośrednimi wykonawcami uknutego przestępczego planu.</p> <p>Na korzyść sprawców z kolei Sąd zaliczył niekaralność oskarżonych.</p>
N. R., F. K. (1)	21. i 23.	LV (CXIII a/o) i LVI (CXIV a/o)	<p>Na podstawie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 kk Sąd wykonanie kar pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby. Sąd uznał, iż zastosowanie w stosunku do tych oskarżonych tj. N. R. i F. K. kary izolacyjnej byłoby niecelowe z punktu widzenia indywidualnej prewencji karnej. Fakt ich niekaralności przed</p>

			popelnieniem powyższego przestępstwa, pozwala na uznanie, iż zachodzi w ich przypadkach pozytywna prognoza na przyszłość. Zdaniem sądu w przypadku tych oskarżonych, którzy w przeciągu wielu lat jakie upłynęły od tych przestępczych zdarzeń, których dotyczy niniejsze postępowanie, nie zostali skazani, zasługują na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary.
6. Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
7. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
Sąd nie uwzględnił wniosku M. F. złożonego w trybie art. 46 kk.(pkt 2d			

i 12d wyroku) Podkreślić należy, iż samochód został przez pokrzywdzonego odzyskany, a zatem pokrzywdzony winien w sposób nie budzący żadnych wątpliwości wskazać na czym polegała szkoda i jaką dokładnie miała wysokość. Początkowo M. F. zażądał kwoty 21 636,41 zł od S. i innych, bo tyle według załączonego kosztorysu miałyby wynosić koszty naprawy samochodu. Ostatecznie jednak pokrzywdzony nie przedstawił żadnego rachunku potwierdzającego, iż takie koszty na naprawę poniósł. Składając zeznania na rozprawie podał już, że na naprawę wydał mniej niż 10 000 zł, także jednak nie sprecyzował kwoty, ani nie przedstawił żadnego rachunku. Dlatego uznać należało, iż pokrzywdzony nie udowodnił jaka koszty poniósł na naprawę samochodu. Wobec powyższego sąd pozostawił poza swoimi rozważaniami, czy w sytuacji, gdy szkoda wynikała z kolizji drogowej, jakiej uległ samochód, a nie z celowego działania sprawców, odszkodowanie od sprawców kradzieży należało w ogóle na rzecz M. F. zasądzić.

Sąd nie uwzględnił wniosku firmy ubezpieczeniowej (...) zł

<p>o zasądzenie solidarnie od oskarżonych K. S., D. K. i P. P. tytułem naprawienia szkody w zw. ze skazaniem za czyn z pkt XIII, XXVI i LVII a/o kwoty 19 800 zł., albowiem skradziony samochód został znaleziony przez funkcjonariuszy policji i w związku z wypłaconym pokrzywdzonemu przez firmę ubezpieczeniową odszkodowaniem i podlega zwrotowi ubezpieczycielowi.</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>8. Podpis</p>		